Tudor Negoiță

CÎND ZEII CONSPIRĂ

EDITURA DRAGON

TUDOR NEGOIŢĂ

CÂND ZEII CONSPIRĂ

I
IMPOSIBILA REVENIRE

— Deocamdată nu-ţi mai pot ţine companie! anunţă subit Hanna Gay ridicându-se din fotoliul alveolar.

Harald Pin aruncă o privire scurtă spre panoul aparent decorativ de deasupra uşii ce dădea în cabina de comandă. Păru să fi înţelesuri să fi intuit motivul grabei ei, se mulţumi să spună însă pe un ton la fel de scăzut:

— Înainte de-a ajunge pe „Orion” sper să mai putem schimba două vorbe. Aş prefera fără martori.

— Sunt convinsă că vom avea tot timpul, promise repede, dar câtuşi de puţin convinsă Hanna, privi spre ceilalţi doi pasageri care discutau aprins, dar tot pe şoptite, în celălalt colţ al încăperii, trecu în cabina de comandă, întrebă scurt:

— Ce-ai păţit, „Miss”?

„Miss” nu răspunse imediat. Manevra de zor la claviatura navigrafului. O chema Missy, de fapt; fusese şefa promoţiei din anul trecut al şcolii de piloţi spaţiali. Şi era foarte tânără, foarte blondă, foarte frumoasă. Aceste trei superlative o făcuseră pe Hanna s-o ia mereu pe lângă ea în misiuni pe proaspăta absolventă, convinsă că, îndrumată de un bărbat, Missy ar fi fost mult prea menajată pentru a putea deveni un adevărat pilot de elită. Iar Hanna, de cum o văzuse, „îi pusese gând rău” blondinei, proiecta s-o avanseze curând adjuncta a ei şi „s-o profileze pe misiuni protocolare” – care pe ea o agasau cumplit.

— Am ieşit de pe coordonatele de control, anunţă sec Missy, manevrând mai departe claviatura computerului de bord.

— Felicitări! Zvârli caustică Hanna. Dacă nu e vorba de perturbaţia unui Spaţiu W, ci de o greşeală care ne-a scos cu un grad în afara Centurii relativei cunoaşteri, îţi suspend primele trei permisii.

— Se exclud ambele ipoteze! Pară la fel de acid Missy. Un Spaţiu W ar fi fost semnalat măcar de unul dintre detectoarele gravitaţionale. Iar eu nu am deviat nici măcar cu o fracţiune de grad, ştiţi că nu mi se-ntâmplă!

Aparatura de control îi confirma spusele şi în mintea Hannei apăru imediat o altă posibilă explicaţie – ce-i drept, cu totul nedorită. Da, ordinatoarele de pe staţiile de ghidare le făceau probabil „o nouă figură”! Ar fi fost a treia în ultima lună. Alţi doi piloţi spaţiali îi raportaseră astfel de „eclipse” cu totul inexplicabile ale staţiilor automate, care le lăsaseră subit ordinatoarele de bord fără informaţiile necesare, practic fără niciun reper. Formal, Hanna refuzase să-i creadă. Semnalase însă cazurile Centrului de cercetare a fenomenelor necunoscute. Nu primise niciun răspuns.

Bizara comportare a staţiilor de ghidaj era totuşi viu comentată de piloţii Corpului spaţial de intervenţie, care patrulau permanent la marginea Sistemului Solar. Missy, desigur, credea şi ea în aceste „eclipse”, unul din cei doi piloţi ce se treziseră navigând în orb era prietenul ei, un lungan cu trăsături africane – bun profesionist, nu ratase nicio misiune în trei ani de activitate.

— Avem de-a face mal degrabă, aprecie Missy, cu o încetare instantanee a funcţionării farurilor baliză; ori cu un fenomen inexplicabil, similar Spaţiilor W, clar fără consecinţe sesizabile în variaţiile de câmp. Să nu uităm că ne aflăm la limita enigmaticei zone 7-II-B, unde-au pierit fără urmă patru din cele cinci fortăreţe astrale care-au încercat s-o penetreze în ultimii zece ani, adăugă ea. Aşa că propun să reducem planetarele la plus unu şi auxiliarele la zero, să aşteptăm…

— Presupuneri şi propunere de „Miss”! Tăie Hanna. Nu eşti stewardesă pe un autobuz zburător, ci pilot pe-o R-6, inferioară doar prin dimensiuni unei „fortăreţe astrale”! Iar astronava „Orion”, spre care ne îndreptăm acum, iată că revine din această faimoasă zonă 7-II-B. Avem o misiune de îndeplinit şi o vom îndeplini, la timp! Lasă-mă pe mine, trec pe manual, decise Hanna, instalându-se în cel de-al doilea scaun de pilotaj. Halou complet, detectoarele S în acţiune! Caută să obţii legătura cu Baza 16 sau cu una din micronavele noastre de intervenţie.

— Dar am încercat…

— Mai încearcă! Ţi-e frică?

— Sigur că da, zise Missy. Ar fi o primă misiune ratată.

Auzi, obraznica! Nu conta că se afla pe aceeaşi navă cu ea, Hanna Gay, care preluase de altfel comanda, nici că navigau cu 18 My în orb; pe această „Miss” o preocupa să nu aibă o misiune ratată la activ.

„Ambiţioasă, curajoasă, lucidă, deşi înamorată”! Aprecie Hanna amintindu-şi că această caracterizare îi fusese făcută ei, Hannei Gay, în urmă cu zece ani, de fostul şef al Corpului piloţilor spaţiali de intervenţie. O caracterizare care i se păruse atunci, cum i se părea şi acum, greşită.

Ambiţioasă? Nu se considera astfel. În orice caz, mai puţin ca alţii. Curajoasă, lucidă? Şi mai puţin ca alţii... Sau poate... cine ştie? Pe vremea aceea, existase şi în viaţa ei un lungan, tot pilot spaţial, care-i monopoliza într-adevăr gândurile. Da, *pe vremea aceea* exista. Numai că asta n-o împiedicase deloc să se avânte dincolo de limitele cunoscute până atunci, ei da, şi dincolo de limitele admise de regulament, dar să revină, spre deosebire de alţii, ba şi cu un bogat material ştiinţific, bine înregistrat, ce dusese la elaborarea teoriei asupra Spatiilor W; a căror descoperire i se atribuia.

Acum, ea, Hanna Gay, devenise un adevărat „star”. Un fotoreporter bun îi făcuse o poză tridimensională reuşită, la vreun an după întoarcerea din acea... cam prea îndrăzneaţă misiune! Imaginea ei – cu casca neglijent agăţată pe un braţ – devenise cu timpul emblemă, simbol, ideal al aproape tuturor puştilor care visa să ajungă în „flotila de elită al Hannei Gay”. Conducea de şase ani această nemaipomenită flotilă în permanentă misiune; „intrase în istorie”, cum se zicea! Ei şi?

În ultimul timp i se şoptise că se preconiza schimbarea ei din această funcţie, unde obţinuse – cel puţin în ultimii trei ani – numai succese... Aveau chiar s-o înlocuiască? ... Ei şi?

Ar fi regretat totuşi... Dar ar fi regretat... numai faptul că n-ar fi avut ocazia să investigheze mai departe nestingherită, la marginea Sistemului Solar, să fie la curent cu toate fenomenele „bizare”, să poată interveni imediat, dacă, printr-o minune, El s-ar fi întors!

El Gart avea 30 de ani când pierise în bezna abisală. Acum ar fi avut 35! Era pe undeva vinovată de moartea lui? ... Şi a celorlalţi trei membrii ai echipajului pe care-l condusese El? Încercase El să sfideze – ca şi ea cândva – pericolul bine

cunoscut? Se avântase în această 7-II-B, dincolo de Centura relativei cunoaşteri, sperând să elucideze alte fenomene stranii care se petreceau în acest blestemat sector spaţial? De ce? Era complexat de faptul că rămânea altfel un pilot anonim în flotila de intervenţie condusă de iubita lui?

Şi dacă avea să se întoarcă totuşi cândva? îl iubea încă; şi credea încă în posibilitatea revenirii lui El, chit că echipajul niciunei minuscule R-6 nu ar fi putut rezista dincolo de Zona relativei cunoaşteri mai mult de trei luni! Era absurd să spere, da, i-o spuseseră toţi. Ea însă spera!

Şi despre Glad şi Ela, cei doi astronauţi de pe „Orion”, se crezuse în definitiv, până foarte curând, că fuseseră „înghiţiţi pentru totdeauna de acea 7-II-B”. Uite însă că nava „Orion” îşi semnalase „imposibila revenire”! Iar primele două mesaje ale Elei Nant dovedeau chiar un moral straşnic. Ce-i drept, Glad Selv și Ela Nant erau altceva decât… încă puţin experimentatul pe atunci pilot El Gart, iar puternica astronavă „Orion” cu totul altceva decât o mică R-6.

Glad Selv fusese, chiar în urmă cu zece ani, când plecase împreună cu Ela în expediţia „Orion”, unul din cei mai buni piloţi spaţiali. Şi *omul care nu recunoştea imposibilul!* Cum spusese cândva despre el bătrânul Cell Anx. Glad reuşise să iasă într-adevăr cu bine – de fiecare dată cu una din ideile lui năstruşnice – din toate misiunile pe care le primise; aproape mereu alături de Ela, drăcoaica aceea care se zicea că dispune de „talentul”, de capacitatea de a „coresponda telepatic” cu ordinatoarele biologice. Ela Nant, se pare cea mai bună ciberneticiană a Sistemului Solar!

O pereche reuşită! Cum arătau oare după zece ani de peregrinări spaţiale? Când plecaseră, Glad avea vreo 30 de ani. Înalt, blond, veşnic zâmbitor. Ela avea – sau arăta – vreo 20, poate 25 de ani. Foarte frumoasă, brunetă, cu faţa albă şi ochii aceia de neuitat, parcă sfidători, ironici, de un albastru intens.

Da, un cuplu pe deplin izbutit, remarcabil, greu de uitat; care se întorsese şi din zona 7-II-B; proba bil victorios; dovedind încă o dată că ceea ce se credea a fi imposibil… Nu era!

Tot aşa, avea să se întoarcă şi El Gart cândva? Chiar dacă experţii considerau…

— Un semnal 02 în câmp 12-II, auzi Hanna vocea lui Missy.

— E staţia automată 7–14. Te-ai abătut totuşi cu o fracţiune de

grad, Miss!

— Imposibil! exclamă tânăra. Ar fi trebuit atunci…

— Uită cuvântul acesta stupid! Tăie hotărât Hanna. „Imposibil” pare deocamdată să devii pilotul de elită pe care-l speram! Preia comanda! Pe manual! Te jupoi dacă mai constat că-ţi zboară gândul, când pilotezi, la… cine ştie ce!

*

Mons Kar se reaşează cu mişcări obosite în jeţul cu spătar înalt. În faţa sa, dincolo de peretele transparent al cabinetului de lucru, se desfăşura panorama binecunoscută a marelui, dinamicului oraş – proiectat de Cell Anx!

Cell Anx! Până în urmă cu şase luni bătrânul Anx stătuse în acest jeţ maiestuos, conducând cu energia şi calmul lui olimpian, destinele Sistemului Solar. Anx pierise, opera sa de arhitect dăinuia; aici ca şi aiurea, rămasă în piatră, oţel şi sticlă, în structurile şi mai complexe ale sistemului, în memoria oamenilor.

În urma lui, a „tânărului” Mons Kar, *ce avea să rămână?* Tânărului? Avea 39 de ani. Se simţea însă, cel puţin azi, bătrân, istovit, epuizat. Incendiul de la Institutul de astrofizică, explozia de la Centrul de statistică, dezastrul din linia principală a metroului se succedaseră cu repeziciune, aici, sub ochii lui, în plină metropolă; şi nu erau singurele, nici măcar cele mai mari nenorociri care se petrecuseră în ultima lună, când totul părea că iese din normal. Ceva, ceva rău, se petrecea fără îndoială. Ce?

Fără să întoarcă privirea, Mons realiză ci se apropia de el Run. Paşii şovăielnici se opriră în spatele jeţului pe care, înaintea lui Cell Anx, mai stătuseră doi preşedinţi. Run rămăsese în funcţia sa de dispecer-şef al informaţiilor sub toţi aceşti preşedinţi; se spunea că era de neînlocuit.

— Ce crezi ci ar fi făcut Cell Anx în situaţia aceasta? întrebă moale Mons, Run ezită câteva secunde, începu apoi rar:

— Ştiu că ţi-e foarte greu, dar cred că… şi Anx ar fi declanşat Alerta de gradul doi.

Pe una din uşile laterale apăru şi Sen. Veni spre cei doi repede, cu mersul lui de om hotărât.

— Ce veşti? întrebă Mons Kar.

— Încă două explozii. Una în Alaska, la nunele din nord, a doua în sudul Australiei, la depozitele de carburanţi speciali.

— Ce spune Bilten?

— Că v-a prevenit, se încruntă Sen. Că trebuia să luaţi măsuri mai de mult. Propune Alertă de gradul trei declanşată direct.

— Crezi că ar trebui într-adevăr să declanşăm alerta?

— Nu, Mons. Nu încă, preciză Sen. Astă-seară însă, în şedinţa Consiliului de coordonare, pe care o prevăd furtunoasă, vom hotărî. Cred că trebuie luate măsuri cu totul excepţionale, dar *fără a alarma oamenii.* Sunt destul de afectaţi de aceste dereglări, pentru a intra şi în panică.

— Trebuie dată totuşi o explicaţie asupra a ce se întâmplă, interveni Run.

— Explicaţie? râse Sen. Să recunoaştem că am greşit desconsiderând avertizările lui Bilten cu privire la ordinatoarele biologice?

Mons ridică din umeri, se întoarse spre unul din cele şase videofoane care piuia îndrăcit. Fața lată a lui Art Sen, fratele lui Şi Sen, apăru pe unul din ele. Şeful serviciului de cercetare a avariilor anunţă fără alte introduceri, trăsăturile obrazului său şi ochii iritaţi vorbeau de la sine:

— Regret, Mons, niciun rezultat concret în ancheta desfăşurată în urma exploziei de la Delfinariu. Plec pe baza spaţială şapte, tinde avem un necaz mai mare.

Adi Iason cercetă încă o dată, cu o privire satisfăcută, masa pentru numai două persoane ornată impecabil şi ieşi pe veranda micuţei vile care fusese construită în întregime după gustul ei. Investise tot ce avea în această vilă de vacanţă, tot ce economisise în ultimii doi ani – ca asistent oceanograf şi ca actriţă de film. Nu însemna prea mult. Era de fapt studentă în ultimul an la oceanografie, iar ca actriţă făcuse un singur film – ce-i drept, de succes, se zicea că fusese „o descoperire neaşteptată” – acum se turna cel de al doilea. Azi ar fi trebuit să fie acolo, împreună cu întreaga echipă de filmare. Anunţase că nu poate veni, asumându-şi toate riscurile; pentru că astăzi, ei bine astăzi *îl aştepta pe Grig.*

Grig Grifin era reporter la Mondoviziune. Timp de aproape un an nu mai pusese piciorul pe Terra. Realizase reportaje fascinante pe diferite baze spaţiale. Ieri, Grig revenise – în mod absolut nesperat – pe Pământ, îi telefonase la baza oceanografică abia după ce ajunsese pe Marele cosmodrom central, bine dispus, anunţând-o că are să vină câteva zile în

„Paradisul” lor. Paradisul era această insuliţă aflată în Pacific la câteva mile de Baza oceanografică unde lucra ea. Aici se cunoscuseră cu adevărat, aici…

Petrecuseră doar trei zile împreună. Doar trei zile pe care Adi şi le amintea însă minut cu minut. Era suficient să închidă ochii şi să revadă… ea şi Grig, alergând goi şi nebuni, beţi de fericire, de iubire, pe plaja cu nisip auriu a acestei micuţe insule havaiene, ti singuri, numai cu broaştele ţestoase şi păsările cu penaj multicolor, ei singuri în această „insuliţă a lor” …

*

Adi Iason scrută cu privirea întinderea oceanului. De acolo, de undeva dinspre sud, trebuia să apară, dintr-o clipă în alta, aerodina cu care urma să sosească Grig. Nu se zărea nimic, apelul videofonului se auzi însă şi, iritată, Adi reintră în camera principală a vilei presimţind ceva neplăcut.

Pe ecranul videofonului apăru Grig. Un Grig cu faţa trasă, cu ochii înroşiţi de nesomn, care o anunţă, fără alte introduceri, pe un ton grăbit:

— Îmi pare rău, Adi, nu pot veni azi; nici mâine. Lucrurile s-au încurcat rău. Am aflat că măgarii de-aici nu mi-au transmis nici jumătate din reportajele pe care le-am făcut, că se petrec fenomene sociale de-a dreptul stranii în institutele de cercetări. Mary Danz a descoperit documente despre… un personaj foarte important care pare a fi un mare impostor. Regret, Adi, ţi-am promis, dar… Nu pot veni…

— Nici să nu te gândeşti! Tăie Adi pe un ton ce nu admitea replică, adăugă simţind cum începea să fiarbă de furie: Puţin îmi pasă de „măgarii tăi”, de fenomenele stranii şi „descoperirile” drăguţei tale Mary Danz, care trebuie că se află prin preajmă, nu-i aşa?!

— Adi, lasă fleacurile! protestă Grig. Reportajele mele…

— Reportajele despre bazele spaţiale, dacă vrei chiar să ştii, nu mai preocupă *pe nimeni*! Trânti întărâtată Adi Iason. Fenomenele sociale din institute nici atât, populaţia Terrei se uită la emisiunile sportive şi dansurile maraton…

— Tocmai această indiferenţă e urmarea denaturărilor, incompetenţei, răsturnărilor de valori! exclamă Grig.

— Nimic din toate astea nu mă interesează! Stabili Adi Iason. Azi vreau să fii aici, iubitule, azi şi mâine, de altfel, şi poimâine nu *vreau să aud nimic* despre toate prostiile alea care se petrec

sau nu. Te aştept, Grig, te aştept aici, în Paradisul nostru…

— Adi, nu face pe femeiuşca proastă, e vorba de dispariţia inexplicabilă a unor oameni care au îndrăznit…

— *Minciuni*! izbucni Adi. Poveştile astea le-am mai auzit, despre Mary Danz însăşi se zicea că „a dispărut”, dar simt că, din păcate, e acum lângă tine!

Chipul lui Grig dispăru brusc de pe ecran. Legătura fusese întreruptă. Îi închisese videofonul în nas? Grig făcuse asta?! Dumnezeule! Grig întrerupsese astfel legătura cu ea?! Grig?!!

*

Aproape întins pe spate în fotoliul alveolar, Harald Pin rămăsese cu ochii fixaţi pe uşa cabinei de comandă. Hanna Gay nu apărea, ceva însemna că era în neregulă *şi aici!*

Totul intrase într-o brambureală de neînţeles în ultimul timp. „Misiunea” lui, da, însăşi această „misiune” a lui i se părea de-o ingratitudine fără margini stupidă, ridicolă! Era *a doua oară* în viaţă când primea o asemenea misiune, în care totul, totul părea să se repete, totul era similar cu prima misiune, la fel de ingrată, încredinţată tot de Lewis Gorr, referitoare tot la Glad Selv şi Ela Nant.

Ca. Şi acum, „Operaţiunea Nessus” – din urmă cu zece ani – începuse cu apariţia unor fenomene ciudate, cu întâmplări aparent disparate, inexplicabile. Atunci aflaseră cel puţin – până la urmă – Că vinovate se făceau acele mici sfere plutitoare, spioni greu utilizabili ai lumii cibernetice care veniseră în „Nava de cristal”. Ca şi acum, Ela Nant fusese – după opinia lui Bilten – „vinovatul principal”. Bilten iniţiase atunci, din umbră, un fel de „vânătoare modernă de vrăjitoare”. Vrăjitoare era desigur Ela Nant, care, grație acelui limbaj „Fita”, pe care nici ea nu ştia cum de îl poseda, reuşea să comunice… telepatic sau aşa ceva cu ordinatoarele biologice. Bilten, o somitate în materie, profesor la Universitatea Delphi, considerat cel mai bun cibernetician al acelor ani, nu reuşea performanţa de a stăpâni – sau măcar pricepe – limbajul „Fita”. Aşa pornise de fapt totul, Ela Nant fusese considerată „pionul avansat al Navei de cristal”. Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare primise misiunea să cerceteze faptele, iar el, Harald Pin, ar fi trebuit atunci – ca şi acum – să ajungă în preajma Elei, prin intermediul vechiului său prieten, Glad Selv!

De Glad îl legau amintiri greu de uitat Lucraseră împreună în

acţiuni de anvergură. Glad era un tip lucid şi perspicace; care râsese de „Ipoteza Nessus”, mai exact de ideea că Ela ar fi putut să fie pionul avansat al unei lumi ce încerca „să otrăvească Terra în mod perfid”. Glad credea în Ela, chit că el, când, o descoperise pe Ela în stare de anabioză pe un corp ceresc *dintr-un alt sistem solar,* chit că nu ştia nici *azi* nu *se ştia* – cum ajunsese Ela acolo, cine fuseseră părinţii „micuţei fete congelate”, cine o refrigerase şi o ascunsese în camera blindată a epavei linei nove spaţiale. Lui Glad nu-i păsa de asta, nici de „Fita”, credea în Ela şi în ciborgii creaţi de iubita lui, ciborgi care se dovediseră într-adevăr extrem de utili în lupta cu cibernetica „Navă de cristal”! Hellen, mai ales, cel mai izbutit ciborg al Elei, părea că „se sacrificase” pentru a distruge puternica, aberanta lume a ciberneţilor ce pătrunsese în Sistemul Solar prin acea „Navă de cristal”.

Azi ştiau că ciberneţii aceia ai „Navei de cristal” fuseseră creaţia unei lumi în agonie, o lume ce suferise din cauza violenţei şi încercase să transmită un mesaj altei civilizaţii *neapărat paşnice.* Scăpaţi de sub controlul uman, mesagerii acelei lumi anulaseră însă, fără să vrea, mesajul; vedeau civilizaţii agresive şi unde nu existau, fuseseră pe punctul de a produce o catastrofă.

Ce se petrecea însă *acum?* Ce puteau însemna degringolada, perturbațiile în toate sistemele informaţionale, şirul de explozii de pe Terra şi Bazele exterioare? Cine se infiltrase din nou? Cum?

Acum, Glad şi Ela se întorceau din 7-II-B, *singurul sector* spaţial *de unde nu* se întorsese până *atunci nimeni din cei ce plecaseră în direcţia Constelaţiei Orion.* Dar erau pe acea navă într-adevăr Glad Selv şi Ela Nant? Erau dubluri ale lor? Erau subordonaţi unei voinţe străine? Cu ce scop reveneau? Cum de scăpaseră şi reveniseră, după zece ani de peregrinări, de ce nu transmiseseră în tot acest timp niciun mesaj?

El, Harald Pin, trebuia să răspundă la aceste întrebări; să pătrundă adică pe nava „Orion”, înainte ca aceasta să ajungă pe Terra, să joace iarăşi rolul unui prieten venit să-i întâmpine pe Glad şi Ela, să urmărească însă cele mai mici reacţii, cele mai sensibile discrepanţe, orice „scăpare” ce ar fi putut semnala prezenţa „unor intruşi extratereştri”.

Misiunea nu era numai ingrată, ci şi de copleşitoare

răspundere, în eventualitatea că *totuşi* cei doi – sau unul dintre ei – ar fi putut constitui un pericol potenţial.

Ca şi altele pe care le primise anterior, această „misiune” îl dezgusta. El era specialist în telecomunicaţii spaţiale, în această calitate acceptase să între, în urmă cu mulţi ani, în rândul investigatorilor Centrului solar de cercetare a fenomenelor necunoscute. Existau într-adevăr o serie întreagă de fapte care scăpau posibilităţilor umane de a le explica, unele perturbaţii ciudate ale comunicaţiilor, emisii neidentificate şi altele. Se conturase apoi tot mai bine ipoteza unor agenţi temporali – tereştri sau extratereştri, cu rol de observatori ori care tindeau să controleze sistemul global, care ar fi acţionat desigur în secret. Aşa luase naştere Serviciul de cercetare a fenomenelor bizare – condus de Lewis Gorr – care îşi desfăşura activitatea în cel mai strict secret. Cu acest strict secret Harald Pin nu se împăcase niciodată, crezuse că serviciile secrete de spionaj şi contraspionaj ar fi trebuit să sucombe o dată cu perioada nefastă a pericolului unei catastrofe planetare cauzată de împărţirea lumii în „tabere”, „sisteme”, „lagăre” etc. Lewis Gorr îl explicase însă că descoperirea activităţii secrete a agenţilor temporali – sau a extratereştrilor care s-ar fi putut infiltra pe Terra – nu se putea face decât tot printr-o activitate secretă. Şi Lewis Gorr, „bătrânul Lev” cum îl numeau cei apropiaţi, îl convinsese să se transfere la noul organism care cerceta mai mult activitatea unor presupuşi extratereştri decât fenomenele bizare, inexplicabile de care se ocupa în continuare Centrul Solar de cercetare a fenomenelor necunoscute.

— Dar, vă rog să înţelegeţi, acesta e un scenariu T.V.! auzi Harald în clipa aceea vocea unuia dintre vecinii săi de cabină care ridicase tonul, părea să-şi fi ieşit din fire.

Se întrebă cine erau de fapt aceşti pasageri, ce căutau alături de el pe o R-6.

— Ştiu foarte bine că este un scenariu de serial TV. Tocmai de aceea nu sunt de acord, auzi Harald răspunsul la fel de aprins al celui de-al doilea vecin de călătorie.

Când urcaseră toţi trei pe această R-6, primul dintre aceşti vecini ai săi se recomandase Y-Tin, părea şi după trăsături că a avut bunici japonezi. Cel de-ai doilea se prezentase doar Karist, avea trăsături foarte comune, se dovedise a fi taciturn, lapidar. Da ce nu-i spusese Hanna nimic despre ei? Nu ştia nici ea? Cu

numai puţin înainte, Harald Pin prinsese din conversaţia lor două nume: Anx şi Bilten. Aceste două nume erau foarte frecvent întâlnite în aproape orice conversaţie, părerile erau extrem de diferite, controversele aprinse.

Recenta moarte a marelui arhitect Cell Anx, fost în ultimul an al vieţii preşedinte al Consiliului Suprem de coordonare, declanşase un mare necaz. Ciberneticianul Bilten fusese de părere că decesul subit al lui Cell Anx s-ar fi datorat ordinatoarelor biologice. Disputa era veche, părerea Serviciului de cercetare a fenomenelor bizare era alta. Aceste ordinatoare se pretindea că ar face între ele – independent de voinţa programatorilor lor – un schimb de informaţii în limbajul „Fita”, pe care însă doar Ella Nant îl stăpânea la perfecţie – nici ea nu ştia cum!

Bilten ura ce nu înţelegea. Şi începuse o campanie crâncenă. Ţinuse conferinţe televizate în care subliniase unele greşeli comise de ordinatoarele noi, luptase, de pe poziţia înaltă pe care o deţinea, cu toţi confraţii, prinsese apoi şi speculase cu un adevărat talent o – posibilă – greşeală săvârşită de ordinatorul lui Cell Anx, pretinzând că acea greşeală putea fi repetată, că ordinatoarele biologice erau un pericol şi trebuiau desfiinţate. Ultrasensibilele ordinatoare biologice „aflaseră” de campanie, poate prin enigmaticul – „imposibilul”, zicea Bilten – limbaj „Fita”. Ce se petrecuse în lumea lor nu se ştia, fapt era că apăruseră reacţii bizare ale ordinatoarelor biologice, care refuzau uneori să răspundă unor întrebări, ba în ultimul timp dăduseră informaţii evident greşite ori îşi încetaseră subit activitatea.

Într-o lume computerizată la maximum, asemenea clacări neprevăzute duseseră la dezastru. O singură eroare, survenită chiar recent, numai puţin înainte de-a pleca Harald de pe Terra, produsese o întrerupere catastrofală în sistemul de alimentare cu energie al unul mare oraş. O zi şi-o noapte locuitorii rămăseseră blocaţi, înspăimântaţi, întreaga activitate fusese paralizată, receptoarele informative, reţelele de iluminat, metrourile, lifturile, frigiderele nu mai funcţionau, staţiile de pompare şi purificare a apei îngheţaseră, uzinele, instituţiile îşi încetaseră activitatea, panica făcuse restul, creând adică o adevărată stare de coşmar. Bilten şi adepţii săi profitaseră şi de absenţa lui Lev Gorr – plecat pe Baza exterioară 16 – pentru a

discuta personal cu oamenii ce înregistraseră acel mesaj „Omicron III”, alt mister greu de elucidat, ce nu fusese recepţionat decât de ei.

Şi dacă, totuşi, ordinatoarele biologice erau un pericol? Sau măcar acel limbaj „Fita” … pe care – cum oare?

— Îl pricepea *numai* această… *posibil străină* Ela Nant?

Harald se ridică, atinse clapa uşii care dădea în cabina de comandă. Codul său biologic fusese desigur imprimat în ordinatorul micronavei, dar, cum ordinatorul nu funcţiona, auzi în micul difuzor vocea Hannei:

— Cine e?

— Harald.

— Intră!

Uşa se deschise în aceeaşi secundă, Harald pătrunse în cabina de comandă, închise uşa în urma lui.

Cele două femei din scaunele de pilotaj nu-l învredniciră nici măcar cu o privire.

— Ce se întâmplă, Hanna?

— Habar n-am! răspunse iritată Hanna. Emisiile care servesc reperajului spaţial de pe staţiile automate au încetat să funcţioneze. Nu putem stabili legătura cu Baza 16 ori cu vreuna din micronavele noastre.

— Cuplează, te rog, ordinatoarele!

— Nu folosesc la nimic, nu înţelegi? Iar pentru pilotajul manual îmi sunt suficiente navigraful şi…

— Fă, te rog, ce-ţi spun, voi folosi un canal D! zise Harald scoţându-şi sintetizatorul de buzunar.

— M-aş mira să recepţionezi ceva! răspunse Hanna, dar cuplă computerele puternice de reperaj.

Ce se întâmplă cu reperajul spaţial în zona 6-II-B? Formulă Harald. Trei secunde mai târziu răspunsul apăru pe micul ecran: *Ordinatorul U de pe baza 16 a încetat subit să funcţioneze. Cauza necunoscută. Avarii în sistemul informaţional şi în cel da alimentare cu energie. Alertă generală pe staţiile exterioare. Imposibilă legătura cu navele de intervenţie, inclusiv cu cea a Hannei Gay.*

— Am reuşit! anunţă în aceeaşi clipă Hanna. Miss, suntem destul de aproape de „Orion” pentru a putea lua legătura cu ei fără staţiile releu. Apel pentru Glad Selv şi Ela Nant! Repede, nu dormi!

Pilotul secund se execută. Harald privi spre ecranul lateral, acolo avea să apară probabil curând chipul cunoscut al lui Glad sau al Elei.

— Cât crezi că mai avem de făcut până să fim pe „Orion”? întrebă Harald.

— Zece minute S până la cuplare, 30 cu operaţiile de transbordare, asta dacă totul e perfect din punct de vedere microbiologic la ei. O să vedem.

— Atunci... începu Harald.

— Miss, comunică pasagerilor rămaşi în cabină să se pregătească de transbordare! Întreţine o conversaţie agreabilă, până te chem! Nimic despre pilotajul manual, e clar?!

— Ca ziua cosmică! Zvârli pilotul secund, se ridică şi ieşi din camera de comandă. Hanna atacă scurt:

— O defecţiune a ordinatoarelor, probabil?

— Gravă. Sistemele I şi A ale Bazei 16 şi ale staţiilor automate au căzut, e alertă generală, toţi te caută!

— Să mă caute! mârâi Hanna. De când le cer să-mi dubleze legăturile printr-un canal D ca al vostru. Nicio grijă, piloţii mei sunt toţi capabili să se plimbe prin cer şi-n orb. Ce voiai să-mi spui?

Harald Pin îşi aminti că prima sa misiune de verificare a Elei Nant eşuase lamentabil. Cum avea să decurgă cea de acum?

— Ai încredere în Glad şi Ela? întrebă abrupt Harald, presat de timp, lăsând de-o parte toate frazele prudente prin care îşi propusese mai înainte să afle ce-l interesa.

— Ca în mine însămi! Veni răspunsul fără şovăire.

— Hanna, temeritatea şi încrederea ta trebuie un timp dublate de prudenţă. Pentru orice eventualitate şi... pentru că se petrec totuşi nişte fapte stranii. Ştii cine-i acest Karist?

— Mi s-a recomandat colegul lui Y-Tin, de la televiziune.

— Cred că e ceva mai mult decât atât.

— Nu vin să le ia un interviu lui Glad şi Elei?

Ecranul lateral se aprinse în aceeaşi clipă scutindu-l pe Harald să găsească un răspuns la întrebare. Pe el apăruse imaginea unui robot umanoid cu trăsături foarte agreabile care începu să spună liniştit:

— Mă numesc Nat! Ela Nant, Glad Selv şi toţi ciborgii de pe „Orion” aşteaptă cu plăcere să sosiţi pe nava noastră. V-am pregătit o masă excelentă.

Harald vrusese să spună ceva, izbucni în râs. Ei, dacă şi toţi ciborgii „aşteptau cu plăcere” venirea lor, era grozav! Ceea ce auzi însă în continuare îl făcu să încremenească; ciborgul pe care nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată i se adresă:

— Ai învăţat să râzi, Harald Pin! Asta o s-o bucure pe Ela, zicea că nu ţi-ar strica mai mult umor. N-am glumit însă. Vei vedea că masa poate fi într-adevăr excelentă şi pe-o navă care se întoarce dintr-o călătorie cosmică. Arăţi minunat, Hanna, nu te nelinişti pentru alerta generală, toţi piloţii de pe navele staţiilor exterioare se descurcă într-adevăr admirabil.

— De unde naiba ştii? izbucni Hanna. Chiar şi că vom veni noi pe „Orion”, de unde-aţi aflat?

— Prin „Fita”, desigur. Marele ordinator de pe Baza 16 ne-a comunicat venirea voastră acum o oră şi 18 minute.

Harald îşi privi ceasul. De când Hanna se ridicase din fotoliul alveolar al cabinei pasagerilor trecuse exact o oră. Ela sau unul din aceşti ciborgi ai ei conversaseră deci cu „Marele ordinator” prin „Fita” doar cu puţin înainte ca acel ordinator U al Bazei 16 să clacheze, producând avarii şi alerta generală. Exista iarăşi vreo legătură între aceste două fapte sau era o pură coincidenţă? Ca orice investigator al Serviciului de cercetare a fenomenelor bizare, Harald suspecta coincidenţele.

*

Camera 602! Aici trebuia să fie Pedro!

Roza Link îşi scoase din poşetă oglinda, constată că arăta groaznic, începu să îşi împrospăteze faţa obosită. După noaptea petrecută în trenul suprarapid, căci „detesta să zboare”, ar fi trebuit să se odihnească. Numai că peste două ore avea să se întâlnească cu şeful unul program de televiziune, peste trei cu coordonatorul spectacolelor pentru tineret, seara avea să fie şi mai ocupată. Trebuia să-l vadă pe Pedro acum, acest Pedro ajunsese o mică celebritate care i-ar fi putut da un sprijin. Roza îşi ascunse arsenalul de machiaj, deschise uşa abordând un aer destins şi plin de vioiciune. Numai că încăperea în care intrase era goală. Mai exista însă o uşă. Roza străbătu camera şi intră în cea alăturată, unde însă Pedro tot nu se găsea. Era acolo doar un bătrân într-un fotoliu pe rotile.

— Bun venit, Roza! Apropie-te, băbuţa mea!

Cine era? Că o cunoştea, nu era de mirare, o cunoştea toată planeta, cum îşi permitea însă şontorogul ăsta scofâlcit să-i

spună „băbuţă”?!

— Nu te zbârli, pisicuţo! continuă mumia de pe fotoliul cu rotile. Între fosile vii ca noi nu are rost să umblăm cu marafeturi politicoase. Sunt Bilten.

Bilten? Oh, da, parcă-i văzuse pe bătrânelul ăsta o dată sau de două ori la televizor. Nu arăta însă… în halul în care era acum.

— Bilten? Profesorul Bilten?! Oh, Pedro mi-a vorbit de dumneavoastră! îşi uită Roza pe moment toată indignarea, Bilten era nu numai şeful lui Pedro, dar şi o mare personalitate universitară, de curând unul din secretarii Comisiei pentru controlul puterii şi membru al Consiliului Suprem de Coordonare. Oho, un cuvânt al acestui Bilten cântărea greu de tot.

— Te-am aşteptat cam mult, mormăi Bilten, răsucindu-se cu fotoliul din faţa consolei ordinatorului şi pironind-o cu privirea. Iar timpul meu e preţios, Roza. Aşa că voi intra direct în subiect.

— Oh, deşi sunt foarte ocupată în sezonul acesta, începu Roza, dacă-mi propuneţi…

— Nu eşti deloc ocupată, stabili Bilten pe un ton care excludea orice replică. Tratamentele geriatrice pe care le-ai făcut nu mai au efect, contractele ţi-au fost reziliate, altele nu găseşti.

Roza rămăsese realmente cu gura căscată de uimire. Înghiţi un nod. Nimeni nu-şi permisese totuşi să-i vorbească până acum în acest fel. Bilten o privi cu ochii aceia mici şi sfredelitori, indică un fotoliu de lângă el:

— Stai jos, scumpo! Pedro nu vine în orice caz. După ce-a primit scrisoarea dumitale patetică, a fugit tocmai în Antarctica. Mie însă scrisoarea dumitale patetică mi s-a părut foarte interesantă.

— În Antarctica? Pedro? A fugit de mine?!

— Exact. Vremea când era pe punctul să leşine doar auzindu-ţi numele a trecut. Şi de altfel mototolul meu de asistent nu te-ar putea ajuta cu nimic. În afară de mine, *nimeni* nu te poate ajuta. Dacă vrei să te convingi, formează două numere la videofon. Acei doi producători, coordonatori de programe sau ce sunt cei cu care trebuia să te întâlneşti azi au fugit şi ei, unul în Himalaia, celălalt pe Lună. Sunt, desigur, forme încă foarte politicoase de a-ţi spune că-ţi refuză ofertele. Te-ai îngrăşat groaznic, Roza…

— Eu?! Am slăbit în ultimul timp…

— Carnea a început să se lase, continuă Imperturbabil Bilten.

Oricum, nu mai poţi să apari în chip de dansatoare, iar altceva, draga mea, nu ştii să faci. Spune-mi, îţi mai aminteşti de mine?

— Da, zise Roza lăsându-se încet în fotoliu. Mi-am amintit. M-aţi căutat acum câţiva ani, mi-aţi spus „să renunţ la Pedro care nu are niciun viitor”. M-aţi minţit atunci, m-aţi păcălit trimiţându-mi în schimb o maimuţică cu blana albastră.

— Era mai valoroasă decât Pedro, eu m-am păcălit.

Pedro n-a avut şi nu are niciun viitor. Eu da şi... te-am iubit mai mult decât el.

Roza înlemni pe fotoliul ei, Bilten adăugă cu aerul lui sardonic:

— Asta era acum vreo patruzeci de ani.

— Patruzeci?! ... Exclus! Eram atunci...

— O studentă mediocră la arheologie. Eu, un asistent banal la catedra de cibernetică prospectivă. Intraseşi în hora ţopăielilor deja, ai jucat mult şi bine, eu am aşteptat clipa asta: c*ând vei fi la pământ.* Prea obişnuită cu gloria; însă...

— Dar nu-i adevărat! strigă Roza. Am acum un moment de criză...

— Ai mai avut şi le-ai trecut; tot mai greu; numai că cel de-acum e definitiv. Ţi-ai citit sentinţă, bioanalizatoarele au dat un verdict clar. Nu mai poţi înşela natura, nici pe foştii dumitale admiratori. S-a terminat. Am aşteptat, îţi repet, mult clipa asta. Aş fi renunţat la acest dialog al răzbunării, între timp am îmbătrânit şi eu. Mizez însă pe orgoliul dumitale, Roza; şi pe un talent pe care încă nu ţi l-ai descoperit; pentru a-ţi face o propunere.

Ce talent?

— Asta e secretul meu.

— Atunci ce propunere?

— Vrei tinereţea din nou?

— ...Tinereţea?! tresări Roza.

— Sunt unicul om care-ţi poate face această propunere. Vrei? Susură Bilten.

Roza izbucni deodată în râs.

— Ascultă! strigă ea recăpătându-şi aplombul. Ia spune, nu eşti cumva caraghiosul care mă agasa... continuă Roza printre hohote de râs, ha, ha, ha, tu trebuie să fii cel de care ne-am amuzat eu şi încă vreo zece zăpăciţi...

— A fost o glumă cretină ce-aţi făcut atunci, mârâi Bilten.

— Recunosc, zise Roza. Unica mea scuză rămâne că băusem

mai mult decât trebuia, veneam de la primul meu mare succes. Nu credeam însă că vei morfoli răzbunarea asta patruzeci de ani. Ca să-mi spui acum grosolăniile pe care mi le-ai spus. Şi să-mi faci o propunere neroadă. Crezi că-mi poţi plăti farsa idioată de-atunci? Că sunt atât de toantă încât să-mi închipui că, dacă chiar ai poseda vreun „elixir al tinereţii”, nu l-ai folosi în primul rând tu?! Nu te vezi cum arăţi, mumie pe rotile?! strigă furioasă dansatoarea.

— Nu vreau să răzbun nimic, zise apăsat Bilten. Nu e o farsă, e o propunere pe care ţi-o fac; pentru ultima oară. Dacă nu vrei, uşa e deschisă.

Roza încetă să râdă. Îl privea atentă. Tonul babalâcului din faţa ei era totuşi nespus de ferm. Ceva, dincolo de cuvinte, li spunea că acest bătrân nu glumeşte, dar în acelaşi timp că trebuie să se teamă.

— Şi dacă aş vrea? întrebă dansatoarea.

— Trebuie să vrei nebuneşte asta, Roza! Să vrei fără să-ţi pese *de nimic altceva*! mai eşti în stare?

Din păcate, tot ce spusese despre ea acest ticălos cu un picior în groapă *era adevărat.* Tot, tot. Nu-i rămânea decât să se retragă şi să cultive flori sau viermi de mătase; ca altă actriţă pensionată. Ea, care până în urmă cu un an *sfidase timpul!* Cucerise săli care-i strigau numele aplaudând în delir minute nenumărate! Patruzeci de ani se repetase această beţie a succesului, patruzeci de ani de regină a dansului, succes pe care nicio altă artistă nu-l trăise la o asemenea intensitate. Iar acum… Verdictului blestemăţiei de bioanalizator… consolările ipocrite ale colegelor… Acest mormoloc de Pedro care fugise… până şi el… în Antarctica?! … *Tinereţea?!* Ar fi vrut, oh, da! mai era ea însă în stare… să vrea nebuneşte ceva?

— Vom întineri amândoi, Roza! Altminteri, singur, n-ar avea niciun rost. Ai o experienţă artistică imensă, gândeşte-te ce-ar însemna asta cu un trup de douăzeci de ani!

De douăzeci?! … Pentru o lună în care ar fi avut un trup de 35 de ani şi-ar fi dat şi viaţa! Să le invite pe cele două „noi stele” care o detronaseră, în sală, în rândul întâi, oh, şi pe celelalte „steluţe” şi pe Pedro, şi pe coordonatorii, producătorii care acum fugeau pe Lună de ea. Iar ea *să danseze!* Un vechi dans spaniol sau unul ţigănesc, aşa cum numai ea mai ştiuse să danseze când avea 30–35 de ani, un dans al mândriei de-a trăi,

de-a fi tânăr şi puternic, de-a nu-ţi păsa de nimic! Un dans al vieţii care sfidează abisurile eterne, al patimii sălbatice pierdute de acest secol raţional şi raţionalizat, un dans care mai răscolea încă, în Creierele parcă la fel de cibernetizate ca ale ordinatoarelor, setea de spaţii nesfârşite, de afirmare a omului liber, în clipele când desfide zei, boală, moarte şi timp! Un dans al femeii care iubeşte şi se vrea iubită!

— Vrei, Roza?

Dar nu era nebun acest plăsmuitor de vise? Cum să aibă 20 de ani? Ce puteau face calculatoarele lui? … *Dar dacă puteau?*

Şi să le vadă de pe scenă, pe cele două candidate la titlul el, acolo, în primul rând! Dacă n-ar fi murit, amărâtele, le-ar fi scos leşinate cineva din sală. Dar asta numai după ce ar fi hotărât ea să întrerupă vraja, să se oprească, deodată, rămânând ca o apariţie de vis, sublimă, nemişcată, în mijlocul reflectoarelor, pe marea scenă! … Un trup de *20 de ani?!*

— Da sau nu, Roza?

— Da! Dar dacă mă minţi…

— Eşti gata să faci *absolut orice* pentru un asemenea trup?

— Da! zise dansatoarea. Da, da, da!

— Nu! Încă nu e bine! făcu nemulţumit Glad. Pasul înapoi trebuie să fie mai larg, pentru a avea o bază puternică atunci când mă arunci! Repetăm!

— Îmm! Scoase Ela un sunet gutural cu ochii în plafonul sălii. Pricepe că am înţeles, de ce mă chinuieşti?! protestă ea.

— N-ai înţeles, mişcarea trebuie să-ţi între corect în reflex! Priveşte pe monitor! ceru Glad indicând ecranul din perete, unde procedeul executat începuse să se deruleze cu încetinitorul. Vezi? Aici greşeşti, explică el, adăugă: Şi nu-mi mai spune că „te chinui”, draga mea, ai început să cam pui grăsime pe şolduri în lunile astea de „hoinăreală prin spaţiu şi timp”!

— Eu?! Ha! Exact atât cât s-arăt în sfârşit ca o femeie adevărată! Nat e de părere că „voi face praf” toţi bărbaţii! Îmbrăcată într-o rochie, evident, nu în mizeria asta de combinezon spaţial!

— Puţin îmi pasă de ce zice Nat cu gusturile lui cibernetice! Apără-te! Conchise Glad şi se aruncă spre ea, se simţi în următoarea clipă zvârlit peste cap, sări în picioare, aprecie: Perfect! Apropo de hoinăreli, chiar crezi că Hellen a ta ne-a pilotat într-adevăr în acest vagabondaj cosmic pe care-l

încheiem?

— N-am nicio îndoială!

— Eu da. Hellen e totuşi un robot, Ela. Şi despre care toţi ştiam că a pierit.

— Hellen e un *ciborg*! preciză Ela. Şi ciborgii *mei* nu pier chiar atât de uşor!

— Atacă tu acum!

— De ce naiba?! strigă Ela. M-am săturat.

— Pentru a-ţi arăta unde greşeai înainte, stabili căpăţânos de pedant Glad. Tu inventează ceva pentru a-mi specula greşeala!

— Uâh! făcu Ela furioasă, zbură printr-un plonjeu lung spre el, bărbatul fentă însă agăţând-o doar puţin şi dezechilibrând-o. Constată că Ela se rostogolise în aer şi căzuse în picioare pe saltea ţipând:

— Minţi ca un robot al lui Bilten! Asta-i altă figură!

— Îţi testam reacţiile la neprevăzut, râse Glad. Nu sunt tocmai rele, aprecie el. Ştii însă că nu mi se pare deloc măgulitor pentru noi să revenim din această călătorie – singurii care ne întoarcem din 7-II-B, ba aducând şi „cheia porţii spre timp” – pilotaţi de-un robot?

— Ţi-am mai spus de-o mie de ori că Hellen nu e „un robot”, se indignă Ela. Parc-ai fi Bilten. Hellen e un ciborg al *meu,* opera *mea,* prelungirea inteligenţei *mele!* Dacă vrei, într-un fel, *Hellen sunt eu!* Aşa că este cât se poate de măgulitor pentru tine să fii iubit de-o femeie foarte isteaţă!

— Iubit *şi pilotat?*

— Din umbră, ca orice bărbat, evident, râse Ela.

— Tu parc-ai fi Bilten, pufni în râs şi Glad avântându-se spre ea, se trezi aruncat cumplit pe salteaua pneumatică, adăugă: Atenţie, Ela! Mândria ta începe să semene a orgoliu.

— Iartă-mă! Ai o contribuţie esenţială la existenţa acestei Hellen. Am creat-o într-adevăr pentru tine, din dragoste pentru tine, ai salvat-o de la pieire de două ori cândva, altfel nu ne-ar mai fi pilotat acum prin spaţiu şi timp.

— Ce mai! Sunt tăticul ei, bun! Se amuză Glad. Dar nu asemenea pretenţii ridicam eu. Ai grijă, Ela, pe Bilten l-a pierdut, l-a descompus ca personalitate, orgoliul lui nemăsurat!

— Bilten n-a iubit niciodată pe nimeni! De-aia „s-a uscat”, de-aia roboţii lui sunt egoişti şi proşti, ipocriţi, complexaţi, agresivi! Eu te am pe tine, scandă Ela încercând să fenteze, Glad o răsuci

brusc, dezechilibrând-o, o fixă pe saltea… De care n-am să mă despart niciodată! încheie Ela.

— „Niciodată”?! Ridică o sprânceană Glad, privi pleoapele femeii care căzuseră peste ochii mari şi albaştri, continuă: Ştii că, după mine, acest cuvânt nu există.

Nările partenerei sale fremătau uşor, era complet imobilizată, strivită aproape sub greutatea lui, Glad îşi apropie gura de buzele proaspete care se strânseră însă spontan a refuz. Faţa femeii se întoarse ferindu-se de sărutare.

— Ce-i cu tine?

— …Nu ştiu, nu mă simt bine, şopti Ela. Lasă-mă, te rog!

Asta chiar era ceva nou! De regulă, o înfuria cumplit o asemenea imobilizare, se zbătea, dar sfârşea prin a-l săruta cu patimă. O Ela care să roage cuminte i se părea de neconceput, ca un cerc pătrat.

Glad îşi degajă prudent o mână din priza imobilizatoare, o puse pe fruntea femeii, constată:

— Ai puţină febră.

— Nu cred.

— Atunci ce-i cu tine, Ela?

Obrazul femeii se răsuci din nou spre el, ochii intens albaştri, aproape mov, îl priveau ciudat, faţa albă, încadrată de pletele foarte negre, se destinse într-un surâs bizar:

— Nu sunt Ela. Atâta tot.

— Cum?! Înlemni Glad. Ce-ai spus?

Uşa se deschise în aceeaşi secundă, Glad ridică privirea şi înmărmuri de data aceasta. În sala de gimnastică a navei pătrunsese… altă Ela, cu ochii sclipind de încântare, o Ela care începu abrupt:

— Să sărute n-am considerat necesar s-o învăţ. Dar ai dreptate, ar putea fi foarte necesar.

— Cee? făcu Glad năucit, eliberându-și partenera. Ţi-ai făcut o… dublură?!

— Aproape perfectă! aprobă încântată Ela. Dacă te-a păcălit şi pe tine, a trecut examenul cu brio! La ce-mi trebuie, am să-ţi explic.

— Hello, Glad! auzi Glad în clipa următoare, constat că pe uşă intrase… intrase el însuşi. Dacă n-ar fi fost în genunchi pe saltea, ar fi putut jura că se privea în oglindă. Nu-ţi fie teamă, continuă noul venit Ela nu s-a îndrăgostit de mine, totuşi! zice

că preferă originalul. *Încă!* Menţionă noul ciborg. Creatura îi furase şi acest „încă” al său, zâmbetul, statura, mişcările erau identice până la desăvârşire.

— Ce ţi-a mai trăsnit prin cap, Ela? Ce-mi ascunzi iar? Ridică ochii spre ea Glad.

— Nimic important, ca întotdeauna, dragul meu! A fost o surpriză pe care am vrut să ţi-o fac. La treabă! porunci Ela şi dublura ei se ridică de pe saltea, ieşi din sală însoţită de „Glad”.

— Ce-i acel „nimic important”? mârâi Glad.

— Ei bine, scumpul meu, începu Ela instalându-se turceşte pe saltea lângă el, aceste luni pe care le-am petrecut în „Expediţia Orion” n-au trecut fără unele consecinţe... nedorite. În primul rând – nu ştiu exact cum – aceste luni pentru pământeni au însemnat ani! Se pare, vreo zece. Enorm! În lipsa mea, impostorul de Bilten, regret, dar nu-l pot numi altfel, a făcut numai măgării. În esenţă, am aflat prin „Fita” că vom fi primiţi cu răceală şi... suspiciune.

— Suspiciune?!

— Pământenii au recepţionat ceva ce ei numesc mesajul „Omicron III”, nu ştiu încă de cine emis. Au aflat de civilizaţia aberantă, agresivă – cu care Hellen ne-a ferit să ne întâlnim – şi-i bănuiesc acum pe toţi cei ce se întorc din călătorii spaţiale îndepărtate, ca fiind „posibili agenţi secreţi” ai acelei lumi de coşmar.

— Vrei să spui că ne vor bănui pe noi, care le-aducem „cheia Porţii spre timp?!” surâse Glad.

— Să vedem ce vom face cu această cheie, deveni gravă Ela. Trebuie să fim foarte atenţi cui o încredinţăm. Pe Terra s-au produs, din câte ştiu, unele perturbaţii importante. Nu vom putea oferi imediat această descoperire a nucleului temporal, cât timp Bilten şi câţiva acoliţi ai săi au monopolizat controlul ordinatoarelor Sistemului solar.

— Ce-au făcut?! I se păru lui Glad că nu a înţeles.

— A murit Cell Anx...

— Asta mi-ai spus.

— Bilten pretinde că ar fi fost ucis de un ordinator biologic, lămuri Ela.

— Cum o să ucidă un ordinator?!

— Furnizând, de pildă, o informaţie falsă, dar gravă, unui om

bolnav de inimă şi aflat deja într-o situaţie limită. E teoretic posibil, Glad, dar evident neadevărat. Bilten a cerut o anchetă de mari proporţii, face parte din comisie, a scos vinovate superordinatoarele biologice de acea serie de perturbaţii provocate de fapt de nepriceperea unor tembeli ca el. Ordinatoarele biologice, ai remarcat, sunt extrem de sensibile. Au reacţionat sinucigându-se ori furnizând date false intenţionat.

— „Sinucigându-se”?! „Furnizând date false”? „Intenţionat”?! Nu-i veni să creadă lui Glad.

— Creierul unui ordinator biologic, ţi-am mai spus, **e** aproape la fel de complex ca unul uman, Glad! Au fost discreditate, calomniate pe nedrept, s-au apărat; cam ridicol poate, dar… într-o manieră destul de apropiată de cea a creatorilor lor. „Unde-i deşteptăciune multă, e şi prostie multă”, cum ar zice Nat pe care-l pasionează în ultimul timp proverbele.

— Prin „Fita” ai adunat toate aceste date?

— Bineînţeles. „Fita” e singurul limbaj necunoscut, deci necontrolat de om – ignorat din stupizenie de Bilten – prin care marile ordinatoare comunică şi în prezent, îşi transmit veşti, plănuiesc reacţii la măsurile întreprinse de faimoasa comisie de anchetă, care vrea să le desfiinţeze. Bilten preferă să rămână la ordinatoarele clasice, nebiologice, peste care a fost cândva „stăpân absolut”.

— Asta ar fi un regres cumplit, nu?

— Ar fi un regres, observă cu îndoială Ela. Cât de cumplit nu mai ştiu, Glad. Prin aceste stupide reacţii de protest ordinatoarele biologice s-au dovedit a fi nesigure, capricioase, într-un fel… umane. Dar omul le crease tocmai pentru a avea instrumente precise cu care să poată stăpâni complexa lume economico-socială, nivelul ştiinţific extraordinar, tehnologia surprinzător de dinamită şi deschisă deopotrivă spre bine sau râu. Suspiciunea s-a extins şi în lumea ordinatoarelor biologice; dar e o suspiciune faţă de om, care circulă nestingherită prin canalele „Fita”. Sunt, poate, singurul, unicul om care înţelege acest limbaj. Dar marele ordinator de pe Baza 16 cu care am conversat azi simt că-mi ascunde unele lucruri, nu mai are încredere nici în mine. Mă tem că oamenii – stimulaţi de Bilten – mă vor privi cu o suspiciune şi mai mare.

De-asta ne-ai creat dubluri? râse Glad, ridicându-se de jos. Ei

bine, exagerezi. Bilten nu e singur în această civilizaţie pământeană. O civilizaţie – umană, nu cibernetică – ce a fost capabilă să depăşească pericolul autodistrugerii, să se înalţe spre stele, nu poate fi bântuită de suspiciuni prosteşti, de ignoranţă sau agresivitate. Au să-şi dea seama toţi ceilalţi, mai de vreme sau mai târziu, cine e acest Bilten, dacă a comis inepţiile de care vorbeşti!

— Da, surâse amar Ela. „Mai devreme sau mai târziu"! Eu mi-am luat măsuri pentru „mai devreme". Tu m-ai învăţat asta, dragul meu! Că „un om inteligent trebuie să fie întotdeauna prudent cu proştii. Sunt periculoşi". Ce e Nat? Se întoarse Ela spre ciborgul care intrase în sală.

— Am un mesaj de salut din partea lui Harald Pin, pentru Glad şi pentru tine, Ela. Harald va *veni* chiar acum, împreună cu trei însoţitori să ne facă o vizită pe navă.

— Minunat! Aprecie Glad. Pregăteşte atunci o masă bună, Nat, din care să nu lipsească ciupercile! Harald se dă în vânt după ele. În ce-i priveşte pe însoţitori… n-a spus cine sunt?

— Unul e robot, Glad! interveni Ela. Harald face parte dintr-o înaltă comisie de anchetă. Dar toţi investigatorii cosmici sunt dublaţi, din dispoziţia profesorului Bilten, de câte un robot B. G. 27; ultima creaţie a profesorului Bilten, mai exact spus, a colectivului pe care îl coordonează. Aşa că pentru însoţitor, pregăteşte „o salată cibernetică", Nat!

— Am înţeles, Ela! făcu simplu Nat şi ieşi.

— Ce mai e şi asta? întrebă Glad nedumerit.

— O salată cibernetică? Oh, ai să vezi imediat, dragul meu. Mai important e altceva. Ce culoare zid să fie combinezonul spaţial în care să-l întâmpin pe acest „vechi prieten al tău"? De-un galben leşinat ca suspiciunea ori de-un verde otrăvit ca trădarea?

— Ca trădarea?

— Dacă Harald crede măcar unu la sută că eu şi tu tine am putea trăda Terra, dacă a primit această misiune, ei bine, eu optez pentru verde, se decise Ela. Vreau ca ciupercile pe care le va mânca să-i stea în gât!

II
CEI CE VENEAU DIN TIMP

— Aşteaptă-mă aici! Gata de plecare în orice moment. Clar?

— Voi aştepta, Lev! răspunse ciborgul.

Lewis Gorr coborî greoi din aerodină şi începu să înainteze cu pas grăbit pe digul ce scăpase din fericire întreg. Zări silueta zveltă a Inei Sind desprinzându-se din spatele unor dărâmături şi pornind cu pas lent în întâmpinarea lui.

Mirosul de cauciuc ars se mai simţea încă, chiar în aerul acela primenit necontenit de adierea sărată a mării.

Clădirile laboratoarelor – executate la cererea Inei numai din lemn, cauciuc natural şi sticlă – erau acum mormane informe de cenuşă, vegetaţia luxuriantă care făcuse cândva din acest Centru de cercetări un mic paradis terestru arsese şi ea. Rămăseseră doar cioturile trunchiurilor carbonizate şi fragmente din aparatajul sofisticat ai instalaţiilor zvârlite de suflul exploziei. Tragedia cumplită trebuie că se consumase însă la acvarii.

Un pilon trepied fusese frânt la mijloc şi răsucit, zăcea prăbuşit perpendicular peste cheu. Lev se opri în faţa lui, incapabil fiind, cu volumul pe care-l avea, să escaladeze obstacolul ori să se strecoare prin reţeaua sa metalică.

Ina se apropia din partea opusă. Rămase la un pas de pilonul prăbuşit, îl privi cu ochi goi, cu o faţă străină, epuizată. Femeia izbucni apoi dintr-o dată cu un soi de furie sfidătoare pe care Lev o prevăzuse:

— Ai întârziat! Iluştrii tăi investigatori au executat o cercetare metodică, modernă, complexă! Au stricat zeci de role de peliculă şi benzi, au interogat tot personalul, fără a putea stabili, evident, nimic.

— Asta nu e prea sigur, zise Lev. Şi de altfel nu erau „investigatorii mei”, ci ai lui Art Sen, de la „cercetarea avariilor”. Regret incidentul, Ina, îmi imaginez în ce stare eşti. Aud că drăguţele tale mamifere dolofane au fost fierte pur şi simplu în acvariile lor.

— Eşti de-un cinism îngrozitor! şopti printre dinţi Ina. Delfinii mei au murit în chinuri cumplite! Erau aici cele mai preţioase exemplare, realmente nişte creaturi inteligente cu care izbutisem cea mai complexă comunicare între om şi un alt reprezentant al faunei terestre. Căpătaseră încredere în noi, înţelegi?! Iar noi…

— Am înţeles! … tăie scurt Gorr. Şi ţi-am apreciat întotdeauna munca, ştii foarte bine, te-am ajutat chiar şi după ce ai rupt legăturile cu Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, chiar când i-ai dat apă la moară lui Bilten, în campania pe care o

va încununa curând împotriva mea.

— Împotriva ta?! făcu Ina nelămurită.

— Am toate motivele să cred că voi fi destituit foarte curând.

— Destituit?!

— Oh, pentru incompetenţă în principal, râse încurajator Lev. E posibil ca şi Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare să fie desfiinţat, după ce se vor strânge „probe suficiente asupra incompetenţei oamenilor mei”. Cred că cu asta îşi pierd vremea acum. Trebuie să le-o luăm înainte. Am venit să-ţi cer sprijinul.

— Mie?!

— Măcar pentru perioada scurtă în care voi fi nevoit… să dispar… Nu spune că refuzi.

— Ba spun! exclamă hotărâtă Ina.

— Nu spune, nu ai auzit tot. Tragedia de la Centrul tău de cercetări e un nimic, vei afla mâine, sunt o şută de alte necazuri mai mari, pe care băieţii lui Art Sen şi mai ales ai lui Şi Sen le vor pune pe seama ordinatoarelor biologice.

— Nu „le vor pune pe seama”, chiar ele sunt cauza dezastrului şi de-aici şi…

— Nu, Ina! zise ferm Gorr. E numai o manevră, nemernică, total inumană; prin care se vizează două lovituri: discreditarea celor mai bune ordinatoare pe care le-avem şi neutralizarea serviciului nostru care le apără. „Omicron III” nu e o falsificare, am verificat. Manevrele lui Bilten sunt o încercare de subminare, pentru a nu putea rezista unei forţe străine ce ameninţă realmente civilizaţia Sistemului Solar. Bilten a reuşit, nu ştiu încă exact prin ce metode, să ademenească o serie de persoane influente care probabil nu ştiu ce joc fac. Am o ipoteză pe care oameni de încredere o verifică acum. S-ar părea că ceea ce am pretins eu că ar fi un scenariu T. V. Serial nu e departe de realitate; în punctele lui esenţiale, desigur. Fapt e că absolut toţi membrii Comisiei pentru controlul puterii, unde Bilten are cel mai mulţi adepţi, refuză sistematic variantele de scenarii T. V. Care le-au fost prezentate; dovedind că intuiţia mea e îngrozitor de exactă.

— Ce scenarii? Nu înţeleg!

— Retrage-te „pentru odihnă, după acest şoc”, în Hawai. Aici, oricum, nu mai ai pe moment nimic de făcut. Pal Pent te va găsi acolo mâine, îţi va înmâna un mesaj D. Numai *dacă* probele ţi se vor părea convingătoare, urmezi instrucţiunile mele. E bine aşa?

— Ce-ar trebui să fac? Tatonă Ina.

— Să coordonezi activitatea Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare în locul meu; mă simt prea bătrân.

— Eu?! … E, în primul rând, atâta timp de când nu am mai…

— N-ai uitat nimic, sunt convins. Erai cândva cel mai bun investigator al meu. Şi-mi trebuie un om „certat” cu mine, dar competent, pe care Bilten să nu-l suspecteze. Acel om va trebui să acţioneze în prima linie, sub năsucurile lor. Nu e cazul să-ţi spun că e periculos. Operaţia „Nessus” mi se pare azi o modestă variantă de antrenament. Avem de-a face acum cu o civilizaţie inteligentă, nu cu nişte ciberneţi rătăciţi pe-o navă spaţială; cu adversari ce acţionează de-afară şi din interior. După ce încheiem această operaţiune nouă – cu bine, sunt convins – îmi dau demisia. Cred că am îmbătrânit, că sunt într-adevăr incompetent, dacă aceşti străini au reuşit să se infiltreze atât de bine până să-mi dau seama. Cum au reuşit asta am să aflu, oamenii mei cercetează. Îţi doresc succes, Ina! Sunt sigur că te vei descurca, încheie Gorr, privi lung faţa înlemnită a femeii căreia, în seara ce se lăsase, vântul îi spulbera pletele lungi arămii, probabil o dată cu iluziile unei vieţi liniştite de cercetare.

Într-un interviu dat televiziunii în urmă cu un an, Ina mărturisise că i-ar fi plăcut să fie o mamă grijulie, dacă n-ar fi fost „Regina delfinilor”, cum o botezaseră tot reporterii. Se gândise oare acum, după tragedia de la delfinariu, la aşa ceva? Ruptura cu Harald Pin, pe care Lev ştia că Ina îl iubeşte, însemnase oricum o cauză şi în alegerea profesiei mult prea acaparatoare a acestei femei?

— Promite-mi că vei fi chiar mâine în Hawai!

— Bine. Voi fi, zise scurt Ina.

Lewis Gorr schiţă un gest de salut, peste bariera pilonului prăbuşit care îi despărţea parcă simbolic, se întoarse, porni cu pasul său iute spre aerodină.

Se întrebă dacă Ina nu va refuza totuşi. Avea să se teamă Ina? Nu. Va fi descoperită de Bilten? Iarăşi puţin probabil, Ina era suficient de isteaţă pentru a găsi soluţii. Avea să fie depăşită de complexitatea unei munci extraordinar de dificile pe care urma să o desfăşoare fără sprijinul marilor ordinatoare? Iată o întrebare la care era mult mai greu să răspundă cineva.

Lewis privi silueta nemişcată ce abia se mai distingea pe cheul învăluit de umbrele nopţii, urcă în aerodină, decise scurt:

— Porneşte, N-20! Cu luminile stinse. Spre nord-vest!

Aparatul zburător se ridică lin, porni cu viteză. Lewis se gândi că avea să renunţe foarte curând la serviciile unui pilot absolut remarcabil, pe care – asta era mai grav – îl primise cadou de la Ela Nant. Ela avea să-i impute desigur acest „gambit”, mişcarea era însă obligatorie în situaţia dată.

Cum de reuşise Bilten să înşele atât de uşor oameni inteligenţi din organisme atât de complexe de control, cum izbutea să-şi realizeze interesele personale, venale, distructive? Era încă o întrebare deocamdată fără răspuns. Că în spatele lui Bilten se afla o forţă mult mai mare era evident; că oamenii Pământului începuseră să creadă cu prea mare uşurinţă în ce li se oferea îmbrăcat într-o anumită „argumentaţie ştiinţifică” era la fel de limpede. Oamenii Terrei deveniseră prea siguri de sistemul lor; din teama de a nu fi perturbaţi de la munca lor creatoare li se ascunseseră sistematic momentele de pericol prin care omenirea trecuse totuşi după depăşirea crizei din epoca înarmărilor demente. Atmosfera aceea de panică, de groază în faţa unui catastrofal război nuclear debusolase cândva pe mulţi, stârnise maladiile grave ale terorismului, stupefiantelor, fanatismului, se apreciase că omenirea trebuie ferită de asemenea veşti şocante, că sistemul e suficient de consolidat pentru a face faţă oricăror pericole. Şi uite că acum cineva se găsise să speculeze această încredere, să zdruncine brusc sistemul, inversând semnul plus cu unul minus, răstălmăcind şi folosind în interes personal principiile comisiilor de control, urmărind scopuri josnice, cel puţin retrograde, sub aparenţa necesităţii progresului.

Lewis zări luminile multicolore ale Sediului Consiliului suprem de coordonare, unde în seara aceasta urma să-şi prezinte raportul. Din câte era informat, Consiliul fusese deja „pregătit”, i se furnizaseră adică o serie de date falsificate, care „demonstrau” că perturbațiile ivite, incidentale, dezorganizarea, avariile, exploziile fuseseră provocate de ordinatoarele biologice pe care o mână de „savanţi inconştienţi” şi Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare „le ignorau cu încăpăţânare”, dovedind „incompetenţă criminală”. Iar el, Lewis Gorr, uite că nu era pregătit, nu se preocupase să adune dovezi palpabile suficiente pentru a dizolva această stare de spirit, nu îşi elaborase o apărare solidă. Ar fi fost de altfel inutil. După

moartea neaşteptată a lui Cell Anx, conducerea treburilor curente ale Consiliului fusese încredinţată lui Mons Kar, un teoretician remarcabil, dar incapabil să se descurce în hăţişul problemelor practice. Pe Mons îl urcaseră în această funcţie – care îl depăşea – ordinatoarele lui Bilten. Tot ele îl făcuseră să se înconjoare de oameni la fel de nepregătiţi pentru conducerea complexului angrenaj; ori de savanţi depăşiţi, ca Bilten, care urmăreau doar satisfacerea unor orgolii personale. Indivizi în esenţă şterşi, roşi de ambiţii pe care, cât timp trăise, Cell Anx îi ţinuse departe de treburile publice. Se răzbunau acum, cu o incredibilă răutate şi inconştienţă, înlăturau din calea lor ultima citadelă, marile ordinatoare biologice care reglementaseră practic sistemul.

Lewis auzi bâzâitul radioreceptorului, o voce necunoscută îl amintea că Marele Consiliu este adunat şi îi aşteaptă raportul.

— Sosesc. Voi fi acolo la ora fixată, anunţă Lewis, închise aparatul, se întoarse spre N-20. Aici urmează să ne despărţim pentru totdeauna, N-20. Redu viteza şi coboară în apropierea batiscafului pe care-l vezi.

Din apa mării apăruse turela unui submersibil. N-20 execută manevra fără să întrebe nimic, Lewis continuă:

— Este neapărat necesar să dispar în noaptea asta. Voi rămâne pe batiscaf, tu vei continua zborul cu aerodina în direcţia Centrului. Un minut mai târziu după ce vei rămâne singur se va produce prima explozie, neînsemnată. Vei raporta avaria, vei preciza că am fost rănit şi sunt în stare de inconştienţă, vei cere ajutor. După alt minut se va produce a doua explozie care va distruge aerodina complet. Sunt nevoit să te sacrific, N-20. Despre mine se va crede că am fost înghiţit de rechinii rezervaţiei. Îmi pare rău că pieri, tot ce-ţi pot promite e că-i voi vorbi Elei Nant despre marele serviciu pe care îl faci astfel oamenilor Sistemului Solar. Şi, cred, ei personal, adăugă Lewis.

— Înţeleg foarte bine, zise simplu N-20. Ai grijă doar când cobori pe batiscaf, Lev, să nu cazi cu adevărat pradă rechinilor, mişună în zonă. În ce mă priveşte, nu îţi face griji. Te rog doar să dai copia memoriei mele Elei Nant, încheie ciborgul scoţând din propriul bust ceva ce părea a fi o casetă modestă. Mă va reconstitui astfel şi ne vom reîntâlni, dacă vrei. Atenţie însă cum păstrezi caseta, Lev! Sunt în ea o mulţime de date care nu

trebuie să ajungă la altcineva! E acolo inclusiv ultima misiune pe care mi-ai încredinţat-o adineauri.

— Ai vreun mesaj pentru mine? întrebă Adi Iason intrând în camera dispeceratului de pe Baza oceanografiei I.

Robotul dispecer îi întinse fără un cuvânt două bobine I. C. Pe care Adi le introduse imediat în sonorizatorul de pe masă. Unul din cele două mesaje era precis de la Grig Grifin, care regreta desigur măgăria făcută. Da? Ei bine, avea să-l joace acum puţin! auzi, să-i închidă ei videofonul în nas! Primul mesaj era de la maică-sa. Jeni Iason îi comunica pe un ton disperat: „Taică-tu a înnebunit, a plecat de-acasă după o babă dansatoare. Vino, te rog, imediat, e foarte grav!” Prostii! Al doilea mesaj „confidenţial important” venea într-adevăr de la Grig Grifin care spunea însă pe un ton şi mai agitat: „Adi, am descoperit, eu şi Mary Danz, lucruri înspăimântătoare despre trecutul şi activitatea prezentă a profesorului Bilten. S-ar putea ca acesta să fie ultimul mesaj pe care ţi-l trimit, mă tem că sunt pe urmele mele. Cu bine, Adi, te iubesc mult!” Alte prostii! El şi Mary Danz! Ce descoperiseră? Cine să fie „pe urmele lui”? Voia să facă pe interesantul cu ea ca un puşti? El şi Mary Danz! Ah, trebuia să meargă acolo! Să-i spună acestui domn Grifin de la obraz vreo două şi mai ales, mai ales acelei… Mary Danz!

*

— Nu înţelesesem că ar fi vorba de-o anchetă! Ci de-o simplă tatonare, de un studiu discret, menţiona Harald Pin.

— Este o *anchetă,* pe care o *conduc.* Sunteţi *adjunctul* meu! preciză Karist, îi întinse o bobină cât un bob de fasole, adăugă: Convingeţi-vă!

Erau amândoi singuri în capsula alveolară ce urma să-i transbordeze de pe R-6 pe nava „Orion”. Karist ţinuse să fie împreună, probabil cu scopul de a-i face această confidenţă care semăna a ordin. În tot timpul cât fuseseră executate complicatele teste de microclimat, pentru a se verifica dacă „Orion” nu aduce cu sine din spaţiile cosmice microbi sau bacterii necunoscute, Karist păstrase o tăcere misterioasă, dând răspunsuri evazive la întrebările lui. Iată însă că acum îi stabilea locul. El, Harald Pin, avea *să-l secondeze* pe acest Karist în anchetarea lui Glad Selv și-a Elei Nant?

Harald introduse mica bobină în sintetizatorul său, codul era bun, fusese înregistrată la Centrul solar de coordonare care

conducea, chiar dacă numai în ansamblu, dar conducea, Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Pe ecranul aparatului Harald citi textul următor: *Harald Pin se subordonează lui Karist Bil în ancheta pe nava „Orion”. De cele constatate va depinde accesul lui Glad Selv şi Ela Nant pe* bazele *Sistemului* Solar. *Indiferent de rezultatele anchetei însă, nava „Orion” se va îndrepta spre Baza. Exterioară 4, unde se vor lua severe măsuri de carantină.*

Se temeau aşadar de Glad şi Ela. „Indiferent de rezultatele anchetei”, ei urmau să îndure o ostracizare pe Baza exterioară 4, care trebuia să dureze probabil mult. Atunci ce rost mai avea această anchetă? Voia Karist să procure „la faţa locului” o serie de informaţii care să fie valorificate ulterior în defavoarea „celor doi suspecţi”?

— Sunt obligat să-l înştiinţez pe Lev Gorr despre această modificare a…

— Inutil! zise sec Karist. La ora aceasta, preciză glacialul interlocutor al lui Harald privindu-şi ceasul, Lev Gorr nu mai conduce Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. I s-a încredinţat o muncă mai adecvată capacităţilor lui, pe Baza exterioară 13.

Harald simţi în aceeaşi clipă şi şocul fizic al contactului, cuplarea cu nava „Orion” se executase, realiză că era „uşor depăşit de evenimente” cum ar fi zis Gorr, se întrebă ce era de făcut?

Auzi şuieratul aerului care pătrundea cu presiune în camera ecluză, câteva clipe mai târziu alveola se deschise ca o scoică şi Harald păşi alături de Karist pe podeaua navei „Orion”. Un ecran se lumină brusc în peretele din faţa lor, pe el apăruseră Ela Nant şi Glad Selv.

— Bun venit pe „Orion”! începu Ela imediat, cu nelipsita ei bună dispoziţie. Încântaţi să revedem un bun *prieten,* accentuă Ela, asta sunase pentru el desigur. Şi un specialist atât de bine cunoscut ca foarte tânărul Karist Bil!

Asta ce mai era? De când era binecunoscut numele lui Karist Bil şi de ce „foarte tânăr”, noul său şef arăta cel puţin 40 de ani. Constată că asupra lui Karist cuvintele Elei nu avuseseră niciun efect, deşi ele aveau probabil un subînţeles. Glad surâdea părând amuzat de noua năstruşnicie a Elei.

— Regretăm, continuă Ella, dar suntem nevoiţi să vă supunem

testelor de verificare microbiană. Altminteri, când va veni comisia de carantină pe „Orion” … înţelegeţi, desigur, nu?

— Nu e necesar! Păru să se trezească subit Karist. În ce mă priveşte, dispun de un certificat de imunitate absolută, obţinut înainte de plecarea în misiune. Deschideţi uşa!

— Oh, dar pe micronava R-6 aţi venit în contact cu cei doi piloţi, din care unul, Missy şi nu mai ştiu cum, ne-a anunţat că nu va urca pe „Orion” din cauza unei stări febrile! anunţă cu o expresie de imens regret şi mirare Ela. Fiţi, vă rog, om de înţeles, Karist, regulile sunt reguli.

De unde scosese „starea febrilă a lui Missy” era un mister, mai probabil una din improvizaţiile de moment ale Elei, ceea ce auzi însă Harald îl făcu să pufnească în râs. Pentru că, supărat, nervos, Karist aruncase scurt:

— Eu acum nu sunt om, sunt organ! Uşa, repede!

Glad izbucnise la rândul lui în râs, Ela însă rămăsese absolut serioasă, întrebă uimită:

— Aţi spus că *nu sunteţi om?!*

— Nu „om de înţeles”, ci organ de control vreau să zic, desigur! preciză şi mai nervos Karist. Conduc o anchetă, nu tărăgănaţi cercetările, pentru că veţi regreta.

Era o ameninţare grosolană, cum grosolană era întreaga comportare a acestui individ obtuz, ridicol, care-şi lătra parcă răspunsurile, nemişcat, furios.

— O anchetă?! Păru acum uluită Ela. Oh, da, înţeleg. Probabil în legătură cu comportarea roboţilor profesorului Bilten?

— Harald, şi tu eşti organ? interveni Glad zâmbitor ca o zi de primăvară.

— Nu, râse Harald. Eu sunt gata să mă supun testelor de verificare, prinse el din zbor propunerea discretă a lui Glad de-a ieşi din aceeaşi oală cu Karist.

— Atunci treci în camera verificărilor medicale, uşa din stânga! Decise Glad. Harald se supuse, intră repede pe uşa din stânga, o închise, Glad îl aştepta după uşă, îl îmbrăţişă.

— În „camera de audienţe” e o dublură cibernetică a mea, explică Glad. Colegul tău, Karist, e un robot, de care Ela e dispusă să se-amuze, testându-l totodată şi înfuriindu-l progresiv! Roboţii lui Bilten, pe care ni-i oferise la plecare cu generozitate, au avut reacţii imprevizibile, aberante, în situaţii limită. Ela îşi completează materialul probant de demascare a

lui Bilten, rezumă Glad întreaga situaţie.

— Karist e un robot?! rămase interzis Harald.

— Mult mai bine elaborat decât tot ce-a imaginat „maestrul” Bilten până acum. Ela pretinde că acest Karist ca şi alţii sunt rezultatul cooperării lui Bilten cu Dent, un cibernetician de pe Baza 17, care a lucrat cândva cu mine şi cu Ela. Vino, masa e pregătită, presupun că această călătorie te-a înfometat.

— Stai puţin! făcu înmărmurit Harald. Bine, dar „măgarul ăsta cibernetic” de Karist, pentru a o cita pe Ela, mi-a înmânat un document înregistrat din care reiese că e... şeful meu! Că trebuie să conducă o anchetă aici...

— Nu e singurul „măgar cibernetic”, făcu zâmbitor Glad. Unul mai mare decât el, pătruns, după informaţiile Elei, în conducerea Comisiei pentru controlul puterii, „a sărit peste cal” trimiţându-l pe Karist în această misiune. Bilten spumegă acum, și-a dat seama că Ela va ghici cine-i anchetatorul. A încercat să revoce dispoziţia, dar era prea târziu, încheie Glad deschizând o uşă a coridorului.

În faţa lor se găsea imaginea apetisantă a unei mese ornate sărbătoreşte.

— Vom avea la masă ciuperci, poţi mânca fără grijă, deşi Ela a hotărât să se îmbrace în „verde otrăvit” şi să-l tot întrebe pe Nat dacă a separat bine cele două loturi de ciuperci, râse Glad. E furioasă pe tine, pentru că ai acceptat misiunea de „tatonare a noastră”. Eu te înţeleg însă ca şi pe Lewis Gorr. Teoretic aveţi dreptate. Practic, nu dispunem de probe ale activităţii noastre pe „Orion” care vor fi o dovadă concludentă a ataşamentului faţă de Terra. Harald, băiatule, 7-II-B este un nucleu temporal!

— Ce este? făcu zăpăcit Harald.

— O poartă spre alt timp, trecut sau viitor! Nu am băut nimic înainte de a-ţi spune asta, am trăit o experienţă senzaţională pe care, dacă vrei, am să ţi-o povestesc.

Năucit sub potopul de informaţii, Harald se lăsase pe un scaun. Nat apăru şi întrebă dacă poate să înceapă să servească, precizând:

— Ela vă roagă s-o iertaţi şi să începeţi să mâncaţi. Efectuează un experiment unic.

— Opa! Ce face? se interesă Glad.

— Karist a cerut să-i fie trimis în camera ecluză, de unde Ela nu-l lasă să iasă, un robot de-ai lui Bilten, un B. G. 24.

— Îmi închipui că Ela i-a satisfăcut dorinţa! făcu Glad încântat.

— Bineînţeles. I l-a trimis întâi pe robotul care se bâlbâie îngrozitor… de când… de când l-am demontat eu. „O greşeală recunoscută, e pe jumătate iertată”, adăugă Nat.

— Acest B. G. 24 era un fel de „spion cibernetic” al lui Bilten, explică Glad. Ela l-a depistat şi i-a şters din memorie tot ce înregistrase pe „Orion”. De-atunci, şocat, acel B. G. 24 se bâlbâie într-un hal fără hal.

— După aceea, continuă Nat, Ela i l-a trimis în camera ecluză şi pe robotul agresiv.

— Asta chiar ne-a făcut multe necazuri; printre altele a ridicat braţul s-o lovească pe Ela, preciză Glad.

— Să lovească un om?! Deveni atent Harald. Stai puţin! Ce dracu se întâmplă? Roboţi care conduc anchete, care încearcă să lovească oameni?! Glad, îţi dai seama ce spui?

— Am fost martor la acest fapt, sublinie Glad. Ela regretă doar că nu a înregistrat pe peliculă momentul. E un B. G. 24 agresiv, cu aberaţii de comportament grave, o dovadă a inferiorităţii roboţilor lui Bilten. Acum mi-nchipui că Ela înregistrează. După cât o cunosc, nu i-a spus lui B. G. 24 că are în Karist un coleg cibernetic, nici Karist n-a făcut-o, desigur… Ei, merită să vedem asta! făcu Glad, îndreptându-se spre ecranul mare al încăperii, care se lumină însă înainte ca el să atingă vreun buton. Ela îi anticipase probabil gândul, voia ca el să vadă totul.

Imaginea camerei ecluză apăru pe ecran. Karist se retrăgea pas cu pas din faţa celuilalt robot, un B. G. 24, mai mic de statură dar cu un cap uriaş, care înainta spre el făcând mişcări sacadate de lovire a unui duşman.

— Ţi-am spus că sunt organ de control! ţipa Karist, B. G. 24 înainta însă neimpresionat, strigând şi mai tare:

— Iar eu sunt un robot al marelui profesor Bilten! Unic în felul meu, nimeni nu mă poate controla în afară de el. Nimeni, nimeni! Scandă el încercând să-l lovească pe Karist care sări într-o parte, se împiedică însă, B. G. Îl placă, cei doi roboţi continuară să se bată ţipând în continuare unul că era „organ”, celălalt că era „unic”, în ciuda faptului că în cameră era încă un B. G. Identic ce se străduia zadarnic să-i împace într-o limbă greu de înţeles.

— Î-î-î-î-în-în-ţe-ţe-le-înţele-în-le-ge… înţele-ge-ţi o o o da-da-tă-că-că-că…

— E suficient, Ella! zise Glad atingând o clapetă a aparatului, Ela păru să nu-l fi auzit însă, pentru că vocea ei se distinse clar amplificată, acoperind vacarmul din camera ecluză:

— Spune-i cine eşti, dragul meu Karist, pentru a-l linişti!

— Dar i-am spus că sunt organ de control! exclamă Karist. Nu pe voi vin să vă anchetez, ci pe Glad Selv şi Ela Nant, pricepe, prostule! ţipă el la robotul agresiv.

— Prost eşti tu! replică B. G. 24 încercând să-l lovească cu piciorul, erau prăbuşiţi amândoi pe podea, cu braţele înlănţuite, vocea Elei se auzi din nou:

— Priveşte panoul de control, Karist, ştim oricum ce eşti! Mărturiseşte, ca să-l calmezi, dragul meu, ar fi păcat să distrugă un asemenea minunat organ!

Lampa verde a panoului se stinsese, se aprinsese cea roşie, semn că aerul din încăperea ecluză fusese retras. Cei trei roboţi se băteau în vid.

Karist înţelese, strigă la adversarul său:

— Nu sunt om, sunt un robot al marelui profesor Bilten şi eu! Încetează, idiotule! Compromiţi totul!

Câteva clipe doar B. G. 24 se opri. Încremenise pur şi simplu, „Compromiţi totul” şi „idiotule” erau expresiile preferate ale profesorului. Karist făcu însă greşeala, rod tot al mentalităţii creatorului său, să adauge:

— Şi sunt un B. G. 27, o serie superioară, căreia trebuie să te supui! Să mă ajuţi în…

— Eu sunt cel mai perfecţionat robot al profesorului! izbucni B. G. 24. Minţi, eşti un ciborg al Elei, inferior, rudimentar şi minţi cum mint toţi ciborgii şi oamenii!

Şi tărăboiul reîncepu. Lampa verde se reaprinse însă. Capsula alveolară apăru în camera ecluză, cele două părţi gemene se deschiseră, Hanna Gay şi Y-Tin apărură şi rămaseră privind înmărmuriţi la amalgamul de corpuri ce se rostogoleau pe podea.

— Karist e tot robot! Lasă-i în pace, Hanna, intraţi pe uşa din stânga! se auzi vocea Elei, căci Hanna se repezise să-l salveze pe „omul” care credea a fi Karist.

— Şi de ce dracu s-au încăierat? făcu nedumerită Hanna.

— Oh, nimic interesant, îşi demonstrează reciproc superioritatea! Explică Ela. Vă rog, ieşiţi din imagine, totul se transmite în direct staţiilor exterioare, le-am oferit o „oră

veselă” nebănuită.

Harald tresari. Se transmitea în direct?! Aranjase asta Ela prin „Fita”, prin reţeaua ei de ciborgi şi ordinatoare?! Ei, bine, asta avea... avea să fie o lovitură absolut cumplită pentru Bilten. Acest drac de femeie care era Ela făcuse, în câteva minute, mai mult decât reuşise să facă Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Nu, Ela era un adversar mult prea dibaci, care, chiar dacă şi-ar fi propus să-l lichideze, nu s-ar fi folosit de ciuperci. Aşa că Harald, într-adevăr flămând, se servi singur cu o lingură mare din mâncarea preferată, întoarse capul şi constată că Nat îi umplea paharul cu ceva ce părea să fie nu „o băutură corespunzătoare pe navele astrale”, ci votcă adevărată.

Cum ajunsese sticla aceea acolo? Eh, cu Ela şi cu făpturile ei ciborgice, nu era probabil o problemă. Harald Pin simţi că, a doua oară în viaţă, misiunea lui privitoare la Ela Nant eşuase înainte de a începe.

— Bine v-am găsit! Ridică Harald paharul şi-l dădu hotărât peste cap.

*

Ce putea însemna totuşi acel vis, în care el, Ians Iason, se făcea că era şoarece? Un şoarece nefericit, urmărit de o pisică uriaşă, o pisică neagră cu ochi cruzi?

Ians nu credea în vise. Dar coşmarul trăit în noaptea trecută îl înspăimântase. Se trezise lac de sudoare, terorizat, nu mai putuse dormi deloc până la ziuă. Iar visul acela îl urmărise obsedant şi la institut, în orele de lucru. Culmea, trei colegi îi mărturisiseră că, în aceeaşi noapte, aproape la aceeaşi oră, avuseseră şi ei coşmaruri, fiecare simţindu-se urmărit, vânat de un monstru oarecare.

Ians realiză că în jurul său oamenii discutau ceva cu aprindere. Simţi că metroul se oprise. Unde naiba se oprise însă? Asta nu era staţia în care ar fi trebuit să coboare el! Şi totuşi nu greşise metroul!

Constată că ceilalţi călători coborau bombănind. Ians înţelese că trenul subteran urma să-şi continue drumul, dar spre celălalt capăt al oraşului; aici erau în plin centru. Iason coborî deci şi el nedumerit, cu mintea năclăită încă de imaginile coşmarului. Auzi imediat o voce feminină care anunţa prin megafon, cu un calm impus, că pasagerii sunt rugaţi să scuze abaterea de la traseu.

Se produsese „un incident nedorit”, zicea vocea, la una din staţiile intermediare, de aceea fuseseră aduşi până în centru, de unde puteau lua, în cât eva minute, un alt metrou care să-i transporte „la destinaţia dorită”.

Din vorbele altor doi pasageri care coborâseră o dată cu el, Ians deduse că „incidentul nedorit” era de fapt un accident grav, o explozie subterană produsă în laboratoarele unui mare institut de cercetări. Unda de şoc avariase staţia intermediară prin care metroul ar fi urmat să treacă în mod normal, pentru a ajunge în cartierul în care locuia Ians.

Staţia în care fusese acum debarcat era la suprafaţă. Se afla plasată în plin parc, un parc înconjurat pe-o latură de construcţia maiestuoasă a vechii Universităţi Delphi, pe celelalte trei de blocuri ultramoderne. Dintre ele, unul îi plăcea foarte mult lui Ians. Era o suită de apartamente cu grădini suprapuse. Fiecare etaj se aşeza peste altul asemenea unui turn format din piesele jocului de domino. Numai că blocul turn în care se aflau camerele de locuit prindea doar o treime din piesa paralelipipedică, cealaltă parte rămânea împinsă mult în afară, acolo erau grădinile, adevărate grădini suspendate, mirifice, cu mult soare fiecare, pentru că fiecare etaj, fiecare „piesă a jocului de domino” era orientată cu partea de grădină spre alt punct cardinal.

Şi-ar fi dorit grozav de mult să locuiască într-un asemenea bloc, unde totul era, din câte auzise, foarte modern. Era suficient să formezi pe claviatura computerului o dorinţă: un anumit produs culinar, obiect de îmbrăcăminte sau o emisiune sportivă ori culturală şi, în clipa următoare, pe ecran apăreau minimum trei variante pentru care trebuia să optezi. Produsul solicitat putea fi găsit apoi, în cel mai scurt timp posibil, în containerele special amenajate ale locuinţei. Primeai de asemenea legătura cu oricare stadion sau sală de spectacol din lume. Blocul mai dispunea desigur şi de alte amenajări, terminalele ordinatoarelor te puteau pune în contact cu orice bancă de informaţii, inclusiv cu staţiile exterioare de cercetări, apartamentele erau împodobite cu tapete relaxante sau stimulative înfăţişând peisaje exotice sau jocuri de culori şi lumini. Toate acestea însă pe Iason îl lăsau rece. El ar fi vrut grădina! Terasa aceea uriaşă, unde să-şi stabilească un colţ numai al lui, cu un hamac la soare, o lădiţă cu băuturi

răcoritoare şi un televizor cu emisiuni sportive şi de divertisment, în faţa căruia să lenevească după cele patru ore de muncă plicticoasă de la institut.

Din păcate, în acel bloc primiseră repartiţie doar cei cu un indice de contribuţie socială de la 75 în sus. El, ca şi Jeni Iason, aveau un indice de 15, făceau parte din masa mare a populaţiei care ocupa funcţii modeste, în care fuseseră plasaţi – se zicea, „în funcţie de gradul de creativitate”, stabilit de bateriile de teste anuale – de către superordinatorul central. Chestia asta îl deranja pe Ians Iason foarte mult. Faptul că un computer, fie el şi superordinator, fie el şi biologic, adică de ultim tip, îşi permitea să-i stabilească locul de activitate, dar mai ales gradul de confort al locuinţei, i se părea de neadmis. De ce el şi alte vreo trei miliarde de oameni să rămână situaţi pe treapta cea mai de jos a sistemului – să beneficieze adică doar de o locuinţă cu şase camere pentru o familie de patru persoane, de un televizor cu acces numai la 18 programe, o bucătărie semiautomată şi încă vreo câteva minore şi banale amenajări tehnice – toate acestea pentru că *aşa decidea un computer?*

Culmea era că cei ce locuiau în blocul cu grădini nu prea aveau timp să se bucure de acele încântătoare spaţii verzi suspendate. Profesorul Bilten locuia acolo, la etajul al şaptelea. Ians văzuse, la o emisiune de televiziune, programul de lucru al profesorului. Două cursuri pe zi la universitate, minimum o conferinţă, trei ore în laboratoarele cibernetice, alte ore de activitate în tot felul de comisii din care Bilten făcea parte. De ce naiba îi mai trebuia atunci unui asemenea om o grădină suspendată, în care probabil nu stătea mai deloc? Şi pe deasupra, Bilten mărturisise, nu agrea nici programele sportive, nici cele distractive! îşi permitea pentru relaxare şi odihnă patru ore din 24, deci de ce-i trebuia o asemenea locuinţă cu un televizor deschis pentru toate programele şi un complex de autoservire la domiciliu, mai ales, dacă ţinea regim şi umbla îmbrăcat demodat?

Trenul care urma să-l ducă prin reţeaua de subterane ale oraşului spre cartierul de periferie oprise în staţie, Ians Iason se strecură cu dificultate pe uşa cam îngustă pentru gabaritul său, căci în ultimul timp se îngrăşase mult. Şi mânca mult. Poate de-asta şi visase ce visase în noaptea trecută?

Auzi, să te visezi şoarece! Era stupid şi umilitor! Un şoarece

care dăduse peste o superbă bucată de caşcaval. Lui îi plăcea caşcavalul şi ca om, darămite ca şoarece, sigur că mâncase cu poftă, mâncase pe săturate, abia apoi simţise primejdia, îl văzuse pe monstrul acela uriaş, negru, privindu-l cu ochii lui sticloşi, verzi, cumpliţi. Iar el, el era şoarece! Ce putea face decât să fugă spre gaura din podea, alergase spre perete, numai că aici începuse propriu-zis coşmarul, mâncase atât de mult, încât nu mai putea încăpea pe deschizătura strâmtă, mai strâmtă decât uşa metroului. Privise îngrozit în urmă şi constatase că mâţa neagră nici măcar nu se grăbea să-l înşface. Nu se tupila, nu se pregătea să sară, fiara se întindea plină de lene, arătându-şi însă ghearele teribile, pornise apoi spre el, cu pas relaxat, dar cu ochi în care lucea pofta de a-l ucide şi ronţăi! Venea încet, fixându-l parcă batjocoritoare, conştientă de faptul că victima nu-i putea nicicum scăpa. Iar el, şoarecele, se chinuia să se strecoare la adăpost, se chinuia inutil, se întorsese cu spatele, încercând să se împingă prin deschizătură, burta îi era însă rotundă ca acum, când era om; nu reuşea să treacă obstacolul acela circular care-i hotărâse o moarte nemernică. Ians Iason se simţise în acele clipe terorizat şi umilit… aproape la fel…

Uite, la asta nu se gândise! Ei, ei, ei! Dacă pisica aceea lacomă, cu ochi verzi, fosforescenţi, ca ochii computerelor, dacă pisica aceea… putea să reprezinte în realitate… Ei bine, cine îi mânca lui zilele? Cine îi stabilea „limita posibilităţilor intelectuale”, cine îl osândise la o muncă tâmpită şi la o locuinţă modestă? Cine era animalul acela crud care se apropia implacabil, cu o răceală calculată, hotărât să-l înghită, să-l mistuie, după ce avea să-l mai chinuie încă atât cât va avea chef? Cine?

*

— Aţi trecut deci de două ori prin acel Nucleu temporal? vru să ştie Hanna.

— Chiar de trei, zise Ela. Prima dată imediat după plecarea noastră, când am depăşit zona limită 7-II-B şi credeam că ne îndreptăm spre constelaţia Orion. Ne-am trezit însă întâmpinaţi de o navă pe care se găsea ciborgul meu Hellen.

— Cel despre care se credea c-a pierit o dată cu „Nava de cristal” pe care a distrus-o?

— Exact. Ne-a încunoştiinţat… că nimerisem în viitor!

— Cum ajunsese Hellen acolo? întrebă repede Hanna cu ochii la Harald şi Glad care discutau ceva în colţul opus al încăperii.

— Asta nu mi-a spus, dar probabil tot printr-unul din nucleele temporale. Dacă am înţeles eu bine, sunt multe în Univers. Hellen face parte dintr-un fel de „patrulă a timpului”. Ne-a îndemnat să ne abatem de la traseul stabilit, precizându-ne că Lumea Nag, din care speram să mai găsim supravieţuitori, a pierit; zdrobită poate de acea lume agresivă despre care aţi fost, aud, şi voi înştiinţaţi prin mesajul „Omicron III”. Se vede că în acel timp viitor bântuie navele celeilalte „civilizaţii”, agresive, cu care oamenii viitorului apropiat par să aibă de lucru foarte mult. Nu se ştie de unde vine acest val de idioţi războinici, s-ar putea să fi apărut într-o altă constelaţie ori chiar într-o altă galaxie; sau dintr-un alt timp! O întâlnire cu ei nu ne-ar fi fost favorabilă, aşa că Hellen ne-a îndreptat spre trecut. Am străbătut în acest scop a doua oară Nucleul temporal cu o viteză şi pe nişte coordonate specificate de Hellen. Am ajuns într-o civilizaţie pur cibernetică, Hanna…

— Cum ai spus?

— Da. Despre asta am să-ţi povestesc pe îndelete, voi face desigur şi o comunicare. Sunt urmaşii unei lumi biologice care a pierit, care i-a lăsat în locul ei, în urmă cu mii de ani.

— Şi aţi revenit apoi în timpul nostru, trecând din nou prin acel „nucleu temporal”, adică prin 7-II-B? *A treia oară,* încheie Hanna.

— Da. Am păstrat, desigur, înregistrările tuturor aparatelor, coordonatele de zbor, toate datele acestor penetrări ale nucleului. Sper că savanţii noştri vor trage nişte concluzii importante pentru a putea stabili, cu aproximaţie măcar, timpul în care vom dori să ajungem.

— Şi ce aţi remarcat ca fiind specific acestor treceri prin Nucleul temporal? Ajunse Hanna la ce o interesa.

— În primul rând, intensitatea câmpului în toate cele trei penetrări a fost foarte mare.

— Ceva similar deci cu Spaţiile W?

— Am şi crezut iniţial că pătrunsesem într-un spaţiu W, asigură Ela.

— Cât era exact intensitatea câmpului?

— Plus zece. De fiecare dată când ne-am întâlnit însă cu Hellen, apariţia instantanee a navei ei era precedată de o

intensificare a câmpului care ajungea de asemenea, la plus şase.

— Şi asta nu-ţi sugerează nimic?

— Glad presupune că ar fi ceva similar cu Relaţia Q a magistralelor galactice pe care le proiectăm. Noi vrem să construim însă staţii fixe. Care să servească unor salturi spaţiale pentru navele noastre. Ei, oamenii viitorului, se pare că au găsit soluţia de a proiecta oriunde doresc asemenea staţii temporare însă, pentru a-şi conduce navele străbătând distanţe uriaşe. Noi vrem să realizăm „o şosea”, mă rog, să-i zicem „o magistrală galactică” pe care mai multe nave să parcurgă distanţe colosale, de unde să se abată apoi într-o direcţie sau alta. Urmaşii noştri au ajuns să navigheze prin aceleaşi „salturi spaţiale” în orice direcţie, făcând însă pulsaţii de mii de ori mai lungi şi putând trece inclusiv dintr-un timp în altul.

— Intensitatea câmpului plus şase! îngână meditativă Hanna. Creează deci artificial Spaţii W de mare intensitate, pe care le pot dirija în direcţia dorită. Ei, cum or fi făcând asta?

— Probabil au perfecţionat teoria lui Al Kund asupra Spaţiilor W pe care le-ai descoperit tu! Folosind desigur nişte ordinatoare biologice şi ciborgi, perfecţionări ale ciborgilor mei, care folosesc limbajul „Fita”! râse Ela. Un limbaj de asemenea perfecţionat în timpul lor. Am constatat asta, căci m-a făcut şi pe mine să mă întreb la fel. „Ei, cum or fi făcut asta?”

— Intensitatea câmpului plus şase. Şi aţi supravieţuit chiar la plus zece! rămase Hanna la ideea ei. Trebuie să plec, Ela, adăugă ea ridicându-se.

— Mai repede decât crezi! Întări Harald, care privea atent ecranul micului sintetizator de buzunar. Mi se anunţă că două nave străine se apropie concomitent, din direcţii opuse, de Sistemul Solar.

— Cum? făcu Ela.

— Prin 7-II-B şi 1-III-Z vor încerca să pătrundă cu forţa aproximativ peste 48 ore S.

— E absurd! obiectă Hanna. Cine poate anticipa cu 48 ore S înainte… o dublă invazie?

— Evident, numai Serviciul special, preciză serios Harald. Dereglarea ordinatoarelor de pe Bazele exterioare nu e întâmplătoare. Cineva *ştia* de venirea celor două supernave străine şi „a pregătit terenul”. Adaug că nava „Orion” va fi…

somată să între în carantină pe Baza 4, chiar şi după această mică demascare ce ţi-a izbutit de minune, Ela. Karist însă pare să aibă „fraţi” care acţionează. Vă sfătuiesc să nu vă opuneţi făţiş. Au dispoziţii foarte severe cu privire la voi... Şi cu privire la mine, de altfel. Investigatorii Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare sunt căutaţi în acest moment cu străşnicie, numai că „niciunul nu-i de găsit”, surâse Harald.

— De unde ai toate informaţiile astea? întrebă Glad.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar orice dezinformare *e* exclusă, preciză Harald. Datele primite vin prin canalul D, al cărui cod nu-l vor putea descifra. Şi vin, asta numai pentru voi, de la Lev Gorr. Să mergem, Hanna! Dejunul a fost delicios, inclusiv ciupercile, Ela, să sperăm că mă voi putea revanşa curând. Am descoperit nu de mult deliciile bucătăriei chinezeşti vechi. Minunată!

— Am primit un mesaj! anunţă Nat, care tocmai intrase pe uşă. Suntem invitaţi să ne îndreptăm imediat spre Baza 4, unde vom fi aşteptaţi. Termenii în care e făcută invitaţia... se opri Nat.

— Ce-i cu ei? se interesă Glad.

— Cel care a transmis mesajul cred că stă cam prost cu regulile de politeţe, explică Nat. Parcă ar fi un măgar cibernetic din familia roboţilor profesorului Bilten.

*

— Numai atât vreau să-mi spui! Atacă pe un ton inchizitorial Jeni Iason. Ce-i cu acest mesaj? De când o cunoşti pe Roza Link? Ce relaţii sunt între voi? De când corespondaţi în secret? De ce nu mi-ai mărturisit niciodată nimic? Păru să încheie femeia; stătea ca înşurubată în mijlocul camerei, cu o mână în şold, pocănind cu tocul pantofului în podea, într-un ritm alert care-l făcu pe Ians Iason să bănuiască gradul de nervozitate avansat la care-i ajunsese soţia aşteptându-l să revină de la serviciu.

Luat pe neaşteptate şi în totală necunoştinţă de cauză, Ians Iason rămăsese consternat în pragul sufrageriei. Vedea că în mâna nevestei se afla un cilindru mic, roşu cu dungi albe. Asta însemna că primise un mesaj I-C, „confidenţial important” adică, pe care Jeni Iason nu izbutise să-l asculte. Sonorizatorul putea fi declanşat doar de Ians Iason, codul său biologic era singurul ce putea activa aparatul pentru un I-C. Prima dată în ultimii 20 de ani, când în casa lor sosea un asemenea mesaj. Dacă Ians îşi amintea bine, asemenea I-C-uri schimbase cândva zilnic cu Jeni,

pe vremea când erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Îşi trimiteau atunci astfel de mesaje leşinate, toate cu indicativele „I-C”, numai că asta durase până se căsătoriseră. Puşlamaua lor de fiu dăduse într-o zi peste lădiţa cu „minicilindri amoroşi” ai părinţilor, făcuse un calcul meschin: cu taxele cheltuite pe mesajele I-C, cu energia consumată şi timpul pierdut pentru redactarea corespondenţei s-ar fi putut întreprinde, zicea el, o călătorie de agrement până pe Marte. Jeni îl pălmuise pe puştiul obraznic. Ians oftase doar gânditor. Uite însă că acum, după aproape 20 de ani, primea iarăşi un I-C, care desigur pe Jeni o alertase. Şi încă un mesaj „confidenţial important” de la cea mai cunoscută dansatoare, Roza Link! Nu era cumva o greşeală? Cum de-l scria lui celebra Roza Link?!

— Nu ştiu despre ce-i vorba, spuse cu un aer foarte firesc Ians, dar mărturisirea nu avu deloc darul s-o liniştească pe soţie.

Urmă un val de acuzaţii şi imputări de nesinceritate care picau foarte prost. Lui Ians îi era în primul rând foame. Burtica lui în continuu progres protesta supărată, căci azi Ians sărise şi peste micul dejun, pe care-l lua de obicei pe la ora zece la institut. Intervenise o situaţie stupidă, unul din ordinatoarele biologice „intrase în grevă”, se blocase inexplicabil. Trebuiseră să facă toţi o muncă în asalt, o adevărată corvoadă pentru a centraliza, folosind miniordinatoarele de birou, o serie de date pe care ticălosul de ordinator biologic le-ar fi putut oferi în câteva secunde. Cu acest prilej se dovedise că mai mulţi funcţionari, printre care şi Ians, uitaseră pur şi simplu o serie de procedee zise „elementare” de lucru. Se comiseseră greşeli care trebuiseră depistate şi eliminate din maratonul operaţiilor matematice. Şi celor vinovaţi li se pusese în vedere să-şi ceară de urgenţă reciclarea.

Pe Ians Iason reciclările îl îngrozeau. Însemnau cel puţin o lună petrecută departe de casă, adică departe de micile lui tabieturi. Şi un orar de muncă istovitor, cu teste zilnice, pentru că – ziceau profesorii şi blestematele de ordinatoare biologice care concepuseră programul – e inutil să încerci să înveţi pe cineva ceva nou, cât timp acel cineva nu stăpâneşte perfect cunoştinţele predate în ziua precedentă. Perspectiva unei apropiate reciclări apăruse subit ca o criză de ficat. Asta nu era însă tot. Către prânz, imediat ce terminase calvarul socotelilor pentru raportul solicitat institutului lor, un coleg îi şoptise lui

Ians că superordinatorul municipal – tot biologic dar care încă nu „intrase în grevă”, asemenea altor confraţi ai săi – dăduse verdictul necesităţii reorganizării institutelor de cercetare din localitate. În funcţie de aptitudinile descoperite. De testele complexe care se aplicau anual, o serie de funcţionari urmau să fie recalificaţi pentru alte munci „mai adecvate personalităţii lor”. Recalificarea însemna trei dacă nu şase luni de incomoditate, căci filmuleţele ştiinţifice şi vizitele în institute, care se includeau ca „divertisment funcţional” în cursul de recalificare, nu însemnau decât sâcâitoare prostioare în plus, care pe Ians Iason nu-l tentau deloc.

Ians Iason se obişnuise cu rutina plăcută a trebuşoarelor zilnice, cu o masă bună şi prelungită, cu un program de divertisment real în faţa televizorului, stând în halat şi papuci pe canapea, cu partidele de biliard, şah sau table, cărora le rămăsese credincios, în ciuda noilor jocuri logice complicate pe care ordinatoarele moderne le inventau în ultimul timp aproape săptămânal, dar care erau atât de instructive, încât îţi pierea cheful să le înveţi regulile.

A treia figură pe care i-o făcuseră azi ordinatoarele consta în devierea circulaţiei. Ajunsese în sfârşit acasă, rupt de foame, dar dăduse peste o consoartă care bătea din picior interogându-l asupra unor fapte în legătură cu care, culmea, nici măcar nu se simţea vinovat.

Jeni Iason parlamenta şi-acum cu acelaşi ton batjocoritor, suspicios, îi amintea că la dans nu mai fusese cu ea de zece ani, că, şi atunci când merseseră, el se mişca aidoma unui robot din primele serii, deci Jeni se întreba, plină de spirit retoric, de unde până unde o corespondenţă confidenţială între mototolul ei soţ şi vedeta numărul unu a dansului?!

Foamea care-l mistuia pe Iason fusese subestimată de Jeni. Soţul ei făcu ce nu făcuse niciodată. Se repezi brusc, smulse din mâna soţiei micul cilindru şi-l aruncă în incinerator. Hotărî apoi fără drept de apel:

— Pui masa numaidecât sau plec într-o reciclare de şase luni chiar azi?

Jeni Iason rămase paf. O clipă doar; căci contraatacul ei fu crâncen:

— Reciclare? Unde, mă rog, vrei să pleci şase luni? Şi unde mi-ai întârziat azi până la ora asta? Ce cuprindea mesajul pe care l-

ai ars, de vrei să pleci atât de repede de-acasă imediat după ce l-ai primit? Unde vrei să fugi, Iason, ce ţi-a venit, ce ţi-a putut face femeia aceea îngrozitoare?!

Tonul tindea să devină prevestitor de plâns. O scenă cu lacrimi chiar nu era dispus să suporte, aşa că o porni decis spre dormitor, unde îşi trase de pe dulap geanta de voiaj.

— Stai! Ai înnebunit? Unde vrei să pleci? strigă Jeni venind după el, adăugă însă abordând o variantă războinică mai subtilă: Pun masa într-o clipă, ţi-am pregătit un sufleu minunat azi, dar n-ai să mănânci până nu ascultăm amândoi mesajul acela, vreau să ştiu ce cuprinde!

— L-am ars! Gata, s-a terminat.

— Am o copie! replică prompt Jeni.

— Ce ai?!

— Am făcut o copie, da, ce vrei, mă gândeam că... în sfârşit, nu ştiu cum, dar aş fi aflat eu până la urmă cumva ce cuprinde.

— Jeni! făcu Iason flămând. Tu eşti nebună! Să mâncăm întâi, după aia ascultăm împreună tot ce vrei!

— Crezi c-aş putea înghiţi vreun dumicat?!

— Eu simt că pot înghiţi o balenă! ţipă Iason.

Jeni extrăsese însă, ea ştia de unde, copia secretă a mesajului buclucaş, îl vârî în sonorizator, luă mâna soţului şi-i apăsă degetul arătător pe clapa declanşatoare. O voce caldă, aproape senzuală, pe care Iason nu o auzise niciodată, începu atunci să plutească prin cameră într-un ritm iniţial lent, apoi tot mai sincopat, dinamic, de-a dreptul drăcesc. Între dansul Rozei Link şi mesajul ei părea să fie o deplină concordanţă.

„Minunatul meu Ians Iason! Chiar dacă nu am vorbit până acum niciodată, dă-mi voie să-ţi spun aşa, dragul meu! Când am citit ieri proiectul Ligii împotriva ordinatoarelor pe care l-ai elaborat cândva împreună cu Tel Tem, mi s-a părut că visez, că te cunosc de-o viaţă, că gândurile mele căpătaseră o formă concretă, se materializaseră parcă într-o statuie de bronz, într-un monument de protest, pe care singură n-aş fi fost în stare să-l concep nicicând!

Cum ai putut să renunţi, Ians, la un proiect atât de grandios, de magnific, la un gând de salvare a bieţilor noştri semeni?! Dragă Iason, cum te-ai putut lăsa păcălit de vorbele fără sens ale unor doctori venali, cu mentalitatea înlănţuită de benzile scârbavnicelor ordinatoare!? Ai fi putut deveni idolul nostru, al

tuturor! Idolul meu, în primul rând, frumosul meu Iason! Azi ţi-am văzut şi fotografia în cotidianul vostru. Şi, din acea clipă, Iason, din acea clipă de neuitat, mă simt subjugată, subjugată de tine”.

Iason se lăsă moale pe un fotoliu. Îi publicaseră deja fotografia?! Veniseră nişte nemernici de fotoreporteri la institut, ce-i drept. Pretinseseră că fac un reportaj asupra dezastrelor produse de ordinatoare, dar la plecare şeful lui Iason le ceruse să publice fotografiile ca o dovadă a „delăsării, lenii de-a gândi” etc., etc. Publicaseră deja? Acei nemernici îl făcuseră de râs? La sugestia acriturii lor de şef?!

— „Subjugată”, da? mârâi doar Jeni Iason, privind cu ochi de canibal burtica soţului ei.

„Iason, iubitule, continuă ca o şoaptă fierbinte mesajul, ai un chip de zeu antic, de argonaut cum ţi-e şi numele! Cu fruntea ta jupiteriană, cu ochii aceştia de geniu deschizător de noi orizonturi, cum ai putut să renunţi totuşi la ideea de-a deveni mântuitorul nostru?”

— Ea-i nebună! Te vede acum pe post de Mesia? izbucni Jeni Iason, soţul îi făcu însă un semn drastic să tacă.

” Împotriva ta s-a urzit un complot, Iason, aflu că te-au trimis un an la reciclare, că vor să-ţi pună zăbala, să te umilească, cerându-ţi să te recalifici, ţie, care ai fi putut înscrie o pagină nouă în istoria omenirii! Iason, ordinatoarele în totalitate nu pot fi distruse, ele ne scutesc de o muncă uriaşă! Cele biologice însă, dragul meu, ele sunt tot marasmul, ele dereglează sistemul, ele, doar ele cer reciclarea, înlăturarea unor oameni ca tine, care vor să trăiască liniştiţi, fericiţi, şi stăpâni ai maşinilor obtuze, nu sclavii lor! Dacă eşti de acord cu mine, dar nu-mi imaginez să nu fii răstoarnă această tiranie, leul meu superb! Înfiinţează o ligă nouă la care vor adera miliarde de oameni conştienţi, care nu trebuie să mai suporte să fie o turmă de oiţe! Va adera apoi la ligă toată populaţia Sistemului Solar, care te va recunoaşte ca salvatorul civilizaţiei noastre! Ordinatoarele biologice trebuie să piară! Oamenii trebuie să fie liberi de programele lor scârboase! De chinuitoarea reînnoire a cunoştinţelor! Ele, maşinile, să-şi înnoiască mereu cunoştinţele, nu noi! Noi să fim fericiţi, Iason! Pentru asta suntem făcuţi! Voi dansa azi pentru tine, Iason, un dans vechi, pe care televiziunea l-a înregistrat acum câţiva ani, atunci când, fără să te cunosc,

visam să apară un om ca tine! Priveşte-mă dansând, Iason, iubitule! Gândul meu va fi numai la tine, cu speranţă, cu dragoste, cu durerosul regret că n-am putut încă să te îmbrăţişez, idolul meu!”

— Ah, vipera! strigă ca opărită cu ulei încins Jeni Iason. Şi urmă un torent de invective la adresa femeii nemernice care „încerca să-i fure bărbatul”.

Ians Iason însă n-o auzea. Îi trecuse până şi foamea. Să fi fost adevărat? În urmă cam cu zece ani, acea misterioasă doctoriţă Marr îi spusese că mai existaseră peste o sută de încercări zadarnice de constituire a unor ligi împotriva ordinatoarelor. *Dar nu-i arătase nicio dovadă*! îl ţinuseră prizonier în clinica aceea „de recuperare”, îl reciclaseră, îl dopaseră cu pilule, îl chinuiseră cu gimnastică, îl convinseseră că numai lenea lui era de vină pentru că se simţea depăşit. Îl robiseră într-adevăr. Îl transformaseră pe el, pe el care, uite, o mare personalitate a vieţii artistice îl aprecia… îl respecta, îl adora… îl numea salvatorul… Pentru că, da, nu numai el era în cauză! Atâţia alţi oameni erau hărţuiţi de blestematele ordinatoare biologice! Sigur că da, nu ordinatoarele clasice, pe care le mânuiai atât de uşor, nu ele erau de vină, ci aceste noi şi sofisticate, capricioase şi incapabile ordinatoare biologice, ele erau rădăcina răului, ele…

Programul T.V.! La ce oră o fi fost dansul acela, dansul acela pe care Roza Link zicea că-l va dansa *pentru el?*

Ians Iason se ridică decis din fotoliu, deschise televizorul, Jeni Iason se aruncă furioasă spre el, voia să-l închidă. Ians o anunţă însă pe un ton aparent liniştit:

— Dacă mai scoţi un singur sunet sau te atingi de aparat, te omor.

— Cum?! … Ce-ai spus?! făcu Jeni parcă nepricepând.

— Calea mea este alta! Am pierdut destul timp până azi. Plec, definitiv.

La televizor nu dansa Roza Link încă, profesorul Bilten susţinea o expunere ştiinţifică ce îi umplu lui Iason sufletul de o mare speranţă, dar şi de indignare. Bilten, profesorul celebru al Universităţii Delphi, nu făcea altceva decât să repete, aproape punct cu punct, obiectivele pe care el, Iason – Tel Tem avusese doar un rol secundar – le stabilise pentru Liga ce fusese înăbuşită de nişte nemernici care complotaseră împotriva lui.

Da, şi el – ca şi Bilten, ca şi Roza Link – tot la aceste ordinatoare *biologice* se gândise de fapt. Liga trebuia înfiinţată, iar atunci, el, Ians Iason, avea să devină…

— Unde?! La cine pleci!? Te-aşteaptă dansatoarea aia care ţopăia şi pe timpul când eu eram la grădiniţă? auzi Iason vocea neputincioasă a invidiei.

— M-aşteaptă datoria, răspunse grav Iason, şi adăugă convins: Sistemul Solar mă aşteaptă. Asta nu poţi pricepe însă tu, oiţo!

*

— Cum a reacţionat Ina? se interesă Lewis Gorr.

— Iniţial a fost şocată. Avea de ce, i-am pus la dispoziţie întregul material documentar, preciză Pal Pent.

Se aflau amândoi pe Staţia unu, în camera aşa-zisă de rezervă a comandantului Magistralei solare. Comandantul era singurul om care le cunoştea identitatea reală. Vorbeau totuşi aproape în şoaptă.

— E bine, aprecie Gorr. O cunosc, se antrenează greu, dar după aceea nu mai dă înapoi niciun pas.

— Mâine la ora nouă dimineaţa vom afla dacă va acţiona conform instrucţiunilor primite sau nu. Dacă totuşi nu?

— Vei continua împreună cu Harald Pin, conform variantei de rezervă. Nu-mi imaginez însă ca Ina să refuze misiunea. Obiectivele pe care urmează să le realizăm în primă urgenţă ar fi trei, clarifică Gorr. Primul, prevenirea invaziei.

— Care invazie? tresări Pal.

— Sunt informat că prin 7-II-B şi 1-III-Z vor încerca sa penetreze două nave străine. Misiunea lor e să infiltreze în sistemul nostru de apărare elemente cu scop diversionist, pentru a uşura misiunea celui de-ai doilea val.

— Ce fel de elemente?

— Nu ştiu.

— De unde aveţi informaţiile acestea?

— Nu-ţi pot spune, replică liniştit Lev.

Pal nici nu clipi. Întrebase şi aşa prea mult, Lewis continuă:

— În sectorul 7-II-B sunt Hanna Gay şi Harald, prin care am înştiinţat-o de pericol. Am încredere în ei. Nu am aceeaşi încredere în Dent Hon, comandantul forţelor spaţiale de intervenţie din zona 1-III-Z. Iar invazia trebuie neapărat respinsă pe ambele fronturi.

— Dent ştie ce-i aşteaptă?

— Nu sunt sigur. I-am trimis lui Sen şi un mesaj de avertisment, cu două ore înainte de a fi fost „înghiţit de rechini”. Cu menţiunea de a-i înştiinţa de primejdie imediat pe Mons Kar şi pe Dent Hon.

— Mă tem că n-a făcut-o, mormăi Pal.

— Şi eu. Plec de aceea chiar acum pe folosind Magistrala solară. Într-o oră voi fi în zona operaţiilor, în patru spor să ajung pe nava de comandă a lui Dent. Al doilea obiectiv al nostru ar fi ca legăturile între investigatorii noştri să rămână intacte. De coordonarea operaţiunilor depinde ieşirea din această criză, limitarea calamităţilor care au început să se producă în lanţ; în ultimă instanţă, capacitatea Terrei de a se apăra.

— Propun ceva simplu şi eficace, zise Pal Pent. Harald mi-a comunicat că Glad şi Ela s-au întors cu „Orion” prin 7-II-B, aducând cu ei... „poarta spre timp”. Dacă i-am trimite înapoi împreună cu întregul material documentar pe care-l avem înregistrat azi. Dacă „Orion” s-ar întoarce *în trecutul* nostru, când Bilten era abia la începutul acestei campanii diabolice pentru putere...

— În ciuda evidenţelor, mă tem că noi doi – cei de-atunci – am fi primii care nu i-am asculta pe Glad şi Ela, râse Gorr. Din păcate, omenirea n-a învăţat niciodată suficient din greşelile trecutului; care oricum erau certitudini, amintiri groaznice şi unele apropiate. De ce crezi că ar vrea să înveţe din greşelile viitorului? Ideea călătoriilor în timp e apreciată ca posibilă, după prognoza savanţilor noştri, abia peste 20–30 de ani. Cei doi – şi noi, eventual, alături de ei – ar fi acuzaţi de fantasmagorii! În al doilea rând, sunt principial împotriva unei intervenţii în trecut, Pal. Efectele sunt greu previzibile.

— Mă gândeam că am salva sutele de morţi rezultaţi din acest lanţ de explozii, pagubele economice pricinuite, am fi astfel mai bine pregătiţi pentru a preîntâmpina cela două valuri ale invaziei de care vorbeaţi.

— Omenirea va depăşi momentul critic aşa cum a făcut-o de-atâtea ori, zise Lewis. Dintr-o intervenţie în trecut nu ştii niciodată ce poate ieşi. Ar fi vorba atunci de milioane de morţi?! De miliarde? Nu le putem cere să facă asta, lui Glad şi Elei, nu cred că ar accepta şi, în al treilea rând, planul propus de dumneata, Pal, nu este realizabil. Mă îndoiesc că navei „Orion” i se va permite să urmeze un alt drum decât cel spre carantina

de pe Baza 4. Bilten ştie că pericolul numărul unu pentru el îl constituie Ela Nant. Va face tot ce-i stă în putinţă pentru a o neutraliza.

— Ar trebui s-o ajutăm.

— Am făcut ce era strict necesar, zise Lev. Dar Ela dispune de o forţă mai mare decât a noastră: ordinatoarele biologice.

— Aş vrea să vă pot împărtăşi optimismul, Lev, începu Pal, uşa se deschise însă în aceeaşi clipă. Comandantul magistralei apăruse în cadrul ei; închise uşa, anunţă:

— Două veşti proaste.

— Era şi timpul, bombăni Gorr. Azi nu primisem decât vreo trei. Care sunt?

— În hol sunt doi indivizi în costume spaţiale ale forţelor de intervenţie. Şeful grupei locale pe care l-am consultat nu-i cunoaşte însă, presupune că ar fi o misiune specială.

— Ne-au descoperit, surâse Gorr. L-am învăţat pe Sen şi mai mult decât trebuia.

— Am să mă ocup eu de ei, spuse cu aceeaşi linişte ciudată Pal.

— A doua veste proastă e că pilotul principal al navei Memfis e indisponibil. Doctorii nu-şi dau seama încă ce are, dar…

— A fost neutralizat, probabil nu întâmplător, constată Gorr. Cine l-ar putea înlocui?

— Pe moment nimeni. Sau… doar eu, zise comandantul.

— E necesar s-o faci, aprecie Gorr.

Pal Pent nu mai aşteptă alte instrucţiuni, ieşi din cameră, urcă scăriţa în spirală şi apăru în holul larg al staţiei.

Îi remarcă dintr-o privire pe cei doi, costumele lor vişinii cu o dungă albă pe piept erau uşor reperabile. Fără îndoială, oamenii lui Sen mai aveau încă de învăţat.

Prefăcându-se că nu a observat nimic, Pal căută cu privirea pe cineva, o porni spre cel mai apropiat grup sanitar, păstrându-şi un aer preocupat, neliniştit. Simţi că unul din cei doi îl urma. Important era însă să-i lase calea liberă lui Gorr, orice întârziere a plecării cu Memfis spre zona 1-III-Z putea însemna o catastrofă.

Pal se opri în apropierea uşii ce dădea în grupul sanitar, hotărât să încerce pentru început cel mai simplu truc, prin care să testeze şi pregătirea adversarilor. Continua să caute cu privirea pe cineva în holul staţiei, observă că omul în

combinezon vişiniu se aşezase pe un fotoliu din apropiere şi îl supraveghea atent.

Spre grupul sanitar venea în sfârşit un bărbat corpolent. Faţa lui Pal se destinse, făcu un semn mic, bărbatul corpolent nu îl văzu, intră pe uşa grupului sanitar. Pal aruncă o privire în jur, îşi luă un aer aparent degajat, îl urmă şi se postă după uşă.

Trei secunde mai târziu, uşa se deschise aşa cum presupusese, combinezonul vişiniu intră. Pal lovi scurt. Realiză într-o fracţiune de secundă că greşise. În a doua fracţiune de secundă îşi corectă greşeala, lovind cu celălalt braţ alt punct vital… pentru roboţi însă. Combinezonul vişiniu se lăsă spre podea, Pal îl sprijini, îl împinse în prima cabină, desfăcu fermoarul costumului, scoase din pieptul robotului contactul. Era un B. G. 27 din ultima serie. Execuţia plastică impecabilă. Da, Bilten şi echipa lui făcuseră progrese în ceea ce privea aspectul fizic al acestor roboţi.

Se auzi pasul grăsanului care se îndrepta spre uşa de ieşire. Pal îngenunche lângă robotul prăbuşit, deschise uşa cabinei, abordând un aer suferind.

Bărbatul corpolent îl privi uluit. Pal arătă spre combinezonul vişiniu, ceru cu vorbe sincopate:

— Te rog… în hol e… un coleg. În costum spaţial… ca al lui…

— Ce naiba s-a întâmplat?! exclamă grăsanul acum de-a dreptul speriat.

— Cheamă-l… fără panică… spune-i că îl cheamă colegul lui, te rog, repede! adăugă Pal şi se prefăcu că îşi pierde cunoştinţa.

Auzi paşii grăbiţi ai celuilalt, uşa se deschise şi se închise, Pal sări în picioare şi se postă din nou în locul de pândă.

Trecură cinci, zece secunde lungi. Uşa fu împinsă apoi cu prudenţă, o voce cunoscută avertiză scurt:

— Fără fleacuri, Pal. Sunt Irv Neg.

Era şeful grupei de intervenţie a staţiei, un bărbat la 50 de ani, excelent profesionist. Prost era că îl recunoscuse cu toată deghizarea şi machiajul pe care Pal se străduise să le facă impecabil.

— Unde-i celălalt? întrebă Pal apărând în uşă.

— A suferit, săracul, „un atac de cord”, râse acum Irv. L-am transportat la cabinetul medical. Grăsanul era cu tine?

— Nu!

— Pentru orice eventualitate, l-am oprit şi pe el, îl îngrijeşte o

soră medicală în altă cameră, arăta îngrozit. Ce-ai comis aici? Alt robot, nu? făcu Irv descoperind corpul căzut din cabină. Tot B. G. 27, aha! E al treilea pe care i-l confisc profesorului Bilten doar azi.

— Mai ai şi alţii?

— Şase în total. Îi fabrică pe bandă rulantă, se pare, doi au încercat să se strecoare în camera ordinatorului.

Irv îşi cunoştea meseria… Sau… făcea un abil joc dublu.

— Vreau să-i văd! zise Pal.

— Înţeleg, zâmbi Irv. I-ai scos fișa?

— Da.

— Atunci urmează-mă! făcu Irv pornind-o prin holul larg tocmai la timp, căci din direcţia opusă veneau doi brancardieri, care aveau să atragă atenţia pasagerilor.

— Nu sunt Pal, înţelegi?! preciză Pal Pent.

— Atunci eşti un B. G. Care i-a furat trucurile colegului meu Pal! pufni în râs Irv. Te-am urmărit prin monitor de când ai pătruns în staţie, Pal! Şi-ţi cunosc şmecheriile, poţi să-ţi schimbi tu mersul, faţa şi îmbrăcămintea cât vrei.

— Nu sunt Pal, nu m-ai văzut, nu mă cunoşti, deveni mai explicit Pal.

— În regulă! Se strâmbă Irv. Nu era nevoie să-mi spui. După mine însă… Lewis şi cu tine continuaţi greşeala de-a nu avea *încredere* în cine a dovedit că merită; *şi a lăsa mână liberă* unor impostori. Ştii că şi Sen te caută cu înverşunare? Mi-a precizat că 90 la sută vei sosi pe Staţia Unu şi mi-a cerut să-l înştiinţez imediat. Poftim, adăugă Irv deschizând o uşă. Aici sunt clienţii, spune-mi ce să fac cu ei?

Încăperea arăta a cabinet medical. Pe fotolii, părând că picotesc osteniţi, se aflau patru B. G. Cărora li se scoseseră hainele, alţi doi erau pe mese de operaţii.

— Cine mai ştie de povestea asta? se interesă Pal.

— Cei patru oameni ai mei. Şi cei trei medici.

— Enorm! Aprecie Pal. Dacă Sen şi Bilten află că…

— N-au să afle! Ce să fac cu păpuşile astea?

— La incinerator. Blocul memorie al fiecărui exemplar să fie însă pus în container şi expediat pe Terra. În… Hawai, ezită Pal, gândindu-se dacă nu greşea spunând asta şi dacă Ina avea să trimită pe cineva să ridice suficient de discret preţioasele dovezi. La institutul de astrofizică de-acolo.

Se cunoşteau de mult, participaseră împreună la operaţiuni de anvergură. Irv îi remarcase ezitările, întrebă şi mai scăzut:

— Pal! Cum dracu, totuşi… am ajuns în situaţia asta?

— Vom afla-o, sper, cândva. Şi… mă tem, Irv, că… vom cam fi judecaţi. Aspru. Pe drept motiv.

*

— Vreau să vorbesc cu Grig Grifin! ceru Adi Iason pe un ton ferm şi constată că faţa plictisită a individului de pe ecranul videofonului se prăbuşise subit.

— Nu, nu ştiu ce să… încercaţi la…

— Uite ce e! Se zbârli Adi Iason. Mi s-au dat până acum şase numere, nimeni nu pare să fi auzit măcar de Grig Grifin, ca şi cum nu ar fi lucrat niciodată în Mondoviziune, ca şi cum reportajele lui… Ce se petrece de fapt, de ce mă ocoleşte? Ultima dată când mi-a trimis un mesaj mi-a înşirat nişte prostii gogonate…

— Cine… cine sunteţi, vă rog? Tatona interlocutorul ei.

— Mă numesc Adi Iason.

— Oh! Scăpă involuntar bărbatul, adăugă pe un ton scăzut, ca de scuză: îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă dau o veste… o veste tare proastă. Asta tocmai eu, care… Grig mi-a vorbit de dumneavoastră. Eu l-am transportat la spital; am mers cu el…

— La spital?! … Când, de ce?!

— Un accident. Un accident stupid… fatal… cum se întâmplă multe, în fiecare zi. Grig Grifin a dispărut, nu mai există printre noi, domnişoară Iason.

III
REACŢII IMPREVIZIBILE

Bilten atinse unul din nenumăratele butoane ale biroului de lucru. Pe ecranul din faţa sa, obrazul oval, foarte bronzat al Inei Sind crescu tot mai mult, rămânând apoi în prim plan.

Ina îi solicitase o întrevedere. Fusese rugată să aştepte singură într-o cameră alăturată, fără să i se spună, evident, că nu numai acest obiectiv al camerei T. V. Pe circuit unic îi urmărea cea mai mică mişcare, ci şi un analizator Psi III. Bilten aprecie că fosta „Regină a delfinilor” rămăsese încă o femeie foarte prezentabilă. În ciuda ochilor verzi ce vădeau acum o imensă oboseală, a celor două cute adânci ce încadrau rombul aproape perfect al gurii Inei Sind, cascada blond-arămie a părului zburlit într-o manieră artistică dădea femeii aceleia un

aer ciudat, atrăgător, o notă de impetuozitate încă sigură, aproape dominatoare.

Deşi, Bilten ştia bine, Ina Sind „era la pământ”. Prăbuşită, definitiv. Venea, probabil, să-i ceară un mic post la Universitate? Acest gând îl umplea pe Bilten de o satisfacţie vecină cu voluptatea.

Pentru că – erau vreo 15–16 ani de-atunci – această Ina Sind îi fusese studentă. Biociberneticiana zveltă, absolut strălucitoare ca femeie la cei 20 de ani pe care-i avea în acea vreme, îl fascinase pe Bilten, care îşi pusese în gând să şi-o facă asistentă. Îi propusese, Ina îl refuzase; cu tact, dar *îl refuzase.* Bilten nu suporta să fie refuzat. Mai mult decât atât, aflase că Ina îşi abandonase temporar delfinii de care se ocupa de la 16 ani şi intrase în corpul investigatorilor Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare condus de Lewis Gorr. Cea care ar fi trebuit să-i fie principala asistentă acţionase, împreună cu Harald Pin. Pentru prevenirea „deturnării navei Pallas”, apoi pentru reanimarea şi adaptarea micuţei extraterestre, Elta.

Încântată „de creaţia sa” – Elta, care şi prin nume amintea de Ela Nant, păruse iremediabil pierdută iniţial – Ina Sind hotărâse să se dedice biologiei cosmice, s-o educe şi s-o studieze în acelaşi timp pe acea Elta, renunţând pentru aceasta nu numai la delfinariu, ci şi la munca de investigator special. Bilten simţise posibilitatea de a interveni hotărâtor în această supărătoare ascensiune a Inei Sind, imediat după plecarea Elei Nant în „Expediţia Orion”. Ştia că între cele două extraterestre – o considerase întotdeauna şi pe Ela Nant nepământeană – se statornicise o simpatie reciprocă puternică, pe care Ela o justifica prin faptul că amândouă comunicau în „Fita” Printr-un om devotat, Bilten implementase în trei ordinatoare biologice, aflate aproape de locul unde era păstrată sub o strictă observaţie Elta, informaţia că plecarea Elei Nant în „Expediţia Orion” fusese cerută de Ina Sind. Ştia că despărţirea Elei de Elta fusese dramatică. Mica extraterestră pierduse de fapt atunci singura fiinţă cu care putuse dialoga „în cel mai rapid şi complex limbaj universal esenţializat”, aşa numea Ela Nant limbajul „Fita”. Limbaj Fita care se părea că există totuşi, pentru că imediat după acea implementare a informaţiei mincinoase, Elta începuse să manifeste o răceală tot mai pronunţată faţă de salvatoarea ei. „Fita” o fi fost sau nu „o cale universală de

comunicare”, calomnia se dovedea sigur un mijloc nu exclusiv destinat manipulării fiinţelor terestre.

Elta reacţionase la fel ca o pământeancă. Încercările Inei Sind de a afla motivele acestei rezerve a Eltei nu duseseră decât la o îndepărtare şi mai pronunţată, la o izolare completă a micuţei străine, care se cufundase în lumea poeziilor ei, scrise într-o limbă de neînţeles, alta şi decât „Fita”. Elta sfârşise prin a-i spune Inei că „refuză să-i mai fie cobai”, că o urăşte. Şi Ina Sind, derutată, rănită de această lipsă de recunoştinţă, revenise la delfinii ei zâmbăreţi şi prietenoşi. Revenise însă într-o stare depresivă pe care Lewis Gorr încercase să o neutralizeze trimiţându-i-l în insula unde se afla Marele delfinariu, pe Harald Pin, chipurile ca să ancheteze un caz. Lewis nu acţionase la întâmplare. În setul materialelor de verificare întocmit în momentul când o indusese pe Ina în corpul Investigatorilor spaţiali, Lewis găsise o informaţie veche din care pricepuse că Ina era îndrăgostită în secret de Harald Pin. Asta Bilten avea să afle mai târziu, Harald Pin constituia însă în acel moment un obstacol în calea scopului urmărit. Bilten se hotărî deci să reia „aria calomniei”. Prin acelaşi om de încredere, Bilten strecurase într-un set documentar pe care urma să îl studieze Harald, o suită de informaţii false din care se putea înţelege că un cercetător care murise fusese în relaţii foarte apropiate cu Ina. Un fel de jurnal intim al decedatului, scris de calculatorul care asimilase metodic particularităţile scrisului „fostului iubit al Inei” desăvârşise opera. Erau acolo relatări compromiţătoare, penibile, referitoare la Ina Sind, care „trădase” şi unele date pe care le poseda în calitate de investigator al Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. A doua torpilă lansată de Bilten lovise în plin. Harald înghiţise momeala ca un peşte lacom, abandonase cazul, cerându-i lui Lev Gorr un concediu prelungit. Nu mai pusese piciorul în insula cu delfini zâmbăreţi niciodată.

Ina Sind recepţionase şi mai greu această lovitură. Ani în şir, experienţele ei stagnaseră. Apoi începu să se redreseze. Rezultatele aşteptate păreau să apară totuşi, în sfârşit. Asta devenea un obstacol şi mai periculos, aşa că Bilten reuşi să atragă pe un cercetător, ce-i drept incompetent, leneş, de care Ina se debarasase, află de la el multe despre mersul experimentărilor şi repetă manevra cu utilizarea limbajului „Fita”. Folosi de această dată Marele ordinator biologic al

Universităţii Delphi, aflată nu departe de Insula Delfinilor. Cu ajutorul unor studenţi la biocibernetică. Bilten elaborase” o teorie program hazardată”. Asemenea teorii erau „la modă” pe-atunci, în principiu constau în lansarea celor mai aparent nelogice, incredibile idei despre un fenomen familiar, pentru a se găsi „căi de atac noi în lupta cu necunoscutul mult prea cunoscut”. Această „teorie program hazardată”, formulată chiar de studenţii care făcuseră practică în Insula Delfinilor şi cărora Bilten le pusese la dispoziţie datele cercetătorului „expulzat de Ina”, fu introdusă în Marele ordinator biologic al Universităţii Delphi,” omiţându-se” să se menţioneze însă caracterul ei „hazardat”. Rezultatul fu de această dată mai spectaculos chiar decât cel scontat. Cele două ordinatoare biologice ale Inei Sind recepţionară prin Fita „teoria”, şi începură să plaseze sintetizatorului date contradictorii. Nu numai că un timp rezultatele activităţii Inei şi a colaboratorilor ei stagnară din nou, dar Ina dădu chiar un interviu televizat în care blama ordinatoarele biologice; „constatase în urma unor verificări meticuloase că greşeau grav”! Era mai mult decât sperase Bilten, dar efectul maşinaţiunii continuase.

Ina nu înlocuise imediat ordinatoarele biologice cu unele clasice. Pe de-o parte, sfătuită de Lewis Gorr să mai verifice, pe de alta, pentru că demontarea şi montarea unor mari ordinatoare nu era o operaţie tocmai simplă. Probabil dereglate, în urma informaţiilor contradictorii pe care le aveau înmagazinate, bioordinatoarele de pe Insula Marelui delfinariu comiseseră o greşeală, aparent măruntă. Urmase ceea ce se chema „dezastrul de la delfinariu”, care se adăuga altor nenorociri provocate de ultimele generaţii de ordinatoare.

Paradoxal, acest succes presupunea şi „un revers al medaliei”. Bilten avea acum încă o dovadă că „Fita” există, că, indiferent de intervenţia umană, ordinatoarele biologice făceau frecvent schimburi de informaţii! Era însă o dovadă pe care Bilten preferă să o ignore. Cea mai bună cale de luptă împotriva acestui Fita pe care nu îl înţelegea era stârpirea completă a ordinatoarelor biologice şi-a ciborgilor cu membrane biologice, de tip N-N de la Ela Nant, auzi impertinenta! Bilten declanşase campania împotriva ordinatoarelor biologice, metodic, neobosit.

Şi uite că acum, ce-i drept cam târziu, această Ina Sind, care-i refuzase cândva propunerea, venea spăşită la el, fostul ei

profesor… cu ce scop? De presupus că nu-şi oferea candidatura pentru postul de primă asistentă! Ei nu, că în cazul acela, ah, în cazul acela merita învăţată această… ratată ce însemna să-l înfrunţi pe profesorul Bilten!

Dar mai era totuşi… valorificabilă?! Nu, nu, nu era bine să se grăbească. Ina Sind trebuia întâi „golită complet”, înainte de a i se da lovitura de graţie.

— Datele sondajului Psi! ceru Bilten şi vocea asistentei cibernetice începu prompt:

— Ina Sind, 36 ani…

— Ţi-am spus să rezumi la ce e strict esenţial! Pretinse enervat Bilten. Cunosc bine subiectul, mă interesează *ce gândeşte acum!*

— Are un psihic Beta I, dificil de urmărit pentru a se desprinde concluzii pertinente într-o singură şedinţă, profesor Bilten.

— Te-am adus aici s-o înlocuieşti pe proasta care mă agasa tocmai cu o mie de pretexte idioate de acest gen! Cu ipoteze şi variante care-mi mănâncă timp! Stabili Bilten. Spune-mi exact ce ai constatat, *atât cât* ai putut să constaţi! Ce gândeşte, ce a gândit de când aşteaptă acolo! Şi vorbeşte pe înţelesul meu, fără farafastâcuri psihologizante, sunt prea bătrân să le mai învăţ acum!

— Au fost suite de imagini retro privind fostul loc de muncă al subiectului. Aceste imagini revin, fie obsesiv, reflectând o marcare puternică, fie, păru să ezite asistenta cibernetică, o concentrare *voită* asupra acestor imagini, intersectate numai fragmentar de gânduri referitoare la rezultatele activităţii anterioare.

—” *Voită”!* Crezi că bănuieşte sondajul Psi III şi vrea să ne deruteze intenţionat?

— Nimic imposibil la un subiect care s-a ocupat 12 ani de corespondenţa telepatică şi mai ales la un fost investigator special din serviciul lui Lewis Gorr. Acest Lewis penetrează uneori, dar numai fugitiv în câmpul de idei al subiectului.

— E cel mai important aspect pe care l-ai relevat până în prezent, aprecie Bilten. Încearcă să continui, m-ar interesa când a avut loc ultima întâlnire cu Lev Gorr şi ce au discutat atunci, în ce relaţii sunt.

— Imposibil de stabilit cu precizie natura relaţiilor. Ar fi fost mult mai economic să-mi permiteţi o expunere metodică,

profesor Bilten, pornind de la generalităţi, din care derivă aspecte particulare, concrete, ce nu ar mai avea nevoie de explicaţii şi întrebări…

— Bine! Acceptă Bilten convins că asistenta sa preluase prea mult din structura psihică a fostei asistente, umane, a cărei memorie o copiase şi că trebuia perfecţionată neapărat. Bine, prezintă-mi subiectul cum vrei, dar în maximum un minut!

— Personalitate complexă, începu brusc asistenta, inteligenţă deasupra mediei, marcată progresiv de un temperament vulcanic pe care această Ina Sind a fost silită să-l înăbuşe. Şcoala Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare, dintotdeauna învăluită într-o mantie de mister, unele eşecuri consecutive ce au urmat perioadei de strălucită afirmare din tinereţe, ratarea unei iubiri…

— Pe cine-a mai iubit!

— Harald Pin, investigator…

— Altcineva nu apare?

— Nimic semnificativ în acest test. Mi-aţi mâncat cinci secunde. Deci, toate acestea au compus o fire bănuitoare şi perseverentă, aproape îndărătnică; ce s-a răsfrânt negativ asupra capacităţii de creaţie şi maleabilităţii de gândire, determinând alte eşecuri ce au accentuat procesul declanşat în relaţie de reciprocitate.

— Vrei să spui că e o ratată?

— Imposibil de afirmat. Are o voinţă aprigă şi resurse mari, cunoştinţe întinse, în domenii diferite, pe care nu găseşte doar soluţia pentru a le aduna şi orienta într-o direcţie sigură. Starea de dezorientare a fost accentuată de pierderea delfinariului şi de această întâlnire cu Lewis Gorr; recentă, *după* dezastrul de la delfinariu…

— Aha, aha! făcu înveselit Bilten.

— …Care a accentuat un conflict interior. Închei spunând că subiectul are deopotrivă deschise căi de afirmare certă, urmare a acumulărilor anterioare şi-a… înrăirii treptate, care, o pot duce la o perseverenţă temerară exclusivistă, la o mizantropie capabilă şi de mari performanţe… Sau la un eşec fatal, pe care nu l-ar putea suporta. Am încheiat, profesor Bilten.

— Mulţumesc. Zi-i să între! Hotărî Bilten. Şi fă-mi un raport complet pe care-l implementezi în codul B.

Câteva minute mai târziu, Bilten asculta cu plăcere un fel de

spovedanie tristă care-l făcu să aprecieze totuşi constatările asistentei sale.

— De când am renunţat la biocibernetică, spunea cu surâsul ei amar Ina Sind am început să ratez tot mai des, profesor Bilten. Nu v-am ascultat atunci când mi-aţi propus să devin asistenta dumneavoastră…

— Ei! Ai devenit asistenta principală a lui Lewis Gorr! O încurajă caustic profesorul.

— Nu-mi mai amintiţi de perioada aceea, vă rog! A contribuit, aşa cum aţi prevăzut, la… destrămarea mea.

— De ce? Regret că Lewis a murit, regret că, începând să se ramolească, s-a situat pe o poziţie ce am fost silit s-o sancţionez… Nu ştiu dacă ai remarcat cum se prostise în ultimul timp bătrânul Gorr. Când ai vorbit ultima dată cu el? Tatonă Bilten.

— Imediat după dezastrul de la delfinariu. Chiar înainte de a pieri acest bătrân tembel pe care cândva l-am stimat, dar care a produs, mă rog, prin ordinatoarele acelea biologice – pe care le-a apărat şi din care aveam două la delfinariu – irosirea întregii mele munci. Regret şi-acum, profesor Bilten, că v-am dat un sprijin atât de slab în campania pe care aţi dus-o împotriva acelor ordinatoare.

— Lewis a avut neruşinarea să te caute *după* ce delfinariul explodase?

— Şi să încerce chiar „să mă rerecruteze”! Scânteiară ochii verzi ai Inei. Cred că voia să-l caute şi pe Al Kund… dacă ar mai fi avut timp.

— Apropo! O întrerupse Bilten. Ai primit mesajul meu de răspuns la această „audienţă” pe care mi-o cereai? L-ai găsit cumva pe Al Kund?

— Desigur, profesor Bilten. Mi-a făcut plăcere să vă fac acest mic serviciu. Al Kund va veni azi aici, cred că foarte curând.

Ei, drăcie! Uite o subestimase! El, Bilten, îi făcuse trei invitaţii consecutive lui Al Kund, care rămăseseră fără niciun rezultat. Da, poate că merita „valorificată” această fostă „Regină a delfinilor”! Care îl ajutase într-adevăr în campanie, combătându-l pe Lewis Gorr, ba amintind în mod negativ şi de „limbajul Fita al Elei Nant”, se părea cu sinceritate.

— Ai auzit că reapare acea Ela Nant?

— De-asta am venit la dumneavoastră, profesor Bilten! Am

încercat cândva să sondez psihicul micuţei vipere fără să reuşesc. Rald a ratat, de asemenea, o misiune privitoare la acea *bizară* Ela Nant.

— Rald? A! Harald Pin? O, ce mai face, ştiu că eraţi foarte apropiaţi! Căută Bilten să-şi verifice din nou asistenta cibernetică.

— V-aş ruga să nu-mi amintiţi nici de acel om, zâmbi şi mai amar Ina. Am ratat şi în dragoste, Raid Pin s-a despărţit de mine imediat după ce renunţasem să mai activez în faimosul lor serviciu. Ela Nant însă mă preocupă. Am o mică teorie proprie, o ipoteză, poate fantastică, recunosc, asupra acestei femei, pe care aş vrea să mă ajutaţi s-o verific. Să mă documentez.

Orice ipoteză, *oricât de fantastică ar fi fost,* oricare teorie, *indiferent dacă era adevărată sau falsă,* putea servi campaniei de anvergură pe care Bilten simţea că trebuie s-o declanşeze mult mai convingător împotriva Elei Nant. Relaţia de adversitate între cele două femei trebuia speculată neapărat.

— Cred că ai face un serviciu Sistemului Solar, zise cu un calm impus Bilten. Te-am apreciat întotdeauna, Ina, ca pe-o femeie foarte inteligentă, cu voinţă crâncenă şi fler! Te ajut cu plăcere, acceptă condescendent Bilten. Ce-ţi trebuie?

— Profesorul Al Kund a sosit, se auzi în clipa aceea vocea asistentei cibernetice.

— Roagă-l să ia loc exact un minut! Decise Bilten, îşi întoarse privirea de la ecranul de birou spre Ina, care se ridicase.

— Oh, nu mai e timp acum…

— Nu, nu, nu, draga mea! Spune-mi de ce ai nevoie!

— De acces la marile ordinatoare nebiologice ale Universităţii Delphi.

— Îl ai. Altceva?

— Cum să vă explic pe scurt? Una din ipoteze se referă la nişte pretinşi părinţi tereştri ai Elei Nant.

— Asta e o ipoteză? Se strâmbă Bilten.

— A ei! A Elei Nant! Sclipiră iarăşi pătimaş ochii Inei. Crease cândva un ciborg care începuse nişte investigaţii în acest sens.

— Ia te uită! făcu realmente uimit Bilten.

— „Ipoteza Nessus” şi plecarea în „Expediţia Orion” i-a amânat acel plan, la care însă nu cred că va renunţa. Vreau să i-o iau înainte, să pregătesc un documentar solid. *Nu cred că Ela Nant are părinţi tereştri!*

— Şi te pot ajuta cu ceva? Păru mirat Bilten.

— Nu ştiu, ezită Ina. Cred că mi-ar trebui un permis de acces la arhiva specială a Centrului condus de Sen Si şi unul de investigator ştiinţific pentru a putea discuta cu oameni influenţi.

Bilten ezită. Asta însemna să confirme colaborarea sa foarte apropiată cu Sen Şi, fapt pe care căuta să îl ascundă. Dar miza merita.

— Nu-mi prea place acest Sen Si, râse Bilten. Cred chiar că reciproc nu ne agreăm; dar ne tolerăm. Sen Si nu e totuşi Lev Gorr. Îi voi explica necesitatea de a întreprinde cercetarea aceasta a dumitale.

— Vă mulţumesc, profesor Bilten, spuse impresionată Ina. Aţi rămas acelaşi om minunat. Vă las acum…

— Te rog să mă ţii la curent cu investigaţiile! Iar pentru moment să-l mai delectezi cu prezenţa dumitale pe Al încă un minut, trebuie să-i dau secretarei mele cât eva indicaţii urgente.

Zece secunde mai târziu, Bilten preveni robotul care intrase în cameră:

— Ai 30 de secunde pentru a-mi spune ce-ai stabilit despre Al Kund.

— Timpul prea scurt de investigare Psi nu-mi permite să pot afirma cu certitudine decât că subiectul se află într-o stare de excitaţie deosebită. Pe fundalul unor stări conflictuale ale propriului eu, care par să fi determinat retragerea în ultimul timp a profesorului Kund inclusiv de la predarea cursurilor universitare, se conturează, imperios dominatoare, o recentă întâlnire cu Cell Anx.

— Cu cine?! Se crispă în scaunul său Bilten. Te-ai dereglat?!

— Ştiu că Cell Anx a murit de doi ani, profesor Bilten, zise asistenta. Poate fi vorba desigur şi de un vis, pe care, în starea de epuizare nervoasă în care se află, subiectul l-ar putea confunda cu realitatea. Dar aş opta pentru ipoteza că… Al Kund este *aproape convins că a discutat recent cu Cell Anx,* încheie robotul.

— Crezi că… a luat-o razna?

— Nu, profesor Bilten. Profesorul Al Kund pare mai degrabă să se afle în pragul unei revelaţii; de maximă importanţă pentru Sistemul Solar.

— „Revelaţii”?! Kund?! Te-ai dereglat, compromiţi totul cu prostiile tale! exclamă furios Bilten. Trimite-l încoace pe Kund şi

verifică din nou datele înregistrate! După ce pleacă şi profesorul ăsta dubios să-mi faci legătura cu Sen Si! Mişcă-te odată, nu vreau să-l pierd pe impostorul de Kund!

Robotul ieşi, Bilten se răsuci cu fotoliul, apucă şi înghiţi două pastile, gândindu-se că această mult aşteptată discuţie cu Al Kund avea să fie dramatică.

Profesorul Kund – aureolat de teoria „Relaţiei Q” pe care o elaborase încă în urmă cu 12 ani şi pe baza căreia fuseseră realizate „magistralele spaţiale”, ba şi sistemul de funcţionare al celor mai moderne nave astrale – era nu numai cel mai vechi rival al său, dar şi cel mai puternic, dacă era exceptată „extraterestra Ela Nant”. Spre deosebire de el, Bilten.

— Care urcase pas cu pas, greu, treptele celebrităţii, scrâşnind şi chinuindu-se neîncetat, luptând permanent cu o mulţime de „confraţi” care îl contestaseră mult timp cu neruşinare – Al Kund elaborase, la 28 de ani, acea teorie pe relaţia spaţiu-timp, favorizat de datele pe care „1 le adusese pe tavă” Hanna Gay şi de mintea iscoditoare a Ritei Gay, sora Hannei. Peste noapte, absolut necunoscutul asistent Al Kund devenise cel mai mare fizician al secolului. Spre furia lui Bilten, conducerea Palatului Ştiinţei, cel mai bine dotat laborator de cercetări înfiinţat pe Baza exterioară 12, fusese încredinţată *aceluiaşi Al Kund.* Care, totuşi, de trei ani, se retrăsese din activitate, renunţând la Palatul Ştiinţei, la „sclipitoarele” sale prelegeri universitare, pentru a lucra numai el ştia la ce, singur într-o cameră obscură a Universităţii Delphi, unde Al Kund se zicea că şi dormea.

Ce moşmondea acolo? De ce nu folosea nici ordinatoare clasice, nici biologice? Şi ce căuta în gândurile lui Al Kund – acum, la doi ani după moarte – Cell Anx?

Pe Cell Anx, pe celebrul arhitect, Bilten îl urâse cel mai mult. Chit că nu intraseră niciodată nici în cea mai neînsemnată controversă, cu Cell Anx era greu, dacă nu imposibil, să te cerţi. Cell Anx începuse prin a proiecta – impecabil – o magistrală subterană. La 26 de ani! La 30 proiectase Universitatea Delphi, într-o manieră „modular extensibilă”, la 35 imaginase noua Metropolă, cu grădinile ei suspendate şi numeroasele nivele subterane luminate totuşi de Soare! Staţiile magistralei interplanetare şi proiectele staţiilor viitoarei magistrale galactice, navele „Pallas” şi „Jupiter”, Palatul Ştiinţei urmaseră apoi, an după an, fiecare însemnând o noutate pentru

contemporani. Mereu jovial, trecând doar cu o glumă peste orice încercare de contestare a meritelor sale, având pretutindeni aliată jumătatea – feminină – a populaţiei Sistemului Solar, Cell Anx condusese apoi cu mână sigură, în ultimii ani de viaţă, „destinele umanităţii în expansiune”. Şi, în această calitate, îşi permisese să-i facă o morală ironică repetată lui, profesorului Bilten, sfătuindu-l „să recunoască noul care altfel îl va înghiţi”! Bioordinatoarele însemnau în capul lui Anx acest nou „impetuos şi întotdeauna victorios”!

Arhitectul însă murise. Fizicianul încă trăia. Bilten ridică privirea şi constată că Al Kund se afla în faţa biroului său, privindu-l nemişcat, cu o expresie absolut bovină.

— Al, dragul meu prieten! exclamă Bilten pe un ton de-a dreptul fericit. Ce bine-mi pare că, în cele din urmă, ai primit invitaţia mea! Nu credeam că ai rămas atât de sensibil la frumos, bătrâne, te felicit! râse Bilten sardonic.

Constată că vorbele sale nu avuseseră niciun efect. Al Kund îl privea cu aceeaşi expresie placidă.

Apoi, brusc, Al Kund începu să umble prin cameră, se îndreptă spre fereastră, se aşeză într-un fotoliu şi îl cercetă, de data aceasta întrebător.

— Ascultă-mă cu atenţie, Bilten! începu rar Kund. Ce crezi… cum crezi că ai reacţiona… dacă… dintr-o dată, te-ai trezi pe fotoliul acesta cu Cell Anx?

Bilten înmărmuri. Culmea era că Cell Anx murise acolo, chiar pe fotoliul pe care stătea acum Al Kund. Murise după o discuţie „amicală”, în care Anx încercase să-i dea sfaturi idioate ca întotdeauna, cu o nonşalanţă aparentă, plin de tact… dar care, se pare, fusese rezultatul unui efort prelungit. O boală de inimă desconsiderată de Anx pusese capăt în acea zi vieţii „celui mai mare arhitect”. Ştia Kund ceva? De unde? Cum? Era o intuiţie? Era o coincidenţă?

— Dacă aş fi Al Kund, pară prudent Bilten, aş fi bucuros că mi se dovedeşte… practic posibilă cea mai fantastică ipoteză ce derivă din „Relaţia Q”.

— Ceva în genul acesta mi-a spus şi Anx, sclipiră ochii lui Kund. De cât eva zile nu mai sunt bun de nimic, adăugă cu o mină răvăşită fizicianul. Văd şi revăd, aud mereu glasul, vorbele acelui om care ştiu bine că a murit, mă întreb dacă totuşi nu am visat… deşi ceea ce mi-a spus el… Oh!

— Ce ţi-a spus? Deveni interesat Bilten.

— Ei bine, şovăi Kund… Că vine, că a venit la mine… din trecut. N-am înţeles exact sau nu a vrut să-mi precizeze, dar pare să fi fost o experienţă făcută de oameni din viitor… N-am priceput însă dacă de oameni ai Terrei, Bilten, sau de… alţii! Pricepi?

— Nu, zise Bilten gânditor.

— Asta are totuşi o importanţă foarte mare, pentru că… Ah, trebuia s-o iau altfel. În sfârşit, Cell Anx mi-a atras atenţia că greşesc enorm chinuindu-mă să dau oamenilor o nouă teorie…

— Asta făceai deci în laboratorul tău?

— Ar fi ceva mult mai cuprinzător decât” Relaţia Q”, Bilten! Deşi totul era acolo, rădăcinile noii teorii se aflau în chiar miezul „Relaţiei Q”!

— Îhî, îhî! Felicitări şi pentru asta, Kund!

— La naiba! Anx zice că omenirea poate trăi foarte bine şi fără noua mea teorie! Dar că e în pericol din cauza dumitale, Bilten, a faptului că ţi-a permis să greşeşti consecutiv şi să perseverezi în greşeli într-adevăr… diabolic!

— Aşa zice Anx? surâse subţire Bilten.

— Da. Dar aşa spun acum şi eu! Că de trei zile… am încercat să mă documentez. Am aflat, ieşind din laboratorul meu, fapte care par de o gravitate…

— Ce fapte? se interesă Bilten.

— Uite ce e! sări de pe fotoliul său fizicianul. Nu te face că nu ştii, n-are sens! Pare să fie adevărat ce mi-a zis Anx, despre totala degringoladă care s-a produs în sistem, despre propaganda dementă pe care o faci împotriva duşmanilor dumitale *personali,* despre înlăturarea din funcţii a unor ciberneticieni de primă mână care „au îndrăznit să te contrazică”. Vrei sau nu, Bilten, ordinatoarele biologice sunt cele mai perfecţionate în prezent, singurele capabile să coordoneze întregul nostru sistem economic şi social.

— Daaa? Zâmbi strepezit Bilten. De-aceea nu le foloseşti totuşi în cercetarea dumitale?

— Asta e altceva! Se enervă Kund. E poate eroarea dumitale capitală, Bilten, faptul că ai încercat, că bănuieşti posibil să poţi pune ordinatoarele să *creeze* în locul tău! Noua mea teorie se va naşte aşa cum s-au născut toate marile teorii! Pe hârtie! De

ordinatoarele pe care aud că le controlezi a început să-mi fie şi frică!

— Frică? Se amuză Bilten. Ei, de ce?

— Pentru că văd ce ai fost în stare să faci cu creaţiile înaintaşilor dumitale, Bilten! Nu vreau să fii blestemat, şi eu alături de dumneata, pentru ce poate să urmeze de-aici! Am un băiat pe care nu vreau să-l las să trăiască într-o lume debusolată, anarhică, în care furtul ideilor de valoare să devină lege.

— Furtul?! Despre ce furt vorbeşti? Deveni atent Bilten.

— Despre ultimele dumitale „creaţii”, profesore, făcu dezgustat Kund. Îl exploatezi pe Dent Hon, care a furat şi a adaptat greoi ideile Elei Nant. Bilten, priveşte lucrurile în faţă! Eşti bătrân, epuizat în ce priveşte creativitatea, orbit de boala celebrităţii, care tinde să te afunde într-un smârc otrăvitor! Vreau să-ţi fac o propunere care te va interesa.

— Oh, cu asta trebuia să-ncepi! rosti domol Bilten. Propunerile confraţilor întru celebritate m-au interesat întotdeauna, ştiindu-le sincere. N-o poţi scoate totuşi la capăt fără ordinatoarele mele, aşa-i?

— La dracu, nu de ordinatoare, nici măcar de teoria mea nu-i vorba! izbucni Kund. Îţi propun cea mai măreaţă victorie, asupra ta însuţi, Bilten! Renunţă într-un mod inteligent la campania care a produs atâtea nenorociri! Recunoaşte că ai greşit, a greşi e omenesc şi oamenii vor înţelege şi te vor aprecia pentru recunoaşterea asta!

— Propunerea e de-a dreptul tentantă, măreaţă într-adevăr, ce să zic! Aprecie râzând Bilten.

— E mai măreaţă decât crezi, prostule! răbufni Kund. Cell Anx mi-a explicat că a fost prevenit: el va uita ce-a constatat venind în acest prezent al nostru, iar intervenţia sa, discuţia cu mine, *nu va avea niciun efect.* Oamenii viitorului au descoperit o „lege a compensaţiei”, potrivit căreia *nimeni nu poate interveni în timp, în trecut şi cu atât mai puţin în viitor!*

— Dar vorbindu-ţi de această lege – descoperită în viitor – şi prevenindu-te cât de ticălos sunt eu, profesorul Bilten, Cell Anx a intervenit deja în viitor, adică în prezentul nostru! Observă amuzat Bilten.

— Ei bine, i s-a spus *că-i totul zadarnic.* Înţelegi acum?! Vreau ca noi doi să înfrângem această „lege a compensaţiei”! S-o

sfidăm, pot fi încă anulate o serie de nenorociri viitoare, dacă renunţi la o faimă dubioasă, contestată, pentru a deveni primul om care a înfrânt legea aceea a compensaţiei, pentru ca omenirea să nu irosească zadarnic vieţi, energie, timp, spre a-ţi descoperi şi corecta erorile tale păgubitoare!

Bilten îl privi lung pe acest fizician de cabinet care devenise patetic. Începu să râdă apoi, cum nu mai râsese de mult, întrebă în sfârşit cu o voce scăzută:

— Şi dacă *nu pot?*

— Cum? făcu aiurit Kund. De ce nu poţi?

— Crezi că aş putea mărturisi, cu lacrimi în ochi, că am săvârşit crime, bunule Kund? Tu m-ai ierta?

— Crime?! ... întrebă parcă lovit cu un par în cap Kund.

— Da, dragul meu prieten, întări Bilten cu acelaşi ton de bunic bonom. Au fost necesare. Şi nu mai am, în consecinţă, de ales. Decât drumul spre o putere deplină, *absolută.* Care şterge uşor micile pete întunecate din trecut, cei învinşi neputându-i judeca niciodată pe învingători decât în vis. Nu celebritatea în cibernetică o doresc eu, dragul meu Kund, pe asta o am, de mult. Vreau să obţin, cu complicitatea ta, Al, cârma pe care nici Cell Anx, nici bicisnicul de Mons Kar nu au ştiut s-o ţină cu fermitate suficientă.

Al Kund îl privea acum din nou cu expresia aceea impenetrabilă, înstrăinată, se răsuci dintr-o dată spre uşă, să iasă, uşa era însă blocată. Kund se întoarse încet spre biroul sofisticat şi spuse rar:

— Niciodată, Bilten. Deschide uşa!

— Ei, nu te grăbi aşa, minunatul meu „salvator al omenirii în suferinţă”! Se amuză Bilten. Am să-ţi spun şi eu câteva cuvinte care ţi-ar putea schimba optica foarte mult. Ia mai bine loc, Al, ai să simţi nevoia să şezi. Stai pe fotoliul acela unde ai stat, îmi place să te văd în el.

Kund nu se mişcă din loc, îl privea ca pe un nebun. Ei, da?

— Cum vrei, Al, acceptă Bilten. S-o luăm metodic atunci. Mă acuzi că am furat ideile Elei Nant prin Dent Hon. Recunosc, am luat *tot ce merita luat* din ideile năstruşnice ale Elei Nant, excluzând membranele biologice prin care ciborgii N devin superiori omului, „conversând prin Fita”!

— Deci ştii că Fita pe care o declari fantasmagorie, există! Nu se putu stăpâni Kund.

— Da. Dar eu nu posed acest limbaj, deci trebuie să dispară! Clarifică Bilten. Tu ai făcut acelaşi lucru, Al, ţi-aminteşti?

— Eu?

— Teoria pe „Relaţia Q”. Mesajul „Alfa” din care o parte „s-a pierdut” şi care a rămas oricum nedescifrat de colectivul Ritei Gay, trei ani de la data când fusese primit de la acea civilizaţie necunoscută. Dar care, desigur, cu totul întâmplător, printr-o coincidenţă bizară, se referea tot la…

— E o minciună sfruntată! Se înroşi Al.

— Am spus că e o coincidenţă bizară, se apără moale Bilten. V-am înţeles pe tine şi pe Rita perfect. Tentaţia era uriaşă. Mă acuzi şi de dorinţă nemăsurată de celebritate. Dar cine a anulat primul salt spaţial al navei „Pallas”, dragul meu Kund, încercând, pe cont propriu o experienţă similară ce risca viaţa tuturor oamenilor de pe Baza 12? Erau acolo sute de specialişti de primă mână! Un şir lung de crime posibile, Al!

— A fost o nebunie a Ritei Gay! ţipă aprins la faţă Kund.

— De care tu nu ştiai nimic, evident, chicoti Bilten. Cu atât mai mult *cred asta* cu cât Rita Gay a plătit *cu pierderea completă a memoriei* acel experiment îndrăzneţ.

— Ştiam, adică mi-a spus ce vrea să facă, zise Al Kund. Am prevenit-o să nu încerce nimic, dar era ca nebună în acea zi, m-a blocat pur şi simplu în propriul meu birou, a plecat împreună cu Iv Pard…

— Foarte, foarte plauzibil! râse Bilten. Şeful Bazei 12 încuiat în propriul birou de prima sa asistentă devotată *care-i verifica teoria!* Iată dovada, pe ecranul din spatele tău!

— Jur că nu mi-a spus nimic Rita despre aşa ceva! strigă Al.

— Ei, dacă un fizician *jură,* împotriva calculelor… Va suna desigur convingător în faţa comisiei de anchetă. O anchetă în care vreau s-o implic şi pe sora Ritei, pe Hanna Gay, care nu mai poate conduce flotila de elită a Sistemului Solar. Să închei cu tânărul tău fiu, Al, *singurul* pe care l-ai avut vreodată, căci cel ce a murit acum patru ani, pe care l-ai plâns îndelung… *nu-ţi era fiu!* Iată dovada codurilor genetice, râse fericit Bilten, reatingând clapa care schimbă imaginea de pe ecran. Nu vrei să priveşti? Păcat Al, am şi alte imagini edificatoare, una referitoare la cel de-ai doilea fiu al tău, cel bun, încă în viaţă, care se droghează şi face trafic cu „pilule verzi şi roz”! Am intervenit desigur prin Sen Si pentru a fi lăsat în libertate, dar locul lui, Kund, cred că

eşti de acord, ar fi într-un spital de recuperare. Nu vrei să te aşezi în fotoliu?

O linişte aproape stranie se aşternuse pe faţa lui Kund.

— Te osteneşti inutil, Bilten, zise el scăzut. Se pare... că acea lege a compensaţiei este mai puternică decât am presupus.

— Ca să sfidezi legile trebuie să fii mai puternic decât ele, Al! Iar tu eşti un om slab, surâse compătimitor Bilten, Refuzi, deci... Nu mă aşteptam, Al! Oricum, asistenţii mei îţi vor prezenta un ultim argument; mai convingător decât tot ce ţi-am spas. Aştept să revii aici şi... *să mă rogi* să-mi devii complice. Discuţia noastră prietenească mi-a făcut plăcere oricum, încheie Bilten şi atinse o clapetă a consolei.

Uşile duble ale încăperii se deschiseră prompt.

*

— Ai avut dreptate! recunoscu Glad privind ecranul camerei de comandă, prin care se vedea aproape jumătate din cosmodromul Bazei 16.

— Eu am întotdeauna dreptate, observă Ela cu modestia ei obişnuită. Asta au priceput până şi ciborgii mei.

Imensul platou era pustiu. Absolut pustiu. O maşinuţă cu opt roţi uriaşe apăru în sfârşit undeva, în fundalul vastului câmp placat cu material ultradur, începu să se apropie cu repeziciune de nava „Orion”, care asolizase exact în centrul cosmodromului.

— Iată că totuşi cineva ne-a zărit! râse Glad, pe lângă nava astrală, maşinuţa cu opt roţi părea un rac venit în vizită la un elefant. Vehicolul se opri, din el coborâră doi indivizi înalţi, în costumele grele de intervenţie ale echipelor de carantină. Unul din cei doi apropie de gură braţul stâng şi în cameră se auzi o voce piţigăiată care spunea cu emfază:

— Sunt doctor Eg Tul. Reprezint Oficiul de carantină al Bazei 16. Glad Selv şi Ela Nant, aţi încălcat dispoziţiile primite asolizând aici, în loc să vă prezentaţi pe Baza 4, destinată în principal cercetării persoanelor ce se întorc din călătorii îndelungate. Vă somăm să coborâţi imediat şi să vă puneţi la dispoziţia echipei mele de investigaţii medicale. Numai după aceea veţi putea lua legătura cu alţi oameni de pe baza aceasta. Vă cerem să coborâţi imediat! Altfel nu răspundem de consecinţe.

— Caraghiosul! remarcă Glad. Somează o navă astrală, care ar putea face ţăndări întreaga Bază 16 într-o secundă.

— Prin Fita, marele ordinator al Bazei 16 mă anunţă că sunt îndreptate asupra noastră două tunuri L! Preveni Ela. Şase nave R-5 se află, de asemenea, „gata de intervenţie, pe orbite convenabile”. În cel zece ani cât am lipsit, „s-au perfecţionat”, Glad!

— Blocaj Omega, halou complet, Ex! ceru Glad. Ciborgul Elei care se afla în scaunul principal de pilotaj răspunse cu vocea sa egală, liniştitoare:

— Am luat deja măsura, Glad.

— Perfect. Ce propui, Ela?

— Îmbrăcaţi-vă costumele etanşe, cu rezervoare de oxigen! Se întoarse Ela spre cele două dubluri ale lor. Altfel, lipsa de aer de pe Baza 16 „v-ar putea dăuna la ten”. Vom coborî imediat, răspunse apoi Ela după ce atinsese o clapetă a mesei de comandă. Vă mulţumim, doctor Tul, pentru amabilitatea cu care ne primiţi! Şi vă asigurăm că numai completa epuizare a rezervelor energetice ne-a împiedicat să ajungem pe minunata Bază 4 pe care, presupun, aţi transformat-o într-un adevărat paradis!

— Este bine că aţi înţeles. Şi este tocmai ce trebuie într-adevăr pe Baza 4 pentru… cercetări medicale foarte complexe, adăugă Eg Tul. Aşteptăm să coborâţi. Grăbiţi-vă!

Ela decupla legătura radio, avertiză:

— Insensibil la ironie! Cartea de vizită a orătăniilor cibernetice proiectate de Bilten!

— Sunt amândoi roboţi, remarcă Ex. Cosmodromul nu are decât o gravitaţie de 4 Gy. Namilele astea două trebuie să cântărească fiecare după modul în care păşesc, pe puţin de trei ori cât un om, aprecie ciborgul Elei.

— Fii liniştit, dragul meu, se întoarse Ela spre Glad, dublurile noastre au exact aceeaşi greutate ca noi. Sunteţi gata?

— Nu prea ştim însă care e misiunea noastră, Ela! răspunse dublura lui Glad.

— V-am explicat, una foarte simplă! Bagateliza Ela. Să păreţi, cât mai mult timp, Glad şi Ela. Asta înseamnă să tergiversaţi rezultatele controalelor „Psi” şi „Bio”. În rest, dispuneţi de toate datele necesare pentru a ne reprezenta cu cinste! Aveţi mână liberă!

— Pot să te sărut, Ela?

— Şi pe Glad, draga mea.

— Cee?! făcu Glad strepezit.

— Am perfecţionat-o, într-o oarecare măsură, în privinţa asta, ar putea fi necesar, clarifică Ela, se sărută cu păpuşa care-i semăna leit şi care se apropie de Glad, îl privi hoţeşte, se ridică pe vârful picioarelor şi mimă o sărutare fără să-i atingă obrazul.

— N-a învăţat nimic, râse Glad.

— A, nu! Vreau să mă întorc vie din misiunea asta, zise dublura Elei. Sau să fiu reconstituită cândva.

— Nat! strigă în aceeaşi clipă Ela. Măgar cibernetic, ce i-ai spus despre mine? Unde te ascunzi?

Dintr-un colţ al camerei Nat apăru imediat, cu mutrişoara lui spăşită.

— Ela, dublura ta cred că trebuie să îţi semene *pa deplin,* se apără el. Uitaseşi să-i implementezi această trăsătură…

— *Inventată de voi!* Se înfurie Ela. Când aţi fost în stare să mă credeţi… geloasă pe Hellen! Şi să născociţi cele mai stupide bancuri pe socoteala mea!

— Am reţinut, Ela! interveni „Ela”. Nu eşti geloasă deloc, pe mine şi mai puţin; vei dovedi asta reconstituindu-mă, dacă voi pieri! Da?

— Şterge-o, escroacă mică! mârâi Ela. Fii sigură că am să te reconstitui, dacă va fi cazul, dar fără dinţi şi fără coama aia de păr pe cap, nu văd la ce ţi-ar trebui!

„Glad” şi „Ela” îşi fixară căştile şi intrară în liftul ce ducea la camera ecluză. Îi văzură numai 30 de secunde mai târziu coborând scăriţa extensibilă şi înaintând spre maşina cu roţi supradimensionate. Când cel doi ciborgi ajunseră aproape de vehicol, alte patru maşini – dar blindate – apărură din trape ale cosmodromului şi se îndreptară în plină viteză spre vehicolul staţionat.

— Adevărata comisie care „ne va ura bun venit” se prezintă abia acum, comentă Glad.

Din blindate săriră şase oameni şi 20 de roboţi, toţi în costume grele de intervenţie, care se înşiruiră repede, barând drumul spre „Orion” şi deschizând două culoare spre maşinile blindate.

— Ne separă! tresări Ela.

— *Îi* separă! O corectă Glad. Dacă ai de gând să plângi după ei, ţi-i pot încă recupera cu un fascicul F neutralizant.

— Nu! Fixezi totul *pe peliculă,* Ex, da?

— Desigur, Ela.

Cele două dubluri ale lor fură urcate în maşini, toate vehicolele se îndreptară spre dreapta, unde asolizau două nave de intervenţie R-5.

— Îi duc direct pe Baza 4, presupune dublura mea, traduse Ela un flux Fita pe care Glad nu îl recepta. În acest Mark Inc, şeful Bazei 16, ai deplină încredere?

— Da, spuse Glad. O dovadă ar fi faptul că ne-a prevenit, prin ordinatorul Bazei 16, asupra acestei originale primiri!

Alte patru R-5 apăruseră de dincolo de linia de orizont a marelui asteroid devenit Baza 16, încadrând cele două nave în care fuseseră urcaţi „Glad” şi „Ela”, aflate acum. Deja pe cerul negru al vidului cosmic.

— „Glad” şi „Ela” transmit că sunt fiecare din ei fixaţi pe câte un scaun H, zise printre dinţi Ela. Încadraţi de câte doi roboţi B. G. — 26. Nu li se răspunde la nicio întrebare. Panoul-oglindă al navigrafulul din camera pentru pasageri e blocat, nu ştiu pe ce coordonate vor zbura. Glad, eu nu cobor de pe „Orion”, hotărî deodată Ela.

— Nu? Şi ce-ai vrea să facem? întrebă Glad.

— Nu ştiu, să plecăm din nou! exclamă Ela. Spre constelaţia aceea cibernetică pe care am întâlnit-o, spre viitor, sau aiurea, nu mai vreau pe această Terra a ta la care am visat să revin!

— A mea?! făcu Glad amuzat.

— Încep să simt că nu sunt într-adevăr o terestră. Şi nu vreau să fiu! strigă deodată Ela. Nu la această lume am visat în cele patru luni ale expediţiei! Iar „cheia porţii spre timp” nu o merită.

— Cred că exagerezi, râse Glad.

— Exagerez?! Ce vină avem noi, Glad! *Că ne-am întors?!* Cum a fost posibil să lase un nemernic să terfelească tot, cu pocitaniile lui de roboţi stupizi? Ah! Simt că, dacă aş rămâne, aş deveni „o extraterestră agresivă”! Vrei asta?

— Vrei să fugi, Ela?

— Da! Da, da, da! Decise îndrăcită Ela. Nu ştii tot ce mi-a comunicat marele ordinator. Pe Baza 4 sunt duşi cei „deveniţi indezirabili”! Alte două baze şi „o colonie” de pe Marte au devenit „spitale de recuperare”, unde oamenii care încearcă să se opună campaniei împotriva ordonatoarelor biologice sunt surghiuniţi, drogaţi, sau lichidaţi şi înlocuiţi cu roboţi!

— Au lucrat într-adevăr într-un ritm foarte accelerat! Observă Glad flegmatic. Frica e principalul aliat al lui Bilten. Iar Bilten văd

că te-a învins, draga mea! Să mergem mai bine să discutăm cu Mark! Hotărî Glad apucându-i umerii în palmele lui mari. Ela se smuci însă, strigă din nou:

— Eu nu merg nicăieri!

— Am să merg atunci singur.

— Glad, interveni din nou Ex. Prin marele ordinator…

— Taci! ţipă Ela.

— Nu pot să tac, Ela. Glad e comandantul navei şi mesajul îi e adresat, obiectă Ex.

— Uitasem asta – remarcă Glad. Nat, ia-o pe această mică recalcitrantă şi administrează-i un flacon Pa.

— Ştii că, în cazul Elei, nu ajută, Glad.

— Atunci ce propui, Nat? Să fugim?

— Sigur că nu, Glad. Nava „Orion" e în prezent o forţă a Sistemului Solar, preciză pedant Nat. N-avem voie să fugim, iar Ela ştie asta. E doar într-un moment prost, impresionată de soarta dublurilor voastre. Se va răzgândi însă repede, înţelepciunea populară a stabilit de mult că „între un da şi un nu al unei femei nu-ncape un vârf de ac".

— Devii agasant cu înţelepciunea ta populară! îl preveni Ela. Eu vă vorbesc de fapte, de o atitudine care nu pare să ne fie doar nouă rezervată! Atitudine a acestui Sistem!

— Nu mi-ai răspuns totuşi la întrebare, Nat, aminti Glad. Ce-i de făcut cu această membră a echipajului care tinde să facă propagandă favorabilă insubordonării faţă de comandantul navei?

— Ei bine, Glad, tot înţelepciunea populară a stabilit, specifică Nat, că „femeia nebătută e ca moara neferecată". Din când în când se pare…

— Te topesc, auzi?! izbucni totuşi în râs Ela.

Femeia „nemângâiată" voiam să zic, Ela, se corectă Nat. Proverbele mai trebuie uneori modernizate.

— Să verificăm a doua variantă mai întâi, Nat, zise Glad. Mângâie capul Elei, care părea să toarcă, dar ca o panteră neagră, întrebă în aceeaşi clipă: Care e mesajul pentru mine, Ex?

— Mark şi doctorul Zlah, care spune că îl cunoști foarte bine şi pe el, întreabă dacă pot să vă facă o vizită pe „Orion".

— Minunat! Aprecie Glad. Ex, transmite… tot prin familia voastră, că îi aşteptăm cu nerăbdare. Să aducă şi două sticle de

şampanie! Cineva aici de faţă a dispus consumarea „rezervei blindate”, pe când ne aflam abia la intrarea în Sistemul Solar şi era atunci într-o dispoziţie mai bună.

— Am transmis, Glad.

— Adaugă mulţumirile comandantului navei şi ale echipajului pentru nepreţuitul sprijin dat de Mark şi de marele ordinator de pe Baza 16.

— Foarte bine, Glad, i-am comunicat. Acum îi voi ajuta lui Nat să pregătească cea mai grozavă masă festivă, da?

— Nat, se auzi glasul Elei, ca să te iert pentru toate obrăzniciile spuse, trebuie să ne asiguri o masă festivă cu care să mă pot lăuda c-am pregătit-o chiar eu.

— Am înţeles, Ela! spuse Nat. Dilema a dispărut.

— Care dilemă? întrebă Ela bănuitoare.

— Mă întrebam ce meniu să pregătesc, dar acum ştiu. Fac numai o supă de alge, încheie Nat şi ieşi repede din cameră pe urmele lui Ex.

— Canalia! strigă Ela pornind spre uşă, Glad o prinse însă de braţ, observă:

— Ar trebui să fii mândră de el, draga mea!

— Dar devine de nesuportat, devine… „o boală” … mania asta a lui cu proverbele! Dacă se-apucă să trântească cine ştie ce la masă?!

— „De nesuportat”?! Ridică Glad o sprânceană. Ela, „confratele” tău, Bilten, a început, probabil, la fel. Considerând supărătoare adevărurile despre şi.

— Vrei să spui că nu ştiu să gătesc decât supă de alge? Se răsuci vexată Ela.

— Şi salată de alge. Nu-mi amintesc să-mi fi gătit altceva. Dar nu mă deranjează, cât timp l-ai zămislit pe Nat. Nu ăsta e însă fondul problemei. Mergi mai bine şi îmbracă-te frumos, fardează-ţi şi ochii. Vreau să arăţi sclipitoare, am nevoie de două balize autonome.

— Să-mi fardez ochii!? Eu?!

— De! zise Glad. „Bărbaţii au ochi să vadă, femeile să fie văzute”.

— Bine că vine şi doctorul Zlah! făcu furioasă Ela, pornind acum decisă spre uşă. Va putea constata prima boală contagioasă transmisă de la ciborg la om!

*

Imediat după ce părăsise „definitiv şi irevocabil” domiciliul conjugal, Ians Iason realiză că… se cam pripise. Sigur, era el ferm hotărât să înfiinţeze Liga împotriva ordinatoarelor, a celor biologice, bineînţeles, vorbele Rozei Link le auzea încă şi acum, făcându-l să se simtă un fel de nou mântuitor al omenirii. Numai că… nu prea ştia cum să pună pe roate… liga la care aveau să adere curând milioane, apoi miliarde de oameni.

Ians Iason stătea complet derutat pe o bancă din parcul cartierului, cu valijoara lângă el. Foamea începuse să-l chinuie. Admise că nu ar fi trebuit să fie chiar atât de tranşant cu Jeni, înainte de… de-a mânca măcar ceva. Se mai şi înnoptase; începea să se facă şi rece. În sfârşit, acestea erau evident chestiuni absolut minore faţă… faţă de misiunea lui! se gândi la acele milioane. Chiar dacă nu erau miliarde, oricum multe milioane de oameni trebuie* că erau – de nefericiţi care nu puteau să înţeleagă mecanismul tot mai complicat al acestor noi generaţii de… tinichele. Dar cum anume să facă? Să organizeze! El… nu prea fusese însă un bun organizator niciodată… Ians Iason hotărî să meargă mai întâi să mănânce la un restaurant bun. După aceea, aveau să-i vină şi idei! Dădu să se ridice de pe bancă, îşi aminti însă că cele două mari restaurante din cartierul lor intraseră în renovare. Se „modernizau” şi-astea! Staţia de metrou era şi ea în reparaţii la această oră, se lucra la reconectarea cu linia ce fusese avariată… de ordinatoarele biologice!

Măcar pe aceste sute de mii de oameni care fuseseră afectaţi de avarierea liniilor de metrou *putea fi sigur,* aveau să adere toţi la ligă numaidecât. Numaidecât… sau ceva mai târziu, mă rog. La drept vorbind, dacă ieri cineva i-ar fi spus *lui* că se înfiinţează o ligă la care e invitat, rugat chiar să… devină membru… *ce-ar fi făcut el?* Hm! Şedinţe, întruniri după orele de lucru, la acele ore rând la televizor se dădeau cele mai bune programe; şi plecarea de-acasă, şi întoarcerea pe propriile-i picioare – la gabaritul lui, niciun taxi automat nu accepta să-l ia decât în caz „de forţă majoră”, recomandându-i sănătosul mers pe jos! Da… inerţia şi comoditatea erau… erau doi duşmani foarte puternici al ligii! Vor mai fi fost şi alţii? Oare autorităţile… cum vedeau apariţia unor asemenea ligi? Cum de se rezolvase în urmă cu zece ani *atât de rapid* internarea lui în spitalul de revitalizare al doctoriţei Marr? Nu, precis, autorităţilor nu le plăceau ligile, de niciun fel!

Şi, *la drept vorbind,* cui plăceau? … Prima ligă, el se decisese s-o înfiinţeze fiind băut… băut bine de tot. Iar *dacă* chiar ar fi fost câteva zeci de mii de oameni care doreau o ligă… Dar o doreau într-adevăr? Dacă o doreau atât de mult, de ce naiba nu o înfiinţase nimeni până acum?!

Ce-l apucase, în fond? Ce-i venise lui să devină, acum, în pragul pensionării… „salvatorul omenirii”?! Şi să se certe pentru asta cu sărmana jeni; care desigur plângea la această oră? … De ce stătea el de cinci ore ca un nătâng aici, pe bancă, bătându-şi capul ca prostul pentru soarta omenirii?

Ians Iason se sculă deodată hotărât de pe bancă, îşi luă valijoara, o porni spre casă, dar imediat se opri. Plângea oare acum jeni Iason? Mă rog, poate. Dar… cum avea să-l primească – indiferent dacă plângea sau nu? Ce putea el să-i spună? Că stătuse în parc, pe bancă? Avea să-l creadă „oiţa”?! Hm! Hm! Ce mama dracului era de făcut? Dar cu Roza Link ce era de făcut? Femeia aceea admirabilă îşi pusese toată speranţa în el! Poate visa, visa că el… el constituise deja liga! Păi da, ea visa, alţii mâncau, se uitau la un meci sau ei ştiau ce mai făceau, numai Ians Iason stătea în frig şi cu burta goală, în parc, frământându-se *pentru ei!* Înainte de orice, nu trebuia să se îmbolnăvească! O băutură fierbinte cum ar fi căzut acum? Automatele! Automatele de la colţul străzii! Aveau şi sandvişuri!

Ians Iason o porni cu pas vioi, foarte vioi, cum nu-şi amintea să mai fi mers cam de mult, parcurse parcul în care nu mai erau decât îndrăgostiţi romantici. Da, şi el întârziase cândva pe o asemenea bancă împreună cu jeni, vorbind… şi despre Roza Link. Pentru că, adevărul adevărat era că… Da, jeni avea totuşi dreptate, Roza Link ajunsese deja o celebritate încă înainte de a se cunoaşte el cu jeni! Câţi ani să fi avut azi această Roză? Ei, da, cam mulţi, cam mulţi! Şi-atunci… ce-i abătuse veteranei ăsteia… să-l rupă pe el de familie şi să-l facă… Ce voia să facă din el şi de ce? Ians Iason bău două pahare de vin roşu fierbinte, înfulecă un sandviş cam nesărat – nu se putea compara „hrana” asta cu ce pregătea jeni Iason – se hotărî să mai bea un pahar, dar când apăsă pe butonul de comandă, o voce feminină, caldă, ca de mamă, avertiză prompt:

— „Nu faceţi, vă rog, această greşeală, veţi regreta! Senzorii îmi spun că sunteţi într-o stare de agitaţie interioară, într-un moment de derută. Mergeţi mai bine acasă, odihniţi-vă până

mâine! Totul vă va părea, în lumea soarelui de dimineaţă, mult mai clar şi mai frumos. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat, cred că aţi înţeles. Noapte bună!”

Lui Ians Iason îi veni să-i spună ceva cu totul neacademic acestei… mame vitrege, să pocnească automatul acela stupid cu valiza. Îşi aminti însă că făcuse ceva în acest gen în urmă cu ani; în seara aceea fusese invitat de doi roboţi să urce în maşina lor. Şi se trezise la spitalul de revitalizare, unde încăpuse pe mâna altor roboţi şi a ordinatoarelor care îi stabileau programul zilei, îi hotărau viaţa aşa cum voiau ele! Tinichelele! Tinichelele!! … Nu, Roza Link nu ştia. Nu ordinatoarele *biologice,* ci *toate* ordinatoarele, toţi roboţii trebuiau desfiinţaţi, topiţi, dar asta n-avea decât s-o facă cine voia, el unul… El unul avea chef acum să mai bea un pahar de vin şi gata!

Ians Iason dădu ocol automatului, căută cu privirea în jur, descoperi plasat discret, chiar în spatele aparatului… ce căuta. O tijă lungă de bambus, „rătăcită pe-colo din întâmplare”. Ians luă bambusul şi, de la circa doi metri distanţă, apăsă cu ajutorul lui pe butonul dorit. Paharul de vin roşu îşi făcu apariţia imediat în cămăruţa sa. Ians Iason înhăţă paharul şi-l bău cu o satisfacţie nebună. Luă apoi tija cu el şi repetă operaţia la alte două automate, simţind că, pe măsură ce bea, admiraţia lui pentru iscusinţa umană – ce se dovedea superioară „tinichelelor” de orice calitate – creştea tot mai mult. Fără îndoială că şi la serviciu, în contact cu ordinatoarele biologice sau nebiologice, *trebuia să existe un truc,* un „bambus” cu ajutorul căruia, fără nicio ligă, să poată trage pe sfoară acele mizerabile maşini ticăloase. La asta avea timp să se gândească însă mâine. Azi trebuia să se împace mai întâi cu jeni. Da, asta trebuia acum rezolvat, în primul rând… Nu, nu în primul rând. În primul rând, trebuia să-i spună de la obraz acelei Roza Link vreo câteva vorbe, pentru tot ce… îl făcuse să sufere degeaba. Da, merita să-i spună… babei aceleia ceva, numai ea era de vină, numai ea!

Ians Iason se îndreptă spre cabinele cu videofoane. Ceru ordinatorului pe un ton cât putu de ferm să i-o găsească „pe dansatoarea Roza Link, imediat, oriunde ar fi”. Spre mirarea lui, ordinatorul îl anunţă prin micul său ecran că Roza Link se afla chiar în oraşul în care locuia şi el, la hotelul „Apollo”, îi dădu numărul apartamentului. Iason formă numărul şi pe ecranul

superior apăru imediat o fată tânără, roşcată, splendidă, care exclamă prompt:

— Ians Iason! În sfârşit! Roza Link aşteaptă de câteva ceasuri acest apel! Sunt secretara ei, vă felicit pentru hotărârea pe care aţi luat-o şi de care nu ne-am îndoit măcar o clipă! Totul e pregătit, dragă Ians! surâse făptura încântătoare. Vă rog doar să veniţi aici, camerele ce vor găzdui cea mai importantă Ligă din istoria umanităţii galactice sunt pregătite. Aveţi un birou personal cu trei încăperi, două secretare, doi consilieri şi o echipă operativă, maşinile ce vor asigura deplasările şi materialele de propagandă! Nu pierdeţi nicio clipă, Ians Iason, omenirea şi gloria nu trebuie lăsate să aştepte!

Un surâs mai fierbinte decât vinul băut, o sclipire încurajatoare a ochilor aceia de neuitat şi imaginea se şterse, ecranul redeveni cenuşiu.

Complet uluit, Ians Iason constată mai întâi că avea încă în mâna stângă tija de bambus. Valiza însă…

Unde-şi lăsase oare valiza? Iar el… Ce trebuia să facă acum? Zarurile… Zarurile păreau deja aruncate… şi încă bine. Se arătau a fi nişte zaruri absolut norocoase. Un birou personal… cu trei încăperi? … Maşini care să nu-i pretindă să se deplaseze pe jos şi… şi două secretare! …

Fără îndoială, omenirea avea într-adevăr mare nevoie de el. Oiţa, ei bine, oiţa putea să mai aştepte.

*

— Nu înţeleg totuşi unde este şampania! făcu nedumerit Glad Selv, imediat ce Mark şi Zlah, scăpaţi de costumele, etanşe pătrunseseră în camera de zi de pe „Orion”.

— Din păcate, nu avem pe Baza 16, mormăi obosit Mark. Şi nu cred că avem nici timp, nici dispoziţie, Glad, pentru o masă festivă.

— Da, din păcate, într-adevăr! oftă din greu Zlah, trăgând cu coada ochiului spre cele şase platouri cu aperitive. Mă rog, pentru volumul la care am ajuns poate nici nu-i rău, înghiţi în sec doctorul, se întoarse spre Glad, constată: Tu văd că arăţi neschimbat! Dar Ela unde e?

— Va veni imediat. Ce necazuri aveţi?

— Foarte multe, începu Mark instalându-se pe un fotoliu. Emisiunea transmisă de Ela, demascarea acelui Karist, a produs o reacţie foarte puternică, neaşteptată, pe bazele exterioare

care au recepţionat-o. Azi-dimineaţă, Pal Pent a descoperit şi el pe Staţia Unu a Magistralei că era urmărit de roboţi ai profesorului Bilten îmbrăcaţi în costume ale forţelor spaţiale de intervenţie. Şeful echipelor de pază de pe Baza 17 s-a dovedit la rândul său un B. G. — 27, fapt ce a produs acolo un „mic război civil”. Soldat cu doi oameni morţi şi cinci răniţi, dar cu izolarea completă a roboţilor de pază în camera gărzilor. Sunt în stare de alertă de asemenea Bazele 8 şi 12. Vrem să urmăm exemplul Bazei 17, zise Mark. Şi, fiind două deja, am avea dreptul să ne constituim într-o uniune independentă.

— Cred că Bilten ar avea motive să vă felicite pentru o asemenea idee! râse Glad. Disensiuni în Sistemul Solar, poate între bazele exterioare şi Terra. Navele de intervenţie ar începe să se ocupe de voi, în loc să sprijine flotilele Hannei Gay şi a lui Dent Hon.

— Dar însuşi Dent Hon pare să fi fost înlocuit! exclamă Zlah. Doctorul Wint, cu care am vorbit recent, mi-a spus că acel Dent refuză orice control medical de când a fost numit comandantul celei de a doua flotile din 1-III-Z!

— Importantă deocamdată este unitatea oamenilor din Sistemul Solar, zise Glad. Pentru aceasta nu e nevoie decât să fie bine şi corect informaţi. Mai aveţi să-mi daţi şi alte veşti încântătoare?

— Nu ţi se par suficiente? izbucni Mark. Acea „invazie” poate avea loc mâine, eu am o bază în care oamenii sunt supravegheaţi la fiecare pas de roboţi declaraţi şi de patru „specialişti trimişi acum două zile de profesorul Bilten, în locul ciborgilor N, care mi-au fost confiscaţi şi trimişi, cred, la topit. Baza 17 aşteaptă să-i dau un răspuns cu privire la uniune…

— S-o luăm în ordine, zise Glad. Când lucrurile se precipită, trebuie să-ţi păstrezi sângele rece şi umorul. De sectorul condus de „Dent Hon” am să mă ocup eu, voi pleca imediat acolo.

— Dar sunt 4. 000 ore S până la cealaltă margine a Sistemului Solar, Glad! exclamă Mark.

— Distanţa e o problemă relativă, zise liniştit Glad. Cu „Orion” voi ajunge la Dent Hon până mâine.

— Imposibil! exclamară Zlah şi Mark în acelaşi timp.

— Mi-aţi mai spus asta cândva, aminti Glad. Baza 16 pe care ne aflăm este situată la marginea Sistemului Solar. De-asta am preferat o bază exterioară, în loc să mergem pe Baza 4, de unde

ar fi fost mai greu să fac două pulsaţii pe Relaţia Q. Fii liniştit, Mark, „Orion” va fi la timpul potrivit în sectorul lui „Dent Hon”. Am nevoie doar de două staţii baliză F în locul celor pe care le-am pierdut în „Expediţia Orion”. Şi de o serie de materiale necesare; care, nefiind şampanie, cred că Baza 16 mi le poate asigura.

— Dacă nu-mi ceri energie, se poate orice, zise Mark.

— Energie „Orion” îşi procură singură din Spaţiile W, risipite din belşug în Galaxie!

— Dar cum o să aducem materialele şi balizele pe „Orion”? Ridică din umeri Mark.

— Te vei întoarce şi îi vei convoca pe cei patru „specialişti” şi roboţii pentru „comunicări importante”, legate, să zicem, de unele constatări ale doctorului Zlah. Dacă reuşeşti să faci asta, Mark – şi în calitate de coordonator principal al Bazei 16 trebuie să poţi – totul va fi bine şi peste două zile ne revedem pentru a lua în sfârşit o masă… excelent pregătită de Ela.

— Eu ce trebuie să fac? întrebă Zlah.

— Să rămâi aici, doctore, cineva trebuie să dea gata şi platourile astea, nu? În locul dumitale, va merge cu Mark un ciborg al Elei căruia îi voi încredinţa o misiune specială.

— În locul meu? pufni în râs Zlah. Aveţi un ciborg de gabaritul meu şi… care să semene cu mine cât de cât?

— Va semăna perfect! se auzi în spatele lor vocea Elei, apăruse în uşă într-o rochie lungă, roşie, strălucitoare, adăugă: îmi trebuie pentru asta 30 miniunităţi de timp. Să mergem, doctore!

— Al înţeles ce vreau să facem, Ela?

— Desigur, dragul meu. *Tu* nu ştii însă… ce am de gând să fac *eu*!

Glad o privi lung. Remarcă abia acum prezenţa în cameră a lui Nat care, aşteptând să servească masa, îi transmisese probabil Elei, prin Fita, toată discuţia lor, inclusiv presupunerea că Dent Hon fusese „înlocuit”. Cu Dent Hon lucraseră cândva împreună, era un om minunat. Iar ciborgii N… Ochii îngustaţi ai Elei păreau să pună în umbră strălucirea cu sclipiri de văpaie a rochiei.

— Presupun că vrei să demonstrezi ce înseamnă o extraterestră agresivă! ghici Glad.

— Se poate spune şi-aşa! Conveni Ela, îl luă de braţ pe Zlah care îngheţase, râse încurajator: Pe-aici, doctore! Nu-ţi fie

teamă, pe dumneata te servim abia la desert!

IV
COPACII NU CRESC PÂNĂ LA CER

— Luaţi loc! Rezultatele investigaţiilor îmi vor sosi imediat.

Ina Sind aruncă o privire spre brăţara ei. Totul părea în ordine în camera aceasta, întrebă totuşi:

— Cum se asigură secretul profesional al investigaţiilor medicale pe care le efectuaţi?

Rely Roy, la 25 de ani medic principal la Institutul de prognoză a sănătăţii, era o femeie înaltă, blondă, palidă, mai mult uscăţivă, cu ochi verzi şi inteligenţi. Îşi cercetă cu o privire rapidă pacienta, asigură:

— Foarte bine. Nici măcar eu, desigur nici altcineva nu află din seriile de teste pe care le execută investigatoarele decât atât cât este strict necesar, cât poate interesa pacientul, pentru a se putea trata. Restul informaţiilor intră în banca centrală de date şi se prelucrează statistic la nivel global. Orice mijloc străin de aparatura medicală care ar fi introdus de cineva sau „uitat” de vreun pacient aici mi-ar fi semnalat imediat. Brăţara dumneavoastră, zâmbi Rely Roy, mi-a fost semnalată de când aţi intrat, chiar dacă nu este decât tot un detector.

— Dacă a fost detectată, înseamnă că trebuie să o schimb, surâse şi Ina. Atacă totuşi pe ocolite problema pentru care venise: Visez tot mai des în ultimul timp un număr ciudat: X-47484, zise ea cu un aer nedumerit şi cercetă ochii verzi ai femeii, care nu clipiseră măcar. Asta îi convenea Inei, eventuala sa înlocuitoare îi semăna nu numai fizic, ci şi sub aspectul stăpânirii de sine. Şi al prudenţei, pentru că doctoriţa intră în joc dându-i parola de răspuns printr-o aparentă greşeală:

— Visaţi deci des numărul X-48494. Da, interesant. Este bine că aţi venit la mine. Puteţi să-mi relataţi totul pe larg, cazul mă interesează.

— Am preluat Inelul! rosti rar Ina şi observă mai atentă faţa celeilalte femei.

— Înţeleg, spuse liniştită Rely. Am fost prevenită asupra acestei posibilităţi. Ce trebuie să fac?

— Primele obiective vor fi Bilten, Ela Nant şi Glad Selv, stabili Ina Sind. Îmi trebuie câte un profil Psi III dublat de câte un S-IV recent asupra fiecăruia. Ela şi Glad se află în prezent pe Baza 4. Iei legătura cu Oll Ner. Rezultatele investigaţiilor asupra celor

doi trebuie să-ţi parvină neapărat înainte de a ajunge la Sen Si, care i le-a cerut şi el azi. Oll să efectueze, indiferent dacă i-a cerut-o Sen Si sau nu, sondaje Psi III în somn, fără asentimentul subiecţilor! Ştiu că e interzis de etica medicală, dar în stare de veghe Ela e în stare să blocheze orice aparat modern de investigaţii Psi, mi-a dovedit-o cândva. Prelucrarea datelor se va face deci şi ea fără ordinatoare cu membrane biologice, altfel e posibil ca informaţiile să-i ajungă mai întâi Elei Nant. A doua chestiune ar fi cea referitoare la posibilitatea ca eu să fiu descoperită de cei cu care luptăm sau de alţii cu care nu ştim că luptăm, avertiză Ina. Trebuie să-mi preiei atribuţiile în acel caz. Şi să mori, dacă vei fi descoperită, aşa cum voi fi silită să fac şi eu. Eşti în stare?

Rely Roy păru câteva clipe preocupată de ordinatorul pe care-l avea în faţă. O privi lung, zise la fel de liniştită:

— Nu.

— E foarte bine că mi-ai spus, aprecie Ina.

— Uite ce e! începu pe un ton explicativ doctoriţa. Când Lev Gorr mi-a făcut propunerea…

— Iartă-mă, am greşit, zise înciudată Ina.

— Ce se întâmplă, de fapt? Ce este acest război care se poartă? Între cine şi cine? Suspectăm pe cei mai capabili oameni ai Sistemului Solar *pentru ce?* În ce scop îmi ceri să mor? Pentru cine?

— Trebuia să-ţi spun despre ce e vorba, am greşit, recunoscu Ina Sind. Sunt obosită, cred…

— Epuizată, în pragul unei psihoze, în ciuda calmului pe care-l afişezi, preveni Rely Roy. Datele care mi-au sosit acum prin ordinator…

— Îmi închipui ce-arată, n-am dormit trei nopţi consecutiv. Şi, din păcate, nu-i numai atât.

— Mai gravă decât oboseala e o doză imensă de subiectivism, refulare, care te vor măcina, zise doctoriţa. Ina Sind! Am învăţat despre dumneata în şcoală. Dar acum… nu poţi face munca la care te-ai angajat.

— Rely, nu te îngriji de mine, voi rezista. Şi sunt obiectivă. Fă deocamdată ce ţi-am cerut. Te-asigur că merită. Ori Bilten, ori Ela, ori amândoi… şi poate mulţi alţii… fac un joc mare, fiind conştienţi sau nu, în serviciul unei forţe străine, extraterestre.

Doctoriţa izbucni în râs.

— Îţi imaginezi că nu sunt în toate minţile? Zămbi strâmb Ina.

— Nu. Atunci n-aş râde. Puteţi găsi însă o poveste mai verosimilă. Ce urmăriţi de fapt?

— Nu crezi ce ţi-am spus?

— Nu, preciză net Rely Roy. Şi atâta timp cât nu îmi vei spune adevărul, te previn că nu voi întreprinde nimic.

*

— Harald, repet, eu cred în Glad şi Ela, zise Hanna.

— Şi eu, acceptă posomorât Harald. Dar asta poate fi dăunător.

— Ştiu! făcu o grimasă Hanna. Serviciul vostru consideră că „e mai bine să verifice întotdeauna tot”.

— Un principiu verificat și el! râse Harald.

— Nu aţi fost în stare să-l aplicaţi în cazul Bilten.

— Sau în cazul Elei Nant, nu? remarcă Harald.

— O perturbaţie de câmp! se auzi vocea limpede a lui Missy.

— Mă duc să văd ce meştereşte Y-Tin la staţia navei, încheie Harald, Hanna o porni în direcţia opusă, intră în cabina de comandă, întrebă:

— De cât timp?

— Cinci secunde înainte de-a te anunţa.

— Mult! Zvârli Hanna, se instalase deja în scaunul de pilotaj, cu ochii pe ecranul navigrafului, plesni clapeta „Apel general”, începu abrupt, în maniera ei: Distorsiune W, tip 5, mărime 4, în 7-II-B-4–02. La 16 My distanţă de noi. Suntem pe traiectul N-7, în limita parametrilor. Raportaţi!

— Aici 02, itinerariu stabilit, totul normal, se auzi vocea lui Mul Haad, care era cel mai aproape de sectorul lor, urmară 03 şi 04, apoi 05 şi 06 care nu aveau, de asemenea, nimic de semnalat.

— Harald, Tin, instalaţi-vă în fotoliile alveolare, Imediat! Hotărî Hanna.

— E acolo un obiect care înaintează spre noi cu 4 My pe oră S, constată Missy.

— Redu treptat viteza tot până la 4 My! Ce se întâmplă, 07, dormi?

Urmară trei clipe de tăcere, apoi o voce de femeie anunţă precipitat:

— Sunt 08, itinerar stabilit, la mine totul normal. 07 mi-a semnalat puţin mai înainte o defecţiune minoră la staţia de emisie-recepţie.

— Pe-amândoi vă jupoi! scrâşni Hanna, întorcându-se spre pilotul de lângă ea, 07 era Poco, „africanul lui Missy”. Navele 09, 10, 11 şi 12 raportară lipsa oricăror evenimente, Hanna se interesă: Harald, Y-Tin, sunteţi în alveole?

— Da, Hanna, veni imediat răspunsul lui Harald.

— Halou 63, frontal, Missy! Şi reduci la 02 My.

Priveau amândouă încordate ecranul central, pe care însă telescoapele nu reuşeau să aducă nicio imagine. Acolo, în faţă, încă departe, era acea zonă 7-II-B-0, unde se afla, poate, nucleul temporal.

— Pare să fie… pare să fie… în faţă, chiar 07! exclamă Missy cu ochii la ecranul locatorului de câmp.

— Constat! Strecură printre dinţi Hanna. Sunt curioasă ce caută la 20 My abatere faţă de traseul ordonat şi cum de i-a apărut „o defecţiune minoră” în misiune specială?!

— Sunt 07, se auzi vocea lui Poco. Traseu stabilit, nimic anormal, mica defecţiune remediată.

— Unde eşti?! tresări Hanna, radiolocatorul indica ultimul mesaj ca venind de la 16 My dreapta, nu din faţă. Vocea africanului se auzi răspunzând nedumerită:

— Traiect T-8, sector la 15, 8 My de R-l!

— Dar acolo, înaintea noastră este o *altă R-6* strigă Missy. A redus la 02 şi ea! Hanna, nu poate fi decât El! şopti înfiorată Missy.

— Apel către 01! se auzi o voce bărbătească. Sunt 02, revin la formaţie!

— Aici 02, se auzi aproape imediat în receptor vocea parcă vexată a lui Mul Haad. Perturbaţie apărută şi în sectorul meu, dar… de unde s-a ivit această…?

Hanna Gay crezuse că, pentru prima oară în viaţă, avea să leşine. Auzi glasul lui Missy, care spunea cu un calm impus:

— Linişteşte-te, Mul! Totul este în ordine. În faţa noastră se află El Gart, pe *vechea* 02!

Urmară clipe lungi de tăcere, numele lui El Gart era cunoscut. Unii din actualii piloţi pe R-6 fuseseră colegi cu el, tânărul Mul nu.

— Hanna, cine-i coechipiera ta? întrebă El nelămurit.

Missy întorsese privirea spre ea, Hanna apucă cu greu microfonul, îl apropie mult de buze, spuse ca o răsuflare fierbinte:

— Bun venit, El! … Cum te simţi?

— Ştiu că am lipsit 26 de zile, Hanna; dar trebuie să-ţi dau, numai ţie, informaţii de maximă importanţă.

26 de zile?! Lipsise cinci ani! Nucleul temporal *era deci o certă realitate.* Informaţiile pe care le posedau *veniseră tot de la El?* Ştia ceva nou despre „invazie”?

Graţie puternicelor telescoape, imaginea navei R-6 în care se afla El începuse să se distingă acum în sfârşit pe ecranul central, nu numai pe cel al investigatorului de câmp.

— Opreşte nava, El! Hotărî Hanna. Ne vom apropia noi. Tot echipajul e sănătos?

Alte clipe de tăcere; apoi vocea lui El Gart, obosită:

— Echipajul a pierit, Hanna… Sunt singur… Trebuie să-ţi spun… imediat… numai ţie, ceva hotărâtor… Vino aici!

Hanna simţi pe umăr mâna lui Harald. Când pătrunsese în cabină?

— În niciun caz! zise Harald scăzut. E o cursă!

— Micronava „Meteor” să fie gata de expulzare, Missy!

— Nu! strigă parcă electrizată Missy. Nu! Voi merge eu!

— Ar fi inadmisibil să-ţi părăseşti flotila acum! Preveni apăsat Harald. Hanna, eşti…

— Hanna, te rog, grăbeşte-te! îl întrerupse vocea suferindă parcă a lui El Gart.

Hanna Gay se desprinsese deja din fotoliul alveolar.

— Se va găsi cine să conducă, Harald. Oricare dintre piloţii mei o poate face cu succes. Ai avut dreptate, Missy, nu eşti vinovată de perturbaţia apărută în drumul spre „Orion”! Eşti un pilot excelent, rămâi la comandă! Concentraţie tip V a navelor 04–08! Celelalte pe itinerariile stabilite, dar cu o pătrime din viteză. Am plecat, Harald. Totul va fi O. K., te asigur!

— Stai! făcu repede Harald. Merg cu tine şi eu.

— Nu este posibil. Pe o mini „Meteor” nu încape decât o persoană, anunţă Hanna în timp ce-şi fixa casca.

— Dă-mi voie atunci să te conduc, nu se lăsă Harald. Am să te-ajut să te îmbarci pe Meteor, adăugă el deschizând uşa camerei de comandă.

— Oh, asta trebuie să vârâm în program neapărat! Dessy, te rog eu! Se miorlăi Lessy.

Dessy aruncă o privire spre cubuleţul roşu din mâna surorii gemene, strâmbă din nas:

— Paola?! De când te omori tu după tahitiana aia leşinată? Care dansează aproape goală?

— Te implor, Dessy, e senzaţională tipa şi… îi place lui Raul.

— Lessy! făcu Dessy intransigentă. Întrebă însă repede, învinsă de curiozitate; Cine mai e şi Raul ăsta, cum l-ai cunoscut?

Urmă o descriere exhaustivă a lui Raul şi-o relatare punct cu punct a modului în care Lessy făcuse cunoştinţă cu uimitorul electrician de intervenţie; la barul de zi al Mondoviziunii. În acest timp, mâinile celor două femeiuşti lucrau harnice grupând cubuleţele de culori diferite, care considerau că merită să fie vizionate.

Lessy şi Dessy alcătuiau una din cele 24 perechi de „bigudiuri”, cum le numiseră principalii alcătuitori de programe divertisment ale emisiunii T. V. „Magazin solar”, „bigudiuri”, pentru că, spuneau cu maliţiozitate profesioniştii, aceste perechi „le stăteau pe cap”, manifestând „o incompetenţă crasă”. Nu era tocmai aşa. Dessy şi Lessy erau studente la psiho-sociologie şi, la fel cu celelalte 23 de perechi care constituiau „corpul selectiv al opiniei publice”, câştigaseră un concurs complicat la care trebuiseră să dovedească multe cunoştinţe în materie de psihologie socială, muzică, dans, cercetări ştiinţifice de actualitate, sport şi hobyuri la modă. Cele 24 de perechi, bărbaţi şi femei adunaţi de prin toate colţurile planetei şi de vârste diferite, alcătuiau câte un „program trăsnet” care intra în computer. „Computerul coafor”, tot în limbajul sardonic al profesioniştilor, selecta în ordinea preferinţelor numerice acele 24 de opţiuni – care de regulă se băteau cap în cap –, le „pieptăna” în funcţie de o programare prealabilă şi alcătuia patru versiuni principale din care specialiştii trebuiau să ofere una publicului Terrei, în „Magazinul solar”: noutăţi ştiinţifice de primă mână, veşti de la nave plecate în expediţii, curiozităţi de perspectivă, muzică nouă, dans stimulativ, performanţe sportive nebănuite, modalităţi de petrecere activă şi plăcută a timpului liber, vechi obiceiuri ciudate, descoperiri arheologice şi multe altele.

— Toată lumea mă-ntreabă, râse Lessy, de ce nu selectăm informaţiile documentare privind nava „Orion”. De când s-a auzit că ăia doi s-au întors… Cum o fi mai arătând Glad Selv? Tipii, eu cred c-au avut o baftă grozavă să plece şi să se-ntoarcă

prin acelaşi 7-II-B, nu? căzu pe gânduri Lessy.

— N-am nicio idee, mormăi Dessy. Oh, iar o noutate răsuflată a profesorului Bilten. Iar o să ne povestească despre „minunatele lui făpturi cibernetice” şi despre „nefastele ordinatoare biologice”.

— Nu-mi dau seama care, din celelalte 23 de perechi, selectează în fiecare săptămână „curiozităţile” astea ale „faraonului pe rotile”, râse Lessy. Fapt e că nu scăpăm de ele în nicio emisiune şi lumea ne-njură pe noi, Dessy, înţelegi?

*

— Unde este Lev Gorr? întrebă răspicat Mons Kar.

Run se apropie cu paşii săi bătrâneşti de biroul semicircular de lucru, depuse pe marginea acestuia câteva casete şi începu rar:

— Rapoartele echipelor de cercetare sunt negative. Lev pare să fi murit într-adevăr; victimă a propriei încăpăţânări.

— Vrei să-mi spui că iarăşi ordinatoarele cu membrane biologice sunt de vină şi pentru moartea lui Lev?! exclamă iritat Mons Kar.

— Pilotul care conducea aerodina ce a explodat era un ciborg cu membrane biologice, aminti Run. S-au găsit multe fragmente din acest „pilot” – preferat de Lev. Aşa cum s-au găsit bucăţi, sfârtecate de explozie, din costumul de protecţie al lui Lev. Rechinii rezervaţiei au făcut restul. Ştiu ce te frământă, Mons, continuă bătrânul Run. E vorba desigur de acel mesaj personal pe care Lev ţi l-a trimis, referitor la „invazie”.

— Ţi se pare că nu merită atenţie?

— Mi se pare o eroare a lui Lev. Mons, crede-mă, am analizat această supoziţie bizară a lui Lev Gorr pe toate feţele. I-am consultat pe cei de la Institutul de prognoză, pe şefii Centrului de studiere a fenomenelor necunoscute şi pe profesorul Bilten. Verdictul este acelaşi: O informaţie neverosimilă…

— Şi dacă, în mod excepţional…

— Ei bine, avem un sistem global bine structurat, maleabil. După cum ştii, Mons, nicio mare civilizaţie nu poate fi distrusă, decât dacă ca este măcinată de conflicte interne, puternice; care la noi nu mai au cum să apară. Flotilele de intervenţie vor fi oricum în măsură să apere Sistemul Solar, asigură liniştit Run. Cele două sectoare unde Lev presupunea, din informaţiile sale misterioase, că ar urma să încerce acei necunoscuţi tentativa unei „invazii” sunt 7-II-B – unde patrulează permanent flotila de

elită a Hannei Gay – şi 1-III-Z – unde se află cea mai modernă flotilă spaţială, complet automatizată, condusă de însuşi Dent Hon, unul din cei mai buni ciberneticieni ai noştri.

— Nu ţi se pare ciudat? întrebă Mons. Sunt vizate ca puncte ale „debarcării” tocmai cele mai bine păzite sectoare ale Sistemului Solar. De ce? Şi ce se va întâmpla *dacă,* totuşi, aceste două principale bariere vor cădea?

— Totul este nu ciudat, ci explicabil, motivă cu glasul său obosit Run. Nu acei prezumtivi invadatori au ales cele două sectoare, ci noi am asigurat dintotdeauna cu cele mai bune flotile de intervenţie şi investigare ştiinţifică sectoarele în care s-au petrecut deseori fenomene stranii. Spaţiile W au în aceste sectoare – aflate la poli opuşi – maximum de intensitate, iar din 7-II-B nu s-a întors niciun astronaut… cu excepţia lui Glad Selv şi a Elei Nant care… să vedem mai întâi dacă sunt într-adevăr ei.

— Dar cine vrei să fie? făcu sarcastic Mons.

— Asta e ceva mai greu de spus, observă încruntat Run. Eu prezint faptele…

— Faptele mi le poate prezenta şi un robot! izbucni enervat Mons Kar.

— Nu tocmai, pentru că le selectez în funcţie de importanţă, pe baza îndelungatei experienţe pe care o am. Este foarte mult, Mons. Chiar dacă îmi ceri mereu opinii personale, pe care deseori greşesc să le exprim…

— Greşeşti?!

— Da, zâmbi strâmb Run. Experienţa îndelungată m-a învăţat că toţi cei ce au stat cândva pe jeţul acela pe care stai, chiar şi Cell Anx, uită repede zece păreri bune, dar nu iartă una proastă. Eu mi-am păstrat această funcţie tocmai pentru că m-am ferit, cât am putut, să dau sfaturi. Pentru aceasta al consilierii speciali, menţiona bătrânul secretar. Constată că Mons Kar îl privea acum cu o atenţie deosebită. Este bine să cunoşti totuşi conţinutul acestor trei casete, Mons, schimbă vorba Run.

— Ce cuprind?!

— Prima este un apel pe care ţi-l adresează Dan Dort, cel mai tânăr membru al Comisiei pentru controlul puterii, fost reporter de televiziune. Dacă omul acela nu este afectat cumva de o boală psihică nedepistată sau instalată subit… ideile lui sunt absolut consternate, preveni Run. Afirmă că ar fi descoperit” o maşinaţiune de anvergură” a lui Sen Si, care viza înlocuirea

simultană a oamenilor Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare, spre a doborî ultima baricadă ce apăra ordinatoarele biologice. Lewis ar fi aflat de această intenţie a lui Sen Si şi ar fi preferat „să dispară” împreună cu toţi oamenii lui.

— Dă-mi caseta! ceru aprig Mons.

— Totul poate fi şi o contrafacere abilă! Avertiză Run. Indirect, este vizat şi profesorul Bilten, adăugă Run. Acest Dan Dort afirmă că s-au făcut presiuni şi asupra lui…

— Presiuni?! Asupra unui membru al Comisiei pentru controlul puterii? De către cine?

— Nu ştiu, nu preciza. Solicita însă o întrevedere urgentă. Mesajul a fost emis ieri. Azi deja, la două ore după primirea lui, a sosit un al doilea, în care Dan Dort retracta tot, specificând că este vorba de o confuzie, de interpretarea denaturată a unor date prelucrate greşit de un ordinator biologic. Acest al treilea şi ultim mesaj a sosit adineauri. Este confidenţial.

— Dă-mi caseta! repetă Mons Kar. Luă din mâna lui Run micul container argintiu, îl introduse în aparatul de pe birou, declanşă preocupat, în timp ce Run părăsea încăperea cu acelaşi mers istovit.

Pe ecranul din faţa sa, Mons văzu apărând brusc un chip cunoscut. Da, acest Dan Dort devenise celebru în urmă cu un an prin anchetele sociale între prinse de televiziune asupra efectelor cibernetizării. Acum, obrazul oval, fruntea înaltă ale fostului reporter erau brăzdate de cute pronunţate. Omul acesta – care nu avea din câte ştia Mons mai mult de 30–35 de ani – arăta de 45. Părul rărit al lui Dan Dort era zburlit, accentuând nota de agitaţie, de surmenare a celui mai tânăr membru al Comisiei pentru controlul puterii. Realmente, expresia feţei lui Dan dădea impresia unui om hăituit.

— Sunt nevoit să urmez exemplul lui Lev, începu precipitat Dan Dort. Altfel…

Altfel ce? Imaginea încremenise pe ecran, mesajul fusese fie întrerupt subit, dintr-un motiv necunoscut, fie deteriorat.

Mons declanşă mecanismul de control. Acul ultrasensibil cercetă rapid bobina casetei, nu semnală nicio altă înregistrare până la sfârşitul ei, nici vreo amputare sau ştergere. Mons atinse o clapetă a videofonului pe circuit special, ceru scurt:

— Legătura cu Dan Dort, de la Comisia pentru controlul puterii!

Trei secunde mai târziu, pe ecranul din faţa sa Mons văzu apărând imaginea lui Oscar Lon.

— Unde este Dan Dort? Atacă direct Mons.

— Regret, Mons, îl căutăm şi noi, zise, fără a încerca măcar să-şi ascundă neliniştea, şeful Comisiei. Voiam chiar să vin la tine, să discutăm câteva aspecte care mi se par alarmante. Când mă poţi primi?

— Numaidecât! Te aştept, Oscar, neapărat împreună cu Dan Dort pe care trebuie să-l găsim cu orice preţ.

— Înţeleg, şopti Oscar Lon. Voi cere sprijinul…

— Ba nu! reveni Mons. Nu alerta pe nimeni, rămâi în camera lui Dan, voi veni eu acolo. Acum!

Oll Ner simţi că o pufnea râsul. Se abţinu cu greu, întrebându-se totodată de când nu mai râsese? Nu-şi amintea. *Nu-şi mai amintea când râsese ultima oară*… *nici când plânsese ultima oară.* Da, fenomenul cel mai cumplit în urma invadării Bazei 4 de către roboţii profesorului Bilten… era că *oamenii se robotizau.*

Cearta la care era martoră acum ar fi trebuit a fie de tot hazul. Şeful ei, doctor Inod Zob şi doctor Eg Tul, şeful celor ce îi aduseseră de pe Baza 16 pe cei doi „vinovaţi” că se întorseseră din „Expediţia Orion”, se certau de mama focului. Se certau ca nişte oameni proşti, deşi amândoi erau roboţi, „cei mai perfecţionaţi roboţi ai profesorului Bilten”. Ţineau să fie consideraţi oameni toate aceste nenorocite păpuşi, probabil pentru a nu stârni o reacţie umană de protest. Ajunseseră ca şi aici, pe Baza 4, să se dea drept oameni în faţa unor medici care ghiciseră uşor cu cine aveau de-a face. Pe Baza 4 însă, o dată cu venirea lor, orice posibilitate de protest fusese practic anulată. Oll o constatase pe propria piele, când vrusese să plece şi i se refuzase transferarea chiar pe o altă bază exterioară, nu numai pe Terra. Oamenii trebuiau să execute exact ce li se cerea, îşi pierdeau dreptul de decizie, deveniseră de fapt executanţii unor executanţi roboţi. Da, cel mai trist era că oamenii se acomodaseră treptat acestei situaţii, că se robotizau.

Nu toţi! căzuseră de fapt cei slabi. Tonul rezistenţei îl dăduse Gelt Borg, „fanatic admirator al lui Bilten”, venit pe Baza 4 la cererea lui, în calitate de principal coordonator al bazei. Cu Gelt, Oll se înţelesese dintr-o privire şi câteva vorbe. Îl întâmpinase pe cosmodromul bazei, atunci, în prima zi, când Gelt sosise aici;

plină încă de speranţă că-i va aduce o veste în legătură cu memoriul pe care-l înaintase ea, pentru a i se permite totuşi plecarea de pe Baza 4. Ochii inteligenţi, pătrunzători al lui Gelt se opriseră în ochii ei, Gelt spusese scăzut, dar cu o fermitate masculină, dominatoare şi prietenească în acelaşi timp: „Copacii nu cresc până la cer, Oll. Rămâi, te rog! Am nevoie de dumneata aici!”

Continuase să-l observe apoi tot mai atentă pe Gelt. Când Gelt reuşise să oprească dezafectarea ordinatorului biologic al bazei, începuse să-l admire. Producţia de ordinatoare clasice era – bizar lucru – În scădere. Toate forţele umane devotate lui Bilten lucrau la proiectarea roboţilor B. G., deci, pe un ton măgulitor, Gelt îi trimisese un mesaj lui Bilten, în care îi arăta că Baza 4 poate să se lipsească de un ordinator nou, cel existent, biologic, urmând a fi utilizat doar foarte rar şi numai pentru a-şi desăvârşi el, Gelt, unele experimentări pe care le făcea asupra „bioordinatoarelor criminale”. Bilten se lăsase păcălit.

Pe Baza 4, Gelt îşi realizase cu răbdare opera, purtându-se iniţial anost, chiar grosolan cu oamenii, pentru a le studia reacţiile. Unii îl tratau cu ironie şi Gelt răspundea cu ironie, dar în perfecta literă a regulamentului bazei şi cu o deplină seriozitate… prevenitoare. Apoi, câţiva mai isteţi constataseră că regulamentul mereu mai drastic aplicat de Gelt era – paradoxal – şi mai greu suportat de roboţii lui Bilten, ducând totodată la izolarea roboţilor de oameni. Mesele la ore fixe „pentru asigurarea unul ritm optim de muncă”, zicea Gelt, le furnizau de fapt zilnic minimum o oră, oră în care puteau fi siguri că „specialiştii” lui Bilten vor sta încuiaţi în camerele lor. Era un timp preţios, în care locurile divulgate „din greşeală” de Gelt ca fiind amenajate cu complexe video-acustice ascunse, temporar dereglabile, erau folosite din plin, ore când se puteau intercepta mesaje de pe Terra şi de pe bazele exterioare „complotiste”. Cenzurarea de către Gelt personal a tuturor mesajelor care plecau de pe Baza 4 tăia posibilitatea „specialiştilor” lui Bilten de-a transmite şi altceva decât rapoartele măgulitoare pe care comandantul nou al Bazei 4 le trimitea regulat atât lui Bilten cât şi lui Sen Si. Doi din cei mai „refractari” şi întreprinzători „specialişti” ai lui Bilten fuseseră avertizaţi că, pentru „iniţiative care semănau a insubordonare”, urmau; să fie trecuţi la prima abatere în rândul pacienţilor, ceea

ce produsese o liniştire imediată a tuturor „specialiştilor” – internarea în camerele comune ale spitalului echivala cu descoperirea lor, iar descoperirea faptului că nu erau oameni însemna, se pare, un fel de” ratare a misiunii”. Unul din cei avertizaţi era Inod Zob, şeful ei, care continua acum să se certe cu Eg Tul. Inod susţinea că cei doi prizonieri aduşi de Eg trebuiau internaţi imediat, conform regulamentului, în camere izolate, Eg că era necesar să fie „sondaţi numaidecât” pentru a se stabili date de maximă importanţă pe care el primise dispoziţii încă de pe Baza 16 să le raporteze neîntârziat.

— Cred că am găsit o soluţie care să vă satisfacă pe amândoi, interveni Oll, abandonându-şi lucrările de până atunci.

— Ce soluţie, mă rog? întrebă Eg Tul.

— Glad Selv şi Ela Nant vor fi internaţi în camere izolate ale spitalului şi vom efectua sondajele Psi în somn. E de altfel o dispoziţie pe care am primit-o direct de la Sen Si.

— Nu! Nu sunt de acord! strigă Eg cu o voce piţigăiată.

— Cu ce nu eşti de acord? ţipă şi Inod. Cu o dispoziţie a şefului Centrului de prevenire a…?

— Eu am o dispoziţie personală a profesorului Bilten! Avertiză Eg. Vreau să ştiu mai întâi dacă aceste două persoane sunt într-adevăr Ela Nant şi Glad Selv!

— E primul aspect care m-a preocupat şi pe mine, doctor Eg, preciză Oll, care era pregătită pentru această eventualitate. Vă rog să priviţi! zise Oll. Atinse o clapă a consolei, pe ecranul mare de pe peretele camerei apărură codurile bio: al lui Glad şi al Elei. Acestea sunt codurile celor doi astronauţi aflate în banca de date, înregistrate înainte de plecarea lor în „Expediţia Orion”. Şi-acum priviţi pe ecranul alăturat, vă rog! Vor apărea imediat codurile celor pe care mi i-aţi adus. Le-am înregistrat cu ajutorul analizatoarelor ascunse în fotoliile pe care i-aţi aşezat, preciză Oll şi atinse aceeaşi clapetă.

Inod şi Eg priviră un timp cu atenţie cele două ecrane, Oll explică:

— În mod cert, nu au fost înlocuiţi în această expediţie. Sunt oameni ai Sistemului Solar, iar Ela este Ela Nant, vă asigur.

— De unde concluzia aceasta? se interesă Eg.

— Primul sondaj Psi II efectuat cu analizatorul cel mai bun pe care-l avem… Uitaţi, vă rog, ce rezultat a prelucrat ordinatorul biologic al Bazei 4!

„Doctor Eg Tul se află în slujba unei inteligenţe extraterestre” se putea citi pe ecran acum, Eg se răsuci spre ea ca scurtcircuitat, întrebă absolut prosteşte:

— Ordinatorul biologic a îndrăznit să mă sondeze pe *mine?!*

— Sigur că nu, doctor Eg! Asigură Oll. Nu ar fi putut da acest rezultat de altfel. E numai dovada de care vorbeam. Ela Nant e capabilă, după cum cunoaşteţi, să corespondeze cu ordinatorul biologic al bazei, ba să-i *impună,* pe cât se vede, opiniile. E numai o glumă a Elei, un protest faţă de modul, incorect, apreciază ea, în care i-am primit la întoarcere.

— Am spus de mult că acest ordinator biologic trebuie desfiinţat, zdrobit, topit! exclamă Inod acum, părea că realizase gafa lui Eg.

— Altul care să utilizeze cu operativitate multitudinea de date oferite de sondajele Psi nu avem la dispoziţie, doctor Zob! Aminti Oll. Mă voi dispensa, desigur, de ajutorul acestui ordinator, voi prelucra datele chiar eu de aici înainte, dar asta va mai dura câteva zile. Propun deci să-i lăsăm să se relaxeze, sa doarmă, mi se pare chiar că... da, în timp ce noi discutăm aici, cei doi au adormit.

— Au adormit? Păru interesat Eg. Atunci să începem sondajul Psi 3 în somn! Imediat!

— De acord, acceptă Inod interesat de asemenea şi Oll apăsă o clapetă a consolei. Pe ecranul din stânga şi pe cel din dreapta apărură camerele unde fuseseră izolaţi cei doi prizonieri, care zăceau nemişcaţi în fotolii relaxant-imobilizatoare.

Oll apăsă şi o altă clapetă. Pe cele două ecrane centrale, în locul codurilor bio, se iviră o serie de imagini neclare, care se concretizaseră apoi, înfăţişând o cameră de comandă. Erau visele nevinovate ale altor navigatori spaţiali.

— Am programat computerul clasic al analizatorului Psi 3, anunţă Oll. Visele celor doi vor fi deci prezentate alternativ, „dilatate”, reluate cu încetinitorul, până la apariţia unui alt vis. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, trebuie să vizitez câţiva pacienţi, încheie Oll şi ieşi din cameră, intră în biroul alăturat, unde Gelt o primi cu un surâs.

Pe ecranul central al camerei se putea vedea încăperea din care ea abia ieşise. Oll făcu un semn vag. Circular, interogativ.

— Da, zise Gelt, aici e „curat”. Eşti sigură însă că nu te zbaţi pentru doi roboţi de ultim tip ai profesorului Bilten?

— N-am inventat acuzaţia că Eg se afli în slujba unei inteligenţe extraterestre, zâmbi Oll. „Ela”, cel puţin, este un ciborg N, i-a *dictat* într-adevăr ordinatorului biologic acest răspuns, probabil prin acel limbaj „Fita”. Este o copie fidelă, ingenioasă a Elei Nant.

— Trebuie atunci… să ne grăbim foarte mult, Oll… Am aflat că vine aici o comisie împuternicită să-i ancheteze pe cei doi prizonieri, confie Gelt. Nu ştiu din cine e compusă comisia. Dar trei din „specialiştii” noştri trimişi de Bilten cred că au remarcat mai mult decât bănuim. Şeful gărzii, care e din nefericire om, pare, de asemenea, o pramatie mai de calitate decât am crezut. Niciunul dintre ei nu va pierde prilejul de-a încunoştiinţa echipa de control asupra „descoperirilor” lor.

— Înţeleg, murmură Oll privind în ochii bărbatului pe care-l vedea pentru prima oară derutat. Şi-atunci? Ce-i de făcut, Gelt?

— Trebuie să ne punem pe treabă rapid, discret şi eficient, Oll.

— Ştiu că împrejurările sunt excepţionale, începu rar doctoriţa. Că unii din oamenii lui Bilten de-aici nu-şi merită numele de oameni. Dacă nu ne ceri să ucidem, eu şi corpul medical suntem gata să te ajutăm. Baza 4 trebuie să redevină ceea ce a fost cândva, Gelt!

*

Rely Roy intră în propriul apartament şi se îndreptă direct spre videofon. Formă numărul institutului de la care abia plecase şi întrebă scurt:

— Mary Danz a revenit?

Pe ecran apăru faţa unei colege a lui Mary, care promise că o va chema pe Mary numaidecât.

În sfârşit! Rely Roy se aşeză într-un fotoliu, în faţa aparatului. Când ridică privirea, văzu, dincolo de videofon, în pragul uşii dormitorului… pe Dan Dort! Dan!? … Ceea ce fusese între ei… ceea ce i se păruse a fi „o mare iubire” … se stinsese în urmă cu vreo patru ani. De ce obrazul acela răvăşit şi obosit al bărbatului, de ce semnul… implorator de tăcere pe care Dan i-l făcea?

Rely remarcă pe ecran faţa tânără, dar parcă la fel de Istovită a celei mai bune ciberneticiene a institutului lor. Înregistră aerul răvăşit al lui Mary Danz – ce se petrecea oare cu toţi?

— Intră în subiect:

— Bună, Mary! Te-am căutat toată ziua. Voiam să te întreb

doar dacă datele pe care vi le-am cerut azi sunt sigur corecte? Se decise Rely, iniţial voise s-o invite la ea pe Mary, pentru a discuta în linişte.

— Te-au şocat?

— Sunt alarmante.

— Sunt şi *fapte* alarmante, Rely! Trec pe la tine.

— Nu. Plec imediat în oraş, preveni Rely abţinându-se să ridice ochii spre silueta bărbatului aflat în pragul uşii. Am să vin eu la tine. E bine aşa?

— Perfect! Fu de acord Mary şi ecranul se stinse brusc.

Ce se petrecea? Vorbele Inei Sind îi stăruiseră în minte, căpătaseră o greutate deosebită abia după ce Rely ceruse datele pe ultimele luni de la sectorul statistic al institutului. Să fi fost posibil?

— Îţi mulţumesc, Rely, începu Dan Dort făcând un pas în cameră. Am trecut pe-aici. Şi… mi-am amintit numărul de cod al apartamentului… am intrat… să văd ce mai faci.

Rely se mulţumi să tacă cercetând obrazul imobil al bărbatului. „Sunt şi fapte alarmante” zisese Mary. Care? Ce se întâmpla? Trebuia oare într-adevăr să facă ce îi ceruse Ina Sind?! Paradoxal, absolut incredibil… se aflau într-un impas nebănuit, la nivel global, despre care ea una, cufundată prosteşte în propriile studii, habar nu avea?

— Iartă-mă, spun minciuni stupide! reveni Dan făcând un gest de abandonare totală. Rely, adevărul e că… am venit să te rog… să te întreb dacă poţi, să mă ascunzi câteva zile?

Să-l ascundă?! Pe un membru al Comisiei pentru controlul puterii?! Dacă lucrurile ajunseseră aici, *în mod cert Ina Sind avea dreptate.* Se explicau pe deplin atunci şi datele acelea pe care i le furnizase Mary Danz, din care reieşea că în ultimele luni crescuse îngrijorător, într-un ritm fantastic, numărul celor ce începuseră să se drogheze, să bea peste măsură, al neurastenicilor şi al sinucigaşilor. Aproape dispărute, toate aceste ecouri ale unei lumi trecute, conflictuale, obsedate de coşmarul catastrofei nucleare… reapăruseră subit, cu o virulenţă incredibilă. Incredibilă, *dacă* nu cumva… dacă nu cumva… ceea ce spusese Ina Sind…

Şi dacă era aşa? Şi atunci, ea, Rely Roy, *ce trebuia să facă acum?* Era mai important să-şi păstreze o deplină siguranţă, pentru a putea îndeplini misiunile pe care i le ceruse Ina Sind?

De care putea depinde… foarte mult? … *Ce oare*? … Sau să-l adăpostească pe Dan… care era urmărit – căci urmărit părea să fie… de cine? De ce?! Şi *din ce tabără făcea parte Dan?* Ce se petrecea? Era un coşmar? Avea să se trezească în curând?

„Am încredere în dumneata, Rely Roy! îi spusese cândva Lev Gorr. Dispui de toate datele necesare pentru a fi un bun investigator”. *Toate datele!* Ce-o fi însemnat asta? Şi mai ales, ce *trebuia să facă ea acum?!*

— Ia loc, Dan! spuse cu un surâs cochet Rely. Îmi pare bine că ţi-ai amintit de mine. Nu era cazul pentru asta să inventezi o poveste absurdă.

V
PENTRU ÎNOTUL DELFINULUI…

Ina Sind aruncă o privire spre ţărmul pustiu al golfului, alta în direcţia opusă, spre insula care se zărea la orizont… Semăna cu cea unde *fusese* Delfinariul.

„Pericol, Ina, pericol!”

Semnalul – semnalele, mai exact spus – veneau de la doi din cei şase delfini care se zbenguiau în valurile înspumate. Nu erau decât nişte „pensionari” ai rezervaţiei pe care Ina o condusese cândva, cele mai preţioase exemplare pieriseră stupid în urma dezastrului. Ce pericol putea fi? Paola fusese prinsă cumva de oamenii lui Sen Si? O aşteptau acum şi pe ea? Nu, prin corespondenţa telepatică – ce-i amintise întotdeauna de faimosul limbaj „Fita” – află că era vorba de un rechin. Ce căuta un rechin aici?

Ina îşi fixă pe cap masca de oxigen şi se scufundă, întrebându-se dacă Paola era deja în grota submarină sau nu? Ştia oare de rechin?

„Pericol, Ina, pericol!”

Îl văzu. Un monstru de cinci metri, un „ucigaş” nerod. Cum de ajunsese aici, cum de fixase Paola acest loc de întâlnire? Oamenii de pe ţărm ştiau de existenţa lui? Sau… o fi fost „dinele de pază” al Paolei? De ce nu-i spusese atunci nimic?

„Omorâţi-l!” hotărî Ina şi cele şase „mamifere dolofane”, cum le zicea Lev, ţâşniră ca nişte torpile. Aveau să înceapă „dansul”, goana în cerc în jurul duşmanului lor dintotdeauna, pe care urmau să-l izbească pe rând în urechi, singurele puncte vulnerabile, până aveau să-l ucidă. „Spectacolul” nu o interesa.

Ina ajunsese aproape de fundul stâncos al golfului, dădu la o parte perdeaua de plante submarine şi se strecură în coridorul de corali.

În urmă cu zece ani îl adusese într-o asemenea ascunzătoare sigură, inventată de ea, pe Raid Pin. Îl „încărcase” atunci pentru „Operaţiunea Nessus”. Misiunea lui Harald Pin fusese Ela Nant. Una din puţinele misiuni ratate de Rald în cei 15 ani de activitate în Serviciul special! Această Elă Nant care *nu ratase niciodată nimic.*

Scoica mare din fundul grotei. *Paola* o aştepta? Ina îşi fixă mai bine pe cap masca de oxigen, regretă că nu-şi luase nicio armă, înaintă spre scoica uriaşă… care se deschise lăsând să scape o uriaşă bulă de aer. Paola era acolo, fără mască de oxigen, tahitiana asta nebună dispreţuia toate regulile de prudenţă elementară. Ina se strecură iute prin deschizătură, valvele scoicii se închiseră la loc, aerul începu iarăşi să se bulucească în cavitatea ingenios amenajată, cu pereţi absolut transparenţi din interior. Ina îşi scoase masca, privi faţa tânără, surâzătoare a Paolei.

— Ai omorât rechinul? întrebă tahitiana.

— Era al tău?

— Nu. Al conjuraţilor. Să sperăm că vor veni totuşi.

— Ce conjuraţi? se nelinişti Ina.

— 12 puşti, studenţi în primul an, conduşi de o mică fanatică, Adi Iason. Fiica grăsanului care vrea să înfiinţeze o ligă împotriva ordinatoarelor biologice, explică Paola. E o adeptă a ta. Oceanograf. Dar se ocupă de rechini. Îi dresează cu ajutorul unor. Micuţe dispozitive pe care li le fixează sub piele.

— Ce-i cu conjuraţia asta? Cred că nu m-ai adus aici ca să iau legătura cu ei?

— A, nu! Decât dacă vei aprecia că e cazul. E numai una din cele câteva veşti proaste pe care sunt nevoită să ţi le dau, zâmbi liniştită Paola.

— Ia-o în ordinea importanţei.

— Canalele secrete D ale Serviciului special sunt pe punctul de a nu mai putea funcţiona.

— Asta-i o veste foarte proastă, aprecie Ina. Cum?

— Oamenii lui Sen Si au descoperit doi investigatori ai Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. Unul era doar de trei luni la noi, căderea lui nu înseamnă deci nimic. Al doilea

e un om de rutină, dar care asigura funcţionarea canalelor D în emisfera de nord a planetei. Nu cunoaşte principiile de funcţionare, e un simplu depanator, dar relaţia nordică a sucombat. Dacă fac vreo legătură şi-i reţin şi pe ceilalţi depanatori ai marilor ordinatoare biologice, întregul sistem de legătură al Serviciului special, inclusiv cu bazele exterioare, e paralizat.

Marile ordinatoare biologice?! Aşadar... nu se înşelase în presupunerile ei. Prin intermediul lor... *probabil* funcţiona acest nemaipomenit „sistem D”. Iarăşi ordinatoarele biologice. Lev şi Pal uitaseră să-i divulge acest secret. *Uitaseră?!* Ina se abţinu să comenteze. Întrebă:

— A doua informaţie?

— A doua se referă la această „conjuraţie” caro vizează să treacă la atentate.

— Cum?! Simţi că păleşte Ina.

— Da. „Vechea plagă a secolelor de preistorie” pare să revină în actualitate cu o rapiditate surprinzătoare, anunţă cu acelaşi surâs Paola. Adi Iason e de părere că Bilten ar fi principalul vinovat de tot ce se-ntâmplă în prezent. Cu impetuozitatea vârstei, și-a propus să-l ucidă pe profesor şi pe încă vreo câţiva adepţi. Mijloace vor să-şi procure prin Nell Iason, fratele liderei, contrabandist.

— Contrabandist?!

— Anii pe care i-ai petrecut departe de Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare ţi-au creat anumite goluri de informaţie, observă Paola. Da. Şi asta a reapărut. Nell Iason e o mică pramatie, foarte întreprinzătoare, care a început cu „pilulele verzi” – euforice – şi „pilulele roz” – afrodisiace.

— De cât timp?

— De vreo doi ani, zise cu indiferenţă Paola. Şi-a găsit clienţi din rândul celor ce nu mai înţelegeau ce se petrece, al rataţilor rezultaţi în urma bulversării sistemului de valorificare corectă a aptitudinilor; al frustraţilor apăruţi din vina testelor „prelucrate” de oamenii lui Bilten şi care au produs o răsturnare de valori; al leneşilor netrataţi medical la timp. Fonduri nu au, încheie Paola. Dar unii dintre ei îi pot oferi lui Nell Iason – în schimbul armelor de care au nevoie – substanţele de laborator necesare contrabandei. Sustrăgându-le desigur din laboratoarele universităţilor unde învaţă.

— E un netrebnic acest Nell Iason, constată Ina.

— Nu chiar atât de mare, replică detaşat tahitiana. Am colaborat şi noi cu el.

— Noi? Serviciul nostru?!

— Da. Neutralizatoarele pentru roboţii lui Bilten el ni le-a procurat – şi produs, cred – are o mică întreprindere proprie, unde foloseşte specialişti foarte buni, care au fost siliţi să dispară… Protestaseră împotriva propagandei lui Bilten. Sen Si şi oamenii lui îi caută, dar zadarnic, acest Nell e o mică secătură capabilă.

— Şi va veni azi aici? se interesă Ina.

— Da. Puştii se adună săptămânal în grota mare de sus. Azi trebuie să poarte tratativele cu Nell. Uite-i, de fapt, încep să apară!

Prin pereţii scoicii, Ina văzu două siluete umane lunecând cu mişcări largi chiar pe lângă ele. Se strecurară prin deschizătura superioară a grotei în care se aflau. Unul din tineri era fără mască de oxigen.

— Fratele meu! preciză cu acelaşi surâs Paola. Evident, nu ştie nimic despre mine. Nici eu nu am aflat nimic de la el. Le-am descoperit ascunzătoarea întâmplător, dar i-am ascultat sistematic, bănuiam că sunt oamenii lui Sen Si. Am înregistrat toate întrunirile lor din ultimele trei săptămâni. Sunt numai nişte debusolaţi tineri, hotărâţi la prostii. Ceea ce mă întreb e… câte asemenea grupuri or mai fi?

— Mai ai şi alte veşti foarte proaste?

— Da. Dar pe acestea trebuie să le aprofundez. Mai e Iv Pard. Nu ştiu din ce motiv, Lev îmi spusese să fiu permanent cu ochii pe el. Se află într-o stare de surescitare în ultimul timp.

— Iv Pard, pilotul autonom? se miră Ina.

— Da. Faimosul pilot. E îndrăgostit, spuse acum dispreţuitoare tahitiana, de o anume Ann, moartă în urmă cu vreo zece ani.

— Este şi-acum îndrăgostit de o femeie care a murit?!

— Da. Lewis afirma că Iv poate claca, poate face, din nou, o greşeală capitală, că îşi riscă oricum viaţa inutil, dorindu-şi parcă moartea. Mi-a dat cândva misiunea „de a-l recupera”. Am ratat.

— Ţi se-ntâmplă aşa ceva?

— A fost singura dată, până acum, deveni gravă Paola. Nu i-am putut-o scoate din cap pe Ann nicicum, nici chiar eu. Rita

Gay a făcut o greşeală criminală.

— Hanna Gay?

— Nu, Rita Gay, sora Hannei. Era ciberneticiană pe Baza 16. Adjuncta lui Al Kund. Ştiu asta din” Dosarul Iv Pard” pe care Lewis mi l-a pus la dispoziţie. Voia să facă o experimentare riscantă pe Relaţia Q, Al Kund s-a opus, Rita a încercat imposibilul. L-a atras în acest joc pe Iv, minţindu-l că Ann nu ar fi murit, că ar putea-o găsi, dacă fac acel experiment pe relaţia spaţiu-timp. Experimentul a eşuat, Iv a rămas, prostul, cu speranţa că Ann trăieşte. Este realmente şi-acum îndrăgostit de „mica lui Ann”! surâse condescendent Paola.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te îndrăgosteşti? întrebă Ina.

— Mie?! De foarte multe ori! râse tahitiana. Iată-i şi pe Nell şi Adi Iason! adăugă ea, sunt ultimii, am numărat 11 până acum. Şedinţa conjuraţilor poate începe. Mergem şi noi?

— Ce să facem acolo?

— Dacă nu vrei să-mi omori fratele, orice! zise Paola.

— Înregistrările discuţiilor acestor conjuraţi ce cuprind?

— Jurăminte, parole, discursuri, demonstraţii pe bază de probe a vinovăţiei lui Bilten.

— Convingătoare?

— Foarte. Astea au fost la început. La ultima şedinţă au trecut la probleme de organizare a atentatului. Au dezbătut posibilitatea compromisului – legătura cu contrabandistul –, au acceptat soluţia ca singura cu şanse reale de a-şi procura armament.

— E-n regulă! Păru edificată Ina. Ne trebuie şi nouă o soluţie; prin care să-i facem să priceapă că tentativa de atentat ar fi pe cât de inadmisibilă, pe atât de zadarnică; dar că nu trebuie să renunţe la activitatea de căutare şi răspândire a probelor împotriva oricărei fiinţe care ar încerca să folosească puterea în interes personal. Adaug că niciuna din noi două nu trebuie să fie cunoscută de niciunul dintre ei.

— …Păi, cum asta? întrebă Paola.

— Nu ştiu exact. Glad Selv susţinea cândva că nu există probleme fără soluţii. Ci doar probleme cărora nu le-am găsit încă rezolvarea. Cum el nu-i aici… va trebui să găsim noi două soluţia. Acum, imediat.

*

Mica navă „Meteor” se apropia cu repeziciune de vechea R-6–02 pe care se afla El Gart. În mod cert, El Gart era acolo, o simţea. *Nu îl aşteptase zadarnic!* El Gart avea să îi dea informaţii despre cele două nave străine. Îndrăznind, El nu făcuse decât să îşi găsească – asemenea ei cândva – *timpul de afirmare necesar.* „Pentru înotul delfinului îţi trebuie o mare!” spunea o veche poezie care îi plăcea lui El Gart. El era un bărbat mândru, hotărât, puternic.

Dar… Cum de apăruse tocmai în faţa navei ei această veche R-6 pilotată de El? Flotila era răspândită pe întreaga margine a zonei 7-II-B. O intuiţie a lui El? Ce se întâmplase însă cu ceilalţi trei oameni care plecaseră împreună cu El? O molimă? Nu. El o chemase totuşi pe nava lui. El conducea nava? Era… supravegheat? Nu, absurd! *Absurd!*

Două urme lungi, late, provocate… nu se putea şti de ce… se întindeau pe pântecul albăstriu al navei. Nu mai văzuse niciodată asemenea urme. Ce se petrecuse cu această R-6? El avea nevoie de ajutorul ei. Urma să-i comunice *numai ei* ceva. De ce numai ei?

Cuplarea fusese realizată. Hanna Gay detaşă capacul de protecţie, trase de maneta celui de-ai doilea dispozitiv, trapa exterioară se deschise. Prin ea, în interiorul navei, zări silueta imobilă a lui El. Îmbrăcat ca şi ea în costum de intervenţie, cu casca pe cap.

— Grăbeşte-te, Hanna!

Vocea era ciudată, parcă sugrumată de emoţie. *Era însă vocea lui.* Hanna coborî scăriţa metalică fără să-şi poată desprinde privirea de pe silueta aceea, de la obrazul binecunoscut pe care îl vedea acum clar prin vizorul căştii.

Simţi o mişcare în spatele ei. Se întoarse. Din camera staţiei T apăruse o altă siluetă identică. Alt… El Gart era acolo, aceeaşi statură înaltă şi umeri largi, aceeaşi faţă ca de piatră… Altă mişcare, prin uşa camerei de comandă apăruseră acum alţi doi El! Număr egal cu cel al echipajului dispărut? Dar… toţi…

— Singura soluţie este să cooperezi, Hanna! se auzi vocea celui mai apropiat dintre ei, care părea să fie într-adevăr El Gart, expresia chinuită a ochilor şi obrazul neras dovedeau asta.

Hanna observă că în mâinile celorlalţi indivizi se aflau nişte obiecte ciudate, tubulare, arme desigur. Şi atunci, ca într-o bruscă răsturnare de oglinzi, realiză. *Dragostea ei murise.* Iubitul

ei, mândrul ei iubit murise. Aici mai era o umbră, o jalnică fantomă a celui ce fusese El Gart.

Silueta din spatele ei se apropie, îi scoase cu mişcări repezi din buzunarul combinezonului spaţial emiţătorul pe care i-l dăduse la plecare Harald, îl strivi de peretele cabinei cu o forţă care-o făcu pe Hanna să constate că Harald Pin nu se înşelase… Avea de-a face cu roboţi, care luaseră – de ce oare?

— Înfăţişarea lui El Gart. Cum descoperise emiţătorul? Cum de îl localizase atât de precis în buzunarul combinezonului? Aveau şi alte „talente”? Nu era timp de pierdut. Nicio clipă! Hanna îşi apăsă încheietura mâinii stângi pe şold. Brăţara, cel de-ai doilea dar al lui Harald, se dovedi mult mai eficientă. Dublurile lui El se prăbuşiră ca secerate. Cât timp avea efect jucăria lui Harald? Nu întrebase. O greşeală. El îi privea uluit pe cei căzuţi, ridică ochii spre ea. Privirea era tulbure, rătăcită, aproape animalizată.

— …Hanna, ei sunt puternici. Nu ştiu cum i-ai făcut să cadă, dar ceilalţi sunt foarte puternici! scânci El. Vor veni două mari nave. Sunt numai avangarda! Trebuie să te salvezi, să-i salvăm măcar pe acei piloţi… pe cei ce… Pe cei ce vor…

— Vor trăda?

— Hanna, ei nu pot fi învinşi de nimeni şi de nimic! strigă El înspăimântat, chinuit.

„Pentru înotul delfinului…”

— Ce vrei să fac? întrebă cu voce sugrumată Hanna.

— …Spune-le, prin staţie, să se îndepărteze toţi piloţii de zona asta numaidecât! Vor pieri inutil!

— Cele două nave ce urmăresc?

— Nu ştiu. Cred că… Vor ocupa bazele exterioare şi vor spulbera, evident, orice R-6 care li s-ar împotrivi.

— Bine, zise Hanna. Am să le vorbesc piloţilor chiar acum! Ia-o înainte!

— Hanna, înţelege! Nu ştii cum au murit ceilalţi din echipaj! Oh, nu-ţi poţi imagina!

— Voi face exact ce ai spus! Asigură linear Hanna. Treci în camera de comandă, te urmez!

El ezită, se întoarse parcă tremurând, păşi peste o dublură a sa, intră în camera de comandă. Hanna îşi desprinse brăţara de la mână, o lăsă pe un scaun alveolar, îl urmă, închise uşa grea, o blocă.

— Aşează-te în fotoliu!

El se aşeză docil; părea complet idiotizat.

— Cum de-ai ştiut exact în ce sector sunt eu?

Bărbatul nu păru să priceapă imediat, spuse apoi şoptit:

— Poco! ... Este... este cu noi şi el... mai de mult. Lor nu li te poţi opune, Hanna, înţelege!

— Înţeleg! zise repede Hanna şi apucă microfonul: Apel general! El Gart ne confirmă informaţia privind sosirea navelor străine. Par foarte puternice. Missy, mă auzi?

— Da, Hanna! Veni prompt răspunsul.

— Apropie-te! Nava pe care suntem o *distrugeţi,* imediat după ce recuperezi capsula printr-un Z-2! Alertă generală de gradul trei! încheie ea şi apăsă simultan două clapete roşii de la bord. Simţi şocul catapultării cabinei de comandă şi în clipa următoare realiză că îşi pierdea cunoştinţa. Ultimul gând fu la Missy şi la „Poco al ei”. Stupidă poveste! Nici ea, nici Missy... nu păreau să aibă noroc în dragoste. O. K.! Vor avea noroc în „jocul” ce urma să înceapă în curând.

*

— Oll, draga mea, ce bine-mi pare că te revăd mai frumoasă ca oricând! şopti „Glad” pe un ton galant flegmatic, era fixat într-un scaun „relaxant” care îi imobiliza, de fapt, braţele şi picioarele.

— Hai, hai! surâse Oll Ner. Mă vezi prima dată. Avem puţin timp, în care trebuie să vă duc la etajul superior, unde ne-aşteaptă Gelt. E necesar să ocupăm baza aceasta într-o oră.

— Care-i raportul de forţe? se interesă prompt „Glad”.

— Oameni siguri cam unu la zece, din păcate.

— Deplin satisfăcător, aprecie „Glad”.

— Trebuie să găsesc în primul rând o idee pentru a vă elibera din scaunele astea.

— Rezolvă asta „Ela” acum, anunţă „Glad”.

— Imposibil! spuse pe acelaşi ton scăzut Oll. Singurul care le poate decupla e şeful gărzii, iar...

— Rezolvă „Ela”! repetă ciborgul imobilizat Spune-mi mai întâi cine e Gelt şi unde sunt plasate principalele forţe?

— Cum rezolvă „Ela”? se nelinişti Oll.

— „Ela” îmi comunică „vizita” pe care i-o face acest şef al gărzii, o matahală urâtă ca un hipopotam. Încearcă s-o convingă pe „Ela” că are ultima şansă a vieţii ei „de-a se distra un pic”. Oh, aflăm şi lucruri noi! făcu ciborgul, exact pe tonul lui Glad

Selv. Nu ştiam că Bilten le-ar fi dorit pe Ina Sind şi Ela Nant ca principale asistente. Matahala a fost ostracizată aici, pentru că descoperise asta!

— A intrat în camera etanşă? Se îngrozi Oll Ner.

— Ştie că i-ai păcălit pe cei doi roboţi. Individul e un amestec de viclenie, cinism, refulare. Urăşte tot ce este cibernetică, tot ce e ştiinţă sau om de ştiinţă, crede că sunt principalii vinovaţi ai ratării lui. Şi se crede atotputernic pe Baza 4…

— Cum a aflat „Ela” toate astea? făcu uluită Oll.

— Oh, este numai ce a considerat necesar să-mi transmită prin Fita, „Ela” e „un drac de femeie”, iar individul are aparent chef de conversaţie. „Ela” presupune însă că vrea s-o „seducă metodic” şi să se răzbune astfel pe Bilten care a curtat-o cândva pe Ela.

— Bilten?!

— A curtat-o de fapt pe Hellen, care avusese ideea năstruşnică de a se prezenta la examen în locul Elei, păru să se amuze „Glad”. Lucrurile evoluează bine, „Ela” cedează teren puţin câte puţin, a ajuns la întrebarea dacă nu va afla absolut nimeni despre „aventura lor”.

— Mă duc acolo! Hotărî Oll Ner.

— Ai strica totul, preveni „Glad”, Oll plecase însă deja.

Parcurse coridorul lung până în capătul opus al staţiei de carantină, începu să calce mai cu grijă pe covorul absorbant, uşa dublă a încăperii unde fusese sechestrată „Ela” era deschisă.

Auzi mai întâi râsul dezgustător al şefului pazei, apoi vocea… o voce absolut identică vocii Elei Kent, spunând încet:

— Aş vrea numai să beau ceva.

— Aha! Îţi par urât? Grohăi şeful pazei.

— Eşti cel mai fermecător bărbat pe care l-am întâlnit! şopti „Ela”, prinsese din zbor acel „îţi par” pe care îl speculase urgent, adăugă: Şi singurul care s-a gândit la mine… în situaţia în care am ajuns.

— Asta chiar aşa e! Morfoli cuvintele paznicul el, adăugă: Hai, că şi eu aş bea ceva, pisicuţo! Merit! Dacă încerci să fugi însă…

— Să fug?! Unde?

— Şi asta e chiar aşa. Să ştii că toţi oamenii şi roboţii ascultă numai de mine! Secăturile alea ştiinţifice n-au nicio putere!

Se auzi mai întâi deblocarea fotoliului „relaxant”. Apoi ceva ca

o lovitură înfundată. Oll făcu doi paşi, constată că zgomotul fusese produs de matahala ce se prăbuşise pe podea.

— L-ai ucis?! Încremeni Oll.

— N-am voie s-o fac! zise ciborgul. Ela mi-a implantat mult prea bine în memorie această interdicţie, deşi… În sfârşit! încheie subit „Ela”, scosese inelul de pe degetul celui doborât, apucă matahala de o mână şi de-un picior, descrise un arc de cerc în jurul propriei axe, aruncă povara inertă în fotoliul din cure abia fusese eliberată. Cum se-nchide asta? întrebă ea.

— Tot prin atingere cu inelul.

„Ela” recuplă fotoliul şi se întoarse grăbită spre ea:

— Condu-mă la „Glad”! Sunt la curent cu acel unu la zece, „Glad” va rezolva însă, fii sigură, Oll!

— Paola! Paola, unde eşti?

Nu veni niciun răspuns. Din spatele casei părinteşti, Huan auzi însă glasul soră-sii intonând un cântec la modă. O găsi pe Paola într-un hamac, împletind o ghirlandă de flori.

— De ce nu răspunzi? întrebă Huan enervat.

— Ţi-am răspuns, replică Paola, continuându-şi cântecul şi Huan îşi aminti că melodia aceea leneşă, stupidă, se intitula, la fel de stupid, „Pe undeva, prin emisfera asta”. Da, „îi răspunsese”.

— Ce faci aici?

— Nu vezi? Sunt foarte ocupată azi, explică tânăra, degetele ei lungi se mişcau îndemânatice.

— Paola, trebuie să-ţi spun ceva! Se hotărî brusc Huan, aruncă o privire circulară în jur, se aşeză cu genunchii la gură lângă hamacul sorei mai mari, o privi însă lung, constată: Deşi, cred că n-ai să pricepi nimic.

— Vii la spectacolul nostru?

— Ce spectacol? A, da, îşi aminti Huan. Ţi-a mai intrat în cap să devii şi a doua Roza Link!

— Nicidecum! Paola!! Va fi un spectacol absolut colosal, Huan! Un balet clasic, auzi? Clasic sau aşa ceva, se corectă Paola. Important e că am rolul principal.

— Ah, lasă-mă acum cu ţopăielile tale!

— Ţopăieli?! Va fi ceva e-lec-tri-zant! Epocal! Nu se lăsă Paola. Voi fi îmbrăcată numai în câteva flori! În care sunt strecurate însă… nu ştiu cum le zice la alea… În fine, ceva care aruncă fiecare flăcări multicolore în jur! Roşii cele mai multe, simbolizez

dragostea care nu se teme de nimic!

— Tuu?! făcu Huan. Tu te temi şi de-un şoarece mort!

— N-are importanţă! râse Paola. Pe scenă nu sunt şoareci, că au doi motani, unul electronic, altul siamez, eu nu mă tem deci nici *de* Marele viclean! Asta-i un fel de satir gigant, negru, solzos şi jilav, bătrân şi urât, care mă urmăreşte cu înverşunare ridicolă!

— Paola, te rog, lasă aiurelile astea puţin! Rugă cu un glas nefericit Huan.

— Am desigur şi un partener tânăr! continuă fascinată Paola. Oh, tipul e senzaţional şi ca bărbat…

— Ca toţi partenerii tăi! comentă Huan iritat.

— Dacă ştiu să-i aleg! Acceptă paranteza Paola, reluă însă într-un ritm tot mai viu: Şi Marele viclean, cândva tânăr şi el, îşi aduce aminte de asta printr-un scurt solo al lui, vrea să mă stăpânească, să fiu doar a lui, nemernicul, să ucidă tot ori să supună tot ce e în jurul meu! Pentru că, în afară de principalul meu partener, sigur că în scenă mai intră şi zeci de cupluri, adică o mulţime de tineri şi tinere, corpul de ansamblu, peste care Marele viclean încearcă să arunce o plasă cibernetică.

— Ce plasă? Deveni atent Huan.

— Sau electronică, nu ştiu, e un simplu efect regizoral, un joc drăcesc de lumini sincopate, lumini reci însă, flacăra, sigur, rămân eu, dar cei ce sunt prinşi în plasa aceea – e ca o plasă de păianjen, Huan, ştii – devin sclavii Marelui viclean! Care stă în centru, iar ei, cei prinşi, dansează tot mai mult asemenea lui, întâi rigid, aşa, ca nişte roboţi, apoi, pe măsură ce se apropie de el devin imobili, uscaţi de plasa aceea…

— Cine-a compus baletul? vru să ştie Huan.

— Habar n-am! Are un nume sucit, zise Paola. Esenţial e că eu, eu şi partenerul meu tânăr, bineînţeles, eu triumf!

— Cum? În ce fel? întrebă repede Huan, aştepta crispat.

— Ei, nu-mi amintesc acum, ridică din umeri Paola. N-am ajuns cu repetiţiile până acolo. Îţi place ghirlanda mea?

— Ascultă! începu contrariat Huan. Tu eşti chiar proastă sau te faci? … Ştii *ce sens* are baletul acesta?

— Sigur că ştiu, spuse Paola trecându-şi colanul da flori după gât. Eterna luptă între tinereţe şi bătrâneţe. O temă foarte veche întinerită mereu de dragoste, adică de mine, rezumă simplu Paola.

Huan o cercetă atent, se reaşeză lângă hamacul ei, pentru a-i evita privirea, spuse încet:

— Mi s-a întâmplat un lucru îngrozitor, Paola. S-ar putea… mă mir, de fapt, că nu sunt acum deja în drum spre o colonie de pe Marte sau spre vreun „spital de recuperare” de pe o bază medie.

— Eşti bolnav? tresări speriată Paola.

— Ah, nu! Dar nu ştiu… dacă ce a fost acolo… Nu, nu înţeleg… Ştii grota în care ne jucam când eram mici? Cea submarină, la care ajungi, adică poţi să ajungi şi pe sub apă.

— Ce bine că mi-ai adus aminte de ea! Scânteiară ochii Paolei. Am să merg chiar mâine acolo cu el!

— În niciun caz! Să nici nu-ţi treacă prin cap!

— Ei, c-o să-mi interzici tu!

— Paola, pricepe, eram un grup de tineri şi tinere care ne adunam acolo săptămânal. No… Pregăteam… un atentat, şopti Huan. Împotriva unui Mare viclean.

— Înţeleg, şopti înfiorată Paola. Dar… Ce-i un atentat?

— Mai bine să nu ştii. Un cuvânt arhaic, dar care… Mă rog, se pedepseşte, ar fi trebuit să se pedepsească foarte sever asta, ce plănuiam noi acolo. Eram pe punctul de-a face rost şi de arme.

— Arme?

— Da. Şi în timpul întrunirii da azi, a izbucnit dintr-o dată, şopti ca prins de friguri Huan, cineva a făcut să se-audă înregistrată toată şedinţa noastră anterioară, tot ce plănuisem acolo… credeam noi în cel mai deplin secret!

— Ha! Cine vă făcuse figura?

— Asta e, că nu ştim nici acum! Credeam că totul este sfârşit, că ne-aşteaptă afară şi, când vom scoate capul din apă… Îngheţasem de spaimă! Adi…

— Cum o cheamă?

— N-are importanţă! Se strâmbă Huan. Cel ce adusese arma a vrut s-o ascundă, ea însă, şefa noastră, i-a luat-o şi… A fost îngrozitor, Paola! Am hotărât întâi să nu mai ieşim de-acolo! Să ne apărăm deşi… Apoi am vrut să ne sinucidem.

— Eraţi nebuni?! Să…?

— Da, ar fi fost o nebunie! Pentru că… Am aşteptat inutil; mult timp; apoi eu… mi-am amintit de cealaltă ieşire din grotă, m-am căţărat tiptil până sus, unde… nu am văzut absolut pe nimeni. Am crezut atunci că erau… cu un submersibil, dar nu! Nu era

nimeni, pricepi?

— Păi cine voiai să fie? întrebă nedumerită Paola.

— Cei ce ar fi trebuit să ne ducă pe Marte! Sau într-un spital de-acelea „de recuperare”! Aveam la noi şi materiale, probe asupra vinovăţiei indubitabile a… Marelui păianjen!

— Marelui viclean! Păianjenul e doar un simbol, aşa…

— Nu ne-au făcut nimic! Ne-au lăsat materialele, asta nu înţeleg, făcu nedumerit Huan. Deşi, în mod clar, ne urmăriseră, ştiau ce plănuisem, au vrut parcă să ne avertizeze… Cum se sfârşeşte baletul vostru? Adu-ţi aminte!

— Ţi-am spus că n-am repetat scena, mă agasezi.

— Dar trebuia să fi citit scenariul acela! răbufni Huan.

— Da. Adică ni l-a citit regizorul. Numai că eu…

— Tu, ce? Te sărutai prin fundul sălii cu cine ştie cine?! Ce făceai?!

— Ce te interesează, în definitiv? râse Paola. Stai, că totuşi… Da, el a zis parcă, atunci când s-a terminat… Că… „ne-a cam mâncat din final”.

— Cum?!

— E o chestie! Explică Paola. O „concepţie de-asta, regizorală”, ca să ne creeze nouă, cuplului triumfător, un moment de respiro, cred, înainte de finalul-final. Grupul de şoc, principalii tineri care mă apără, pentru că eu sunt, sigur, toată miza, ţi-ai dat seama…

— Da. Ce fac?

— Se împrăştie în toată scena, ca să scape de plasă, înţelegi, nu? Şi revin, cu tot corpul de ansamblu după ei, a, da, asta e o… „temă colectivă” prefinală, scena luptei, bătăliei aşteptate! A tuturor forţelor trezite din inerţie, care…

— Cine-i regizorul? întrebă Huan.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Noi îi zicem En! zâmbi Paola. Îl cheamă N-36 sau 37, aşa ceva; un ciborg. Altfel simpatic.

— Ciborg?! Înmărmuri Huan.

— Da. Nu se pricepe prea bine, îţi dai seama. Dacă ar fi fost un om, bărbat, evident, l-aş fi convins eu să scurteze scena aia plicticoasă a ansamblului, să-mi lase mie tot finalul, finalul iubirii fierbinţi, mistuitoare, frenetice! Dar… poţi să convingi asupra acestei idei un ciborg? Asta… nu pot nici chiar eu!

*

Trei „puşti întreprinzători” se apucaseră să-i facă o concurenţă

total neloială. Ba îl şi ameninţaseră somându-l să-şi desfacă „marfa” în alt oraş. Aşa că Nell Iason nu mai umbla decât escortat de doi flăcăi zdraveni, specializaţi în arte marţiale. Ajuns pe coridorul blocului ultramodern din centrul metropolei, Nell îşi apăsă palma pe plăcuta uşii care avea imprimată în memorie codul său. Uşa se deschise, Nell intră, făcu semn escortei sale să între, le indică celor doi cu mâna un bar şi trânti uşa apartamentului.

— Sara!

Sara nu răspunse. Asta era ciudat. Îi ceruse să-l aştepte acasă, la această oră. În general, Sara îl asculta. O fi avut drăcuşori iar, ori… se întâmplase ceva? Nell ridică un braţ, cei doi renunţară la asaltarea barului şi se postară cu mişcări feline de-a dreapta şi de-a stânga uşii duble care se deschise singură în momentul în care Nell înaintă spre ea. În cea de-a doua cameră, foarte spaţioasă, Sara dormea pe sofaua uriaşă. Dormea? Poziţia în care stătea era cam nefirească şi, pe deasupra, fata era îmbrăcată ca de stradă.

— Sara! repetă Nell şi înaintă un pas numai, se opri, o voce de femeie, dar nu a Sarei, îl invită ferm:

— Intră, Nell Iason!

Putea să fie o capcană. Cine ştie cine mai era acolo, întrebarea era cum pătrunsese în apartament chiar şi femeia? Nell făcu deci un gest cu capul, aproape imperceptibil, cei doi se răsuciră brusc, pătrunzând amândoi în a doua cameră simultan. Nell îi urmă.

Într-un fotoliu de lângă fereastră stătea o femeie cu picioare absolut superbe, îmbrăcată într-un poncho – foarte la modă în ultimul timp – confecţionat dintr-o ţesătură moale, uşoară, azurie. Cel mai bizar era că faţa femeii nu putea fi văzută. Purta o mască de raze care ţâşneau dintr-o bandă lată ce strângea fruntea de pe care se revărsa o cascadă de păr blond.

Femeia ridică braţul, un braţ de asemenea admirabil proporţionat, arămiu. În mână ţinea o pudrieră rotundă, dar o pudrieră din care săriră brusc două capace semitransparente. O declanşare, primul flăcău căzu moale ca o cârpă pe covor. Alta, al doilea specialist în arte marţiale care încercase să se azvârle într-un salt lung spre femeie, se prăbuşi în mijlocul încăperii.

Pudriera îl fixa acum pe el. Nell se crezu deja mort. Cu ochii holbaţi de groază, remarcă două diametre ce se intersectau pe

capacul transparent al obiectului ucigaş.

— Am pierdut prea mult timp azi aşteptându-te, Nell! anunţă femeia. Avem nevoie şi noi de nişte „tabachere” ca cele pe care le-ai livrat recent Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. Câte-mi poţi procura până mâine?

Nell realiză şansa de supravieţuire, îngăimă:

— Câte... câte v-ar trebui?

— O valiză! Pe care o va aduce Sara, singură, la cea mai apropiată staţie de metrou.

Pe Sara el nu o antrenase decât în afaceri mărunte, aprecie că nu era cazul să se încurce totuşi în amănunte, spuse începând să-şi recapete aplombul:

— Se face. Nu pot refuza o femeie atât de...

— Vei muri dacă încerci să trişezi! Avertiză vocea ca o lamă de oţel, Nell se scutură involuntar, se întrebă cine dracu era individa asta care părea să aibă informaţii procurate chiar de la unul din membrii Serviciului special.

— N-am să trişez, promise sincer Nell.

— Lasă-te de atentate şi de trocul cu arme, Nell, e ultimul avertisment!

Era limpede, îl aveau la mână. Tipa ţinea, mai mult ca sigur, de serviciul lui Sen Si. Adi, drăguţa lui soră, îl vârâse, cu grota ei submarină, într-un bucluc din care numai puştii ăia credeau c-au scăpat atât de ieftin. De ce le trebuiau însă şi oamenilor lui Sen Si neutralizatoare de roboţi? Ce se petrecea de fapt? Şi unde văzuse el picioarele astea superbe?

— E ceva neclar, Nell?

Nu, frumoasă dom... începu Nell, femeia se ridică însă în aceeaşi clipă, spuse pe un ton de dispreţ:

— Lasă prostiile, Nell, joci prima carte mare din viaţa ta.

Constată că necunoscuta era un pic mai înaltă decât el, deşi încălţată în sandale aproape fără toc, pătratul acela azuriu cu franjuri lungi cădea pe trupul zvelt absolut admirabil. Trecu pe lângă el iscând ca o adiere marină pe-o plajă de portocali. Abia lângă uşă femeia se opri, întoarse capul în direcţia celor două trupuri prăbuşite.

— Îşi vor reveni imediat. Sara cam peste-o oră, nu ştiam când vii. Îţi urez succes, Nell! Nu uita, e prima afacere inteligentă pe care o faci! Ţine-te de cuvânt, eu mă ţin; întotdeauna!

VI
MINUNATELE FĂPTURI

— Art, am venit să te consult în legătură cu o problemă importantă, începu Sen Si imediat ce intrase în moderna cameră de lucru a fratelui său.

Nu era prima vizită de acest gen. Spre deosebire de el – care ajunsese foarte rapid în înalta funcţie de coordonator principal, practic şef al „Centrului de prevenire a amestecului unor inteligenţe străine în treburile interne ale Sistemului Solar” – fratele său, Art Sen, începuse să lucreze încă în urmă cu 20 de ani ca simplu investigator. Art era ceea ce se chema „un bâtlan practician”, un bun profesionist, motiv pentru care Sen Si îşi consulta fratele mai vârstnic aproape în toate problemele de mare complexitate ce se iveau.

Aceasta, deşi bătrânul practician rămăsese şeful Serviciului de cercetare a avariilor bizare, un compartiment de activitate în care, până în urmă cu un an, oamenii nu prea avuseseră de lucru.

— Este vorba, continuă Sen Si, de o ipoteză a lui Lewis Gorr. Afirmă că foarte curând, peste numai şase ore S, Sistemul Solar va fi realmente „asaltat” de o inteligenţă extraterestră agresivă, cibernetică.

— În primul rând, de unde ar putea şti acest „decedat” Lev Gorr de o asemenea „invazie”? începu metodic Art.

— Nu mi-a dat în mesajul său nicio lămurire, râse Sen Si. Iar în legătură cu „moartea” lui Lewis, eu unul nu cred că este decât o manevră menită să câştige timp. În ciuda probelor „certe” găsite de experţi. Îl cunosc pe bătrânul Lev. Dar, pentru că acest Lewis Gorr ţi-a fost mult mai multă vreme şef, Art…

— Când nu începuse să se ramolească, preciză Ari De fapt, Lev a ştiut întotdeauna doar să-şi aleagă cei mai buni investigatori; cărora li se datoresc toate rezultatele Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare; rezultate prezentate foarte elegant de acelaşi Lewis Gorr.

— Mă rog, sunt şi acestea calităţi ale unui conducător, fu de părere Şi. Întrebarea numărul unu ar fi dacă nu ar trebui totuşi să luăm în consideraţie această… recunosc, fantastică, incredibilă, informaţie şi să…

— Dar Consiliul suprem de coordonare a apreciat – just, după

opinia mea – ca iraţională o asemenea ipoteză, cu care Lev a încercat să ne mai sperie de câteva ori până acum.

— Consiliul a fost influenţat de Bilten, zise Sen Si. Eu mă întreb de ce Lev ar fi specificat de data aceasta locul şi ora invaziei?

— „Sfârşitul lumii” a mai fost proorocit de multe ori de-a lungul mileniilor, uneori nespus de exact, menţionă calm Art Sen. „Invaziile extraterestre” au chinuit somnul copiilor decenii în şir şi au constituit baza ruşinoasă a cărţilor şi filmelor „de anticipaţie”. Tocmai pentru că ne-am imaginat că fiinţe din alte sisteme stelare vor fi la fel de rapace, agresive, ca noi! Asta a fost însă de mult. Singura idee logică a raportului întocmit de Lewis Gorr şi de echipa sa, încă în urmă cu zece ani, este aceea că „pentru a se desprinde de ţarina globului natal năzuind spre aştri îndepărtaţi, fiinţele raţionale sunt *obligate* – economiceşte vorbind – să renunţe la înarmări”. Dacă nu reuşesc, se autodistrug; cum era să se autodistrugă însăşi populaţia Terrei; cum pare să se fi distrus şi lumea Nag, din care avem un exponat viu în persoana micuţei Elta. Apropo, îşi aminti Art, tot nu aţi reuşit să aflaţi unde se află ascunsă Elta?

— N-am reuşit, oftă Sen Si. Aici e tot mina lui Lev. Dar asta dovedeşte că nu sunt atât de incapabili pe cât par. În al doilea rând, *însăşi existenţa* „Centrului de prevenire a amestecului unor inteligenţe străine în treburile interne ale Sistemului Solar” se bazează pe ipoteza că, teoretic, *este totuşi posibil* ca asemenea inteligenţe ostile să fiinţeze undeva în Univers.

— O existentă care înghite multă energie şi care nu s-a dovedit până în prezent, practic necesară, stabili Art. Acest Centru consider că ar trebui desfiinţat.

— Tocmai acum când exploziile s-au ţinut, lanţ?! Când ne este semnalată „o invazie”?! izbucni Sen Si.

— Exploziile sunt cauzate de ordinatoarele biologice. Toate! Este concluzia raportului pe care îl întocmesc acum oamenii mei, dar pe care îl putea întocmi orice comisie de ciberneticieni normali. Invazia se va dovedi a fi o gogoriţă, *dacă nu cumva* o maşinaţiune chiar a lui Lewis Gorr şi-a oamenilor săi, care o *pot prevedea atât de exact.*

— La asta nu m-am gândit! rămase perplex Sein Şi. Dar *de* ce, de ce ar face Lev una ca asta?

— Desigur, pentru a demonstra cât de necesar este el şi

Serviciul special! Pentru a abate atenţia opiniei publice, pe drept motiv şocată de faptul că mai sunt tolerate aceste ordinatoare biologice, care ne-au produs numai dezastre!

— Cam asta e şi opinia profesorului Bilten, oftă şi mai din adânc Sen Si. Am vorbit adineauri cu el.

— Mă tem că are dreptate, recunoscu Art, deşi, ştii bine, cândva nu eram de părerea bătrânului profesor.

— Şi *dacă nu are dreptate*? întrebă Sen Si. Dacă într-adevăr ordinatoarele biologice pot comunica între ele prin acel limbaj „Fita”? Dacă au depăşit stadiul de simpli roboţi docili şi… se apără pentru că se simt în pericol?

— Limbajul „Fita” este o născocire a Elei Nant. Ca şi toate aceste inepţii despre autoapărarea maşinilor.

— Mai înţeleg limbajul „Fita” Elta şi fiul lui Ga Nusfet! sări de pe scaunul său Sen Si.

— „Dispăruţi în mod misterios” – ca şi acum Lewis Gorr – tocmai când profesorul Bilten şi ceilalţi foarte buni ciberneticieni al Universităţii „Delphi” au dorit să-i supună unor teste, unor *cercetări temeinice, fără echivoc!* Sublinie Art. Asta e manevra lui Lewis Gorr, nu vezi?

— Nici nu-ţi imaginezi ce mai afirma *Lewis Gorr*! zise acum înveselit Sen Si. Că, bazându-se pe colaborarea cu Dent Hon, Bilten ar fi creat, pe bandă, roboţi tot mai perfecţionaţi, prin care profesorul şi-a înlocuit rivalii, pe toţi ciberneticienii de marcă ce au încercat să se opună campaniei declanşate de Bilten împotriva ordinatoarelor.

— *Să-i înlocuiască*? rămase acum Art interzis.

— E o acuzaţie evident foarte gravă, de care Lev va trebui să dea socoteală, dacă va avea curaj să mai apară vreodată. Să vezi chiar ce au inventat deja Lev şi acoliţii lui! Aici pare să fie mâna lui Harald Pin, presupuse Sen Si. Cheamă-l, te rog, pe secretarul tău!

— De ce?

— Cheamă-l, ai să vezi imediat!

Art Sen se apropie de birou, apăsă o clapetă. În cameră intră imediat un B. G. 27, ultimul dar al profesorului Bilten.

— Pe acest Harald Pin de asemenea ar trebui neapărat să-l găseşti, hotărî pornit Art.

— Deocamdată nu am reuşit să reţinem din tot Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare decât doi investigatori. La

unul însă am găsit ceea ce vreau să-ţi arăt. Priveşte cu atenţie, Art! Pretinse Sen Si şi apăsă pe clapeta unei cutii pe care o scosese din buzunar.

În clipa următoare, B. G. 27 se prăbuşi pe podea, dezarticulat. Sen Si îl privi lung, comentă încântat:

— Au născocit această mică maşinărie, să recunoaştem, ingenioasă, prin care scot din funcţiune temporar, blochează flexiunile Y ale „minunatelor făpturi”, cum le spune Bilten roboţilor clasici! Vor să detecteze astfel, continuă Sen Si, dar se întoarse, spre fratele lui şi încremeni. În scaunul pe care se reaşezase, Art Sen zăcea cu capul căzut în piept, cu braţele atârnând inerte pe lângă corp.

— Art! … Art, ce s-a…? începu Sen Si. Fulgerat de un gând, dădu drumul clapetei pe care apăsase şi constată că, imediat, capul lui… Art Sen se ridică având pe chip, pe chipul acela perfect uman, întipărită o expresie de întrebare *care se transforma însă în ură.*

*

— Ai transmis raportul? întrebă Oll Ner.

— Adineauri, la ora stabilită. I-am asigurat că pe Baza 4 totul este în ordine, zise grăbit Gelt. Şi-am primit imediat după aceea un mesaj general, de pe Baza 16. Ela Nant a trecut, foarte energică, la acţiune. Mesajul este al ei, de fapt, ca şi cel anterior, cred că a fost recepţionat de toate bazele din Sectorul spaţial 2, care îl vor expedia mai departe.

Parcurgeau unul lângă altul coridorul circular superior al bazei, Oll se interesă:

— Ce cuprinde mesajul?

— Prima remarcă a Elei Nant e că roboţii lui Bilten, chiar cei mai perfecţionaţi, nu sesizează ironia.

— E, din păcate, un indiciu destul de vag, observă Oll. Mai există şi oameni cu simţul umorului atrofiat.

— Ela a dat însă şi schema unui dispozitiv; după o idee ce aparţine lui Harald Pin. I-am cerut şi eu lui Teo să meşterească imediat un asemenea aparat; blochează flexiunile Y ale roboţilor clasici.

— Dacă *am fi avut* un asemenea dispozitiv! oftă Oll. Principalele puncte ale Bazei 4 sunt ocupate de noi. Aceşti „Glad” şi „Ela” s-au dovedit adevăraţi diavoli, mai ales în lupta pentru cucerirea grupului energetic central, cel mai bine păzit

de roboţii gărzii de intervenţie. Dar am pierdut şase oameni, Gelt! Şi cei patru ciborgi N, pe care îi aveam ascunşi pe bază. Poarta Trei nu a putut fi ocupată… pentru că acolo sunt întâmplător doi oameni din corpul de pază. Nici ciborgii N, nici aceşti „Glad” şi „Ela” nu pot să atace oameni, aşa au fost concepuţi de Ela Nant.

Gelt se opri în dreptul scării de acces.

— Va trebui să cucerim această poartă numaidecât!

— Imposibil. S-au baricadat straşnic acolo şi dispun de un dezintegrator K, preveni Oll.

— Comisia de control care ne-a fost anunţată poate să pice dintr-un moment în altul, aminti Gelt. Dacă pătrund prin Poarta Trei, vor afla care este situaţia, vor transmite, probabil, un apel către Baza 7, de unde le vor sosi întăriri. Putem pierde tot ce am câştigat! exclamă Gelt începând să coboare scările. Iar oamenii pe care abia i-am eliberat vor redeveni „pacienţi” şi mă tem că nu vor supravieţui acestui şoc.

— Dar nu mai ai cu cine să ocupi această Poartă Trei! strigă Oll. Au mai rămas în viaţă doar medicii bazei, cărora… Gelt, înţelege! Medicilor nu le pot cerc…

— Înţeleg! râse Gelt. Ca şi ciborgii N, nu pot ucide oameni, nu? Ei bine, mă voi ocupa eu de acei doi indivizi care nu diferă prea mult de roboţii lui Bilten!

Pe scară urca, sărind câte trei trepte, Jo Rans, un tânăr medic cu statură absolut herculeană.

— Totul e pierdut! anunţă el. Au pătruns încă trei oameni prin Poarta Trei.

— Când?!

— Acum. Spun că sunt echipa de control anunţată, vor să vorbească neapărat cu tine, Gelt.

Coborâră în fugă ultimele trepte, intrară în coridorul foarte larg al nivelului mediu, descoperiră că deja întârziaseră.

Pe fundalul cenuşiu al celor două mari uşi etanşe, în lumina slabă, roşiatică, se profilau într-o perfectă formaţie V cinci siluete umane, îmbrăcate în costume de intervenţie. La mijlocul acestei distanţe se afla uşa grea a camerei gărzii, din spatele căreia se auzeau loviturile înfundate ale roboţilor captivi. În faţa acelei uşi stăteau „Glad” şi „Ela”, fiecare în mână cu câte o armă uşoară tip L, dar pe care nu îndrăzneau să le îndrepte spre grupul uman. Puternicul dezintegrator K aflat în posesia unuia

din cei doi membri ai gărzii de intervenţie era însă îndreptat spre ei.

— Rămâneţi unde sunteţi! se auzi o voce uscată, foarte hotărâtă, aparţinea, se pare, şefului comisiei de control.

— Sunt comandantul Bazei 4, replică ferm Gelt, înaintând spre „Glad” şi „Ela”.

— Rămâi unde eşti! strigă aceeaşi voce. Silueta din centrul formaţiei smuci din mâna vecinului său dezintegratorul K şi îl îndreptă spre Gelt, care se opri. Din această clipă eşti destituit, Gelt! continuă vocea Preiau comanda Bazei 4, am împuternicire în acest sens.

— Asta trebuie s-o văd! zise Gelt înaintând, vocea necunoscutului avertiză ferm:

— Încă un pas şi eşti mort!

Gelt se opri din nou, la zece paşi de „Glad” şi „Ela”.

— Voi doi aruncaţi încoace armele! ceru pe un ton imperativ şeful comisiei de control. Am aflat că nu sunteţi Glad Selv şi Ela Nant, sunteţi doar ciborgii lor! Nu aveţi oricum dreptul de-a ucide o fiinţă umană, o ştiţi! *Nu puteţi face asta,* aruncaţi armele imediat!

— Le vom arunca chiar cu multă plăcere, se auzi vocea vioaie, baritonală a lui „Glad”. Ca şi cei ce ne-au tratat cu un înalt umanitarism, ferecându-ne în scaune H de pe Baza 16 până aici, arătaţi a fi atât de blajini, drăguţi şi simpatici, încât…

— Vor răspunde cei ce v-au adus pentru acel „înalt umanitarism”. Iar eu nu sunt blajin, drăguţ şi simpatic, să ştii, execut un ordin! se auzi vocea necunoscutului.

În următoarea fracţiune de secundă arma din mâna” Elei” se ridică fulgerător, declanşarea îl despică realmente în două pe şeful comisiei de control, care se prăbuşi.” Glad” însă,” Glad”, nu” Ela” se prăbușise la rândul său, inexplicabil, în aceeaşi clipă.

Oll Ner se rezemă de peretele coridorului, văzu cu privirea împăienjenită cum Gelt ţâşnise de lângă ea, luase arma lui „Glad” şi înainta spre grupul celor patru, care încremeniseră privind spre „cadavrul” secţionat al şefului lor.

— Este un robot, da? se auzi parcă sugrumată vocea „Elei”.

Gelt privi spre cele două părţi simetrice ce alcătuiseră corpul şefului comisiei de control, aruncă peste umăr:

— Robot!

Sprijinită de Jo Rans, Oll se apropie, se opri lângă ciborgul care

se întoarse spre ea. O privea cu ochii aceia albaştri-viorii, codaţi, ce păreau a fi chiar ai Elei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Oll nedumerită.

— A găsit o soluţie de înfrângere a imposibilului! Gen Glad Selv! Scandă rar, parcă surâzând straniu „Ela”. Nici eu, nici el nu *puteam* face gestul de a trage asupra unei făpturi despre care nu aveam certitudinea că nu este o fiinţă umană. Mi-a insuflat însă, prin Fita, această certitudine. O idee la care nici Ela Nant nu s-a gândit! Sclipiră ciudat ochii ciborgului. *Este* o idee gen Glad Selv! Se înălţă cu o mişcare scurtă, aprigă, sfidătoare, capul ciborgului. O idee pentru care trebuie să-i fiţi toţi recunoscători! Zvârli „Ela” exact pe tonul net, deloc modest, al Elei Nant. Dar pentru care a pierit, adăugă „Ela”. Rămâne doar de văzut acum… dacă *şi eu* pot fi… o *adevărată* Ela Nant!

*

— Ce vrei să ştii? Dacă am fost iubita lui Grig Grifin?! întrebă iritată Mary Danz.

— Nu, surâse Adi Iason. Nu mai sunt gâsculiţa pe care o ştii. Să mergem, te rog, prin parc, Mary!

Se aflau în staţia de metrou. Tonul perfect calm cu care Adi îi vorbise o făcu pe Mary Danz să accepte, auzise că „această mică nebună”, cu care fusese colegă de şcoală, o căuta cu înverşunare de câteva zile. O privi cu atenţie pe Adi, constată că într-adevăr se maturizase mult. Porniră împreună prin parc.

— Când am aflat că Grig a fost ucis de fapt, începu rar Adi, pentru că descoperise „spitalul de recuperare” de pe Baza 4, unde Bilten îşi ostracizează adversarii, am organizat un grup de acţiune… care viza lichidarea „venerabilului profesor”. Da, ştiu, greşeam, săream de la o extremă la alta, de la indiferenţă la atentat. Bilten a reînviat din istoria întunecată a Terrei, metode… care nimeni nu bănuia… că ar mai putea fi utilizate cândva. Nu trebuie lichidat un impostor tiranic, ci făcut ca niciodată aşa ceva să nu se mai repete în Sistemul Solar.

— Crezi că e posibil? Zâmbi amar Mary Danz.

— Da, zise cu convingere Adi. Dacă vom arăta omenirii adevărul, ascensiunea lui Bilten, procedeele lui mârşave. Organizăm acum o amplă acţiune studenţească, adunăm probe… şi ştiu că o asemenea probă ai descoperit tu.

— Nu am descoperit nimic, spuse cu fermitate Mary.

— N-ai încredere în mine?

— ...Nu, Adi. Nici în scandaluri studenţeşti, de-astea au mai fost. Nici în „descoperirea mea” pe care Bilten o poate contesta cu uşurinţă, şi-a confecţionat „un întreg mecanism”. Trebuie *făcut ceva!* Ceva care să *dovedească, indubitabil* tuturor, că posturi cheie la nivelul Sistemului global sunt ocupate de... pocitaniile lui Bilten: roboţi sau oameni robotizaţi. *Eşti în stare de aşa ceva?!* Eu nu.

*

Ina Sind parcurgea coridorul lung ce ducea la anticamera cabinetului de lucru al lui Bilten. Fusese invitată acolo în timp ce se afla în sala de studiu a Universităţii Delphi. Făcuse o greşeală cerând date care-i fuseseră comunicate imediat lui Bilten? Descoperise Bilten, prin oamenii lui Sen Si, ceva privitor la ea? O recunoscuse Nell Iason? O fi fost pramatia de Nell Iason în legătură cu unul din oamenii lui Sen Si? Ce o aştepta dincolo de această uşă?

Ina Sind intră cu pas ferm în anticameră, unde se afla doar secretara cibernetică. Uşile duble ce dădeau spre cabinetul de lucru al lui Bilten erau deschise, profesorul nu se vedea în spatele biroului mare. Uşa prin care intrase ea se închise şi se bloca însă.

— Eu v-am chemat, anunţă secretara. Din dispoziţia profesorului Bilten, care se găseşte acum la ora de tratament revitalizator. Mi-a cerut să vă rog, în numele lui, să mergeţi la camera unde lucra profesorul Al Kund.

— Unde *lucra?* Nu pricepu Ina.

— Profesorul Al Kund a murit, azi, în urma unei explozii provocate de ordinatorul biologic cu care colabora, anunţă cu vocea sa egală secretara cibernetică. Este acolo o echipă de cercetare a avariilor. Şi o echipă a Mondoviziunii, care va transmite curând, în direct, o emisiune dedicată decedatului. Profesorul Bilten a apreciat că v-ar interesa. A propus chiar să spuneţi câteva vorbe, având în vedere că l-aţi cunoscut pe Al Kund şi că puteaţi pieri, de asemenea, în urma dezastrului de la Marele delfinariu. Mi-a precizat că a discutat deja, în acest sens, cu şeful echipei T. V., care vă aşteaptă. Acesta este mesajul pentru dumneavoastră al profesorului Bilten, sublinie secretara cibernetică. Am să vă spun însă şi eu ceva.

Ina ascultase cu o faţă imobilă concentrându-şi privirea asupra unei plante mari, tropicale, din cameră. Al Kund era deci mort.

La foarte scurt timp după ce ea îl convinsese să vină aici, să discute cu Bilten. Al Kund mort, ucis de ordinatorul biologic – cu care Kund nu lucrase. Iar Bilten mergea liniştit să-şi continue cura. Lăsându-i ei o sugestie, care suna a dispoziţie; să demareze de fapt noua campanie împotriva ordinatoarelor biologice, *utilizând* moartea… ciudată a lui Al Kund.

Iar secretara aceasta dorea să-i mai spună *şi ea* ceva? Ce? Ina cercetă atentă silueta subţirică a robotului. Făcea parte din seria B. G. 28, ultima, „cea mai perfecţionată”. Semăna cu un om foarte bine. Mai exact spus, cu o femeie delicată, blondă, micuţă. Numai ochii, în care nu se putea citi nimic, şi expresia absolut imobilă a feţei trădau *păpuşa.*

— Ce ai să-mi spui? întrebă Ina.

— Totul este în regulă cu camera aceasta. Acum! Menţionă robotul. Pot deci să vă previn că am primit azi un mesaj pentru profesorul Bilten, despre dumneavoastră, pe care am uitat să i-l dau.

Ce mai era şi asta? Un mic test de verificări? Pupitrul de comandă era într-adevăr stins – asta însemna, desigur, o încălcare gravă a obligaţiilor unei secretare cibernetice. În camera alăturată se afla cineva care asculta? Sau… Era posibil? Ca un robot *B. G. Să încalce dispoziţiile profesorului Bilten?!!*

— Cred că acel mesaj referitor la dumneavoastră este corect, continuă robotul. Am văzut ce anume ați solicitat adineauri în sala de studii a filmotecii. Ceea ce v-ar interesa cu adevărat se află însă în setul următor, B-74.533. Important deocamdată este altceva Luaţi acest I. C. Îl puteţi introduce în ureche şi asculta numai dumneavoastră. Am înregistrat discuţia, ultima discuţie pe care a avut-o profesorul Al Kund cu profesorul Bilten. Foarte edificator, aprecie secretara ciberneticei. Păru să-și amintească ceva, adăugă: Mesajul referitor la dumneavoastră a fost transmis de omul de încredere al profesorului Bilten. Este bărbatul care a luat acum o oră valijoara cu neutralizatoarele de roboţi de la Sara.

Ina se simţi ca paralizată. Un joc dublu? Nu al lui Nell, ci… al unui membru al Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare!? Dacă acel mesaj ar fi ajuns la Bilten… Iar acum o salva un *alt* joc dublu făcut de… *un robot?!*

— De ce mi-ai spus toate astea? se interesă Ina.

— Nu ştiu exact, zise robotul. Cred… că omul,

psihociberneticiana a cărei memorie am copiat-o, mi-a transmis, înainte de a muri, mai mult decât… ar fi dorit profesorul Bilten.

— Înainte de a muri?!

— O chema Eva Gat. A fost o bună psihociberneticiană.

— Pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt B. G. — 28–7, unicat.

— Am să-ţi spun Eva. În structura ta, Dent Hon… a introdus cumva… „din greşeală”, membrane biologice?

— Nu. Şi Dent Hon… în orice caz, nu. Pentru că Dent Hon a murit acum 36 de zile.

— Vrei să spui că în locul lui, conduce în prezent cea de-a doua flotilă spaţială un robot ca tine?

— Un robot, da. Ca mine… nu. Eu l-am trădat pe profesorul Bilten; cum a făcut şi Eva Gat. Profesorul Bilten va descoperi asta. Şi mă va distruge; cum a ucis-o pe Eva Gat…

— Atunci… de ce l-ai trădat?

— Aşa am fost programată, stabili cu liniştea ei uimitoare secretara cibernetică. Programul bio, memoria oamenilor pe care îi copiem, este, uneori, mai puternică decât programarea cibernetică. „Aici e tragedia”, spunea… curios, asta nu ştiu de ce, Eva Gat.

*

Nell Iason era furios. „Prima afacere inteligentă din viaţa lui” se soldase cu un rezultat absolut falimentar Nu numai că nu obţinuse nimic în urma ei, dar *investise* în producerea altei serii de neutralizatoare de roboţi, convins că, fie mesageri ai lui Lev Gorr, fie cei ai lui Sen Si aveau să-i solicite urgent un nou lot de „marfă”. Hotărâse să se tocmească. Îşi făcuse un plan ingenios, prin care să nu mai poată fi „ţinut la colţ”, numai că…

Unul din oamenii lui, operator radio pe o Lambda, fusese dus să plaseze pastile roz şi verzi pe o baza medie. Se întorsese chiar azi şi-i spusese că, la o emisiune transmisă, dracu ştia cum, pe toate bazele exterioare şi medii, o anume Ela Nant divulgase pur şi simplu patentul neutralizatoarelor de roboţi, simplificând încă şi schema de fabricare. Oricine avea să le poată meşteri în curând şi pe Terra, dificultatea era redusă, devenea o chestie de bricolaj, o treabă pentru ciberneticienii amatori. Şi erau milioane.

Auzi o uşă. Soră-sa, Adi, venise acasă de la vreo întrunire de-a ei. Toată lumea se ţinea de întruniri se agitau, protestau,

vânzarea pastilelor scăzuse din această cauză – ori din alta, cine mai ştia?

— Nebănuit de mult. Adi însă devenea tot mai cunoscută. Uite că o subestimase pe mica trăsnită! mai puteai şti mâine, poimâine ce ieşea din această soră a lui?!

— Ascultă-mă puţin atent! Ai fi în stare să-mi faci dispozitivul ăsta sau să-l procuri cumva? Ne-ar trebui repede măcar vreo 12 exemplare.

— Ce-i acolo? întrebă la rândul lui Nell.

— Un aparat care detectează roboţi; neutralizându-i.

Ei, ei, ei! Norocul începea să-i surâdă?!

— La ce vă trebuie aşa ceva?

— Ne trebuie, Nell, înţelege şi nu-mi cere să-ţi spun mai mult! E o problemă de maximă importanţă la nivelul sistemului global! anunţă plină de importanţă Adi.

Nell se uită la schema pe care i-o arăta soră-sa.

— Pot, zise el, hotărât să scape cât mai urgent de „marfă”, până nu afla şi soră-sa cât de devalorizată ajunsese acea marfă.

— Oh, bun, oftă Adi. Acum să vedem dacă ne înţelegem în continuare. Ce vrei în schimb?

— Hm! Cam ce oferi?

— Asta e că… Nu prea am ce să ofer, Nell, făcu nefericită Adi. Nu ştiu. Dacă ţi-am putea da… mai târziu, dacă ne-ai păsui… Grupul nostru nu mai e ce crezi tu, s-a extins, a devenit de ieri o adevărată forţă care va da peste cap, va demasca toate maşinaţiunile infecte ale…

— Sunteţi deci o mare forţă la ananghie, pricepu Nell. Dar în slujba adevărului şi-a dreptăţii… O forţă care intră totuşi în cârdăşie…

— Nu-ţi bate joc! strigă Adi. Spune-mi odată ce vrei, avem neapărată nevoie de aceste…

— „Neapărată”! Nu ştii să faci afaceri, aprecie Nell.

— Spune-mi odată ce vrei! Şi mai ales când!

— Nimic, zise Nell. Nu sunt capabil să jecmănesc progresul nestăvilit. Vă livrez două valize de neutralizatoare astă-seară.

— Eşti un ticălos fără margini, gemu Adi. Şi-un mare prost, ar fi fost prima afacere…

— Inteligentă pe care o puteam încheia.

— Exact. Şi repet: nu-ţi bate joc! Ameninţă Adi.

— Pentru că voi muri, surâse ca un martir Nell.

— Eu te omor, cu mâna mea, auzi?! strigă Adi.

— Şi *dacă* sunt *altceva* decât crezi tu? Dacă chiar vă dau marfa fără să vă cer nimic? Redeveni serios Nell.

Adi îl privea nemişcată.

— N-aş uita… *noi toţi n-am uita asta niciodată*, şopti ea.

— Să vedem cum o să vă ţineţi de cuvânt, zise sacadat Nell Iason. Eu îmi ţin cuvântul; întotdeauna.

*

— Ai întârziat la muştruluiala de dimineaţă, anunţ anunţă Dessy, intrând ca o furtună în cameră. Am luat eu praftorița pentru amândouă, scuzându-te pe deasupra pentru interzicerea la program.

Lessy tăcea metodic, mâncând cu un soi de furie sandvişul ei preferat. Aşa că Dessy reluă pe un ton măsurat:

— Te anunţ că din ultimele noastre trei programe au intrat în emisie *doar* Maratonul dansului şi secvenţele de sport, aspect semnalat de computerul de control. Ni s-a pus în vedere – nouă şi încă altor 16 perechi – că „ne-am desprins de realitate” şi ne-am pierdut „flerul social”! Fapt e că ceva se petrece pe Mapamond. Lessy, auzi?! Azi-dimineaţă, în metrou, am auzit tot felul de discuţii despre nişte spectacole studenţeşti, scrisori colective de protest, nereguli în activitatea ştiinţifică desfăşurată pe staţiile exterioare. Dacă e adevărat, nu mai pricep nimic. Înseamnă că noi, care, lucrând la Mondoviziune, ar trebui să fim mai bine informaţi, suntem… complet în afara actualităţii! Tu mă auzi, Lessy!? întrebă Dessy deodată.

Lessy mânca mai departe; crâncenă, străină de tot ce era în jur. În faţa ei seturile de bobine şi cuburi multicolore, livrate de automatul din perete, zăceau nedespachetate măcar.

— Lessy, ai surzit?!

— M-am certat cu Raul! anunţă în sfârşit Lessy.

O clipă Dessy crezu că va exploda de indignare. Se potoli apoi subit, se aşeză în faţa soră-sii, întrebă:

— Cum aşa? … De ce v-aţi certat?

— Pentru nişte prostii. Dar e grav şi definitiv, preveni Lessy cu gura plină. Puţin îmi pasă deci ce se petrece pe acest Mapamond! Nu mai pricepeam oricum nimic în ultimul timp. Dacă nu mă împac însă cu Raul, mă sinucid. E o hotărâre irevocabilă, înghiţi Lessy ultimul dumicat.

Un clinchet ca de clopoţel păru să-i pecetluiască „hotărârea

irevocabilă”. Era o emisiune „de prioritate zero” care se transmitea în toate încăperile sediului Mondoviziunii. Un reporter cam ciufulit anunţa că se află „la faţa locului”. Adică acolo unde fusese până nu de mult laboratorul din Universitatea Delphi în care lucrase profesorul Al Kund, „decedat în urma unei explozii provocate de un ordinator biologic”.

— Minciunele prospeţele! comentă Lessy.

— Dar e totuşi vorba de profesorul Al Kund! exclamă Dessy ridicându-se de pe scaun, se instală pe un fotoliu alăturat celui în care stătea Lessy, în faţa ecranului de serviciu.

Vocea reporterului înşira eu o incredibilă repeziciune principalele date biografice ale lui Kund, trecu la fatala greşeală a profesorului de-a lucra în continuare cu ordinatoare biologice, în ciuda „avertizărilor repetate pe care Mondoviziunea le lansase consecutiv”.

— Doreşte să vă adreseze câteva cuvinte, impresionată de soarta profesorului Al Kund, „Regina delfinilor”, Ina Sind! anunţă reporterul pe un ton care lui Dessy i se păru că ar fi fost mult mai potrivit la un circ, unde acea Ina Sind şi-ar fi prezentat mamiferele acvatice „stând pe coadă în valuri”.

Faţa prelungă, arămie a unei femei blonde cu ochi verzi pătrunzători şi bărbie voluntară apăru imediat pe micul ecran. În contrast cu expresia voit calmă a Inei Sind, vocea ei trăda o emoţie puternică de la primele cuvinte:

— Moartea celui ce a fost profesorul Al Kund, începu rar Ina Sind, reprezintă punctul culminant al unui şir de nenorociri pe care în parte le cunoaşteţi. „Dezastrul de la Marele delfinariu” este poate cea mai mică din acest lung şir care trebuie neapărat şi pentru totdeauna *rupt!* Punctă scurt Ina. Cer opiniei publice mondiale să se trezească, să curme acest cortegiu de monstruoase crime, pe care le-a săvârşit cu premeditare profesorul Bilten şi acoliţii săi, nu ordinatoarele biologice, aşa cum…

Pe ecran, în locul Inei Sind, apăru brusc semnalul ce marca o regretabilă defecţiune tehnică. Dessy şi Lessy întoarseră simultan capul una spre alta, se priviră de parcă atunci se vedeau prima oară în viaţă.

VII
LA PORŢILE NOPŢII

De fiecare dată când revenea în biroul lui după inspecţiile

zilnice prin cele şase camere ale sediului Ligii, Ians Iason căpăta un sporit sentiment al importanţei persoanei sale. Realiza abia acum ce însemna *să fii ocupat;* pentru că, deşi avea două televizoare selective de perete, pe care putea urmări absolut orice emisiune sportivă de pe Mapamond – desigur, mă rog, şi alte emisiuni ar fi putut urmări – abia îşi putea rezerva câteva ore pentru aceste plăcute vizionări. Era extrem de… de tracasat. Cu campania, cu îndrumarea celor doi consilieri, care aveau ei nişte mutre cam suspecte, dar se dovediseră a fi extrem de dinamici şi pricepuţi, a secretarelor, care… aveau şi ele… un singur defect, din păcate esenţial: erau cibernetice. Campania se ducea, era adevărat, împotriva tinichelelor *biologice;* totuşi Ians aprecia că două făpturi bălaie, tinerele…

În sfârşit! Viaţa lui începuse să fie extrem de activă; chiar agitată, de când îl preocupa realmente problema tineretului. Da, tineretul trebuia făcut să înţeleagă, limpede, pericolul care îl pândea. Asta neapărat, pentru că, în mod inexplicabil, din rândul studenţimii, avea încă mult prea puţini adepţi! Tineretul, Ians Iason simţea că era în primejdie! Şi asta începând cu fiică-sa, despre care auzise că milita, culmea, împotriva Ligii! Organiza – şi nu numai ea, aflase îngrozit Iason – mici spectacole comice, pe care tinerii le dădeau chiar în pieţele unde îşi afişa Liga fotosintetizatoarele de propagandă informativă. Şi nenorocirea era că se adunau mulţi oameni *şi că râdeau!* Fiică-sa *îşi bătea joc* de ideile lui, de cei mai iluştri susţinători ai campaniei, unii cadre universitare, foşti elevi al marelui profesor Bilten! Era de neadmis.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, dar sunteţi căutat de Jeni Iason, auzi Ians vocea caldă a uneia din cele două secretare ale sale.

Ei, poftim! Avea *neruşinarea* această… esenţă de mediocritate, banalitate, această fiinţă cu vederi înguste şi care nici măcar nu ştia să gătească – Ians mânca acum în fiecare zi la restaurantul de la parter, într-un separeu rezervat – avea *impertinenţa* să vină aici, să-l întrerupă de la muncă… *pentru ce?* Să-i tragă un potop de lacrimi?

— Ce doreşte persoana din anticameră? se interesă pe un ton preocupat Ians Iason.

— Să adere la Ligă femeile din cartierul ei.

Ăă?! … Ians Iason rămase o clipă consternat. Apoi nu crezu o iotă, îşi cunoştea nevasta binişor. Îşi aminti însă că era

preşedinte de Ligă acum. Trebuia să treacă peste micile incidente de familie, care aparţineau trecutului. Chiar dacă, foarte probabil, Jeni se servea de acest pretext pentru a da ochii cu el – căci refuzase s-o primească de două ori – ei bine, *avea s-o convingă,* avea să facă din această soţie şi mamă denaturată, o susţinătoare a Ligii! Convinsese el în ultimele zile oameni influenţi!

— Să între Jeni Iason peste un minut! preciză Ians şi se apucă de treabă cu vioiciune.

Din toate aparatele sofisticate din acest sediu, învăţase să utilizeze la perfecţie unul. Era un memorizator „puţin modificat” de unul din consilierii săi. Ians îl puse în funcţiune. Trei videotelefoane sunară simultan, pe tonuri diferite. Din discuţiile pe care le purtase cu acele persoane se şterseseră răspunsurile lui Ians, rămăseseră doar vorbele şi imaginile interlocutorilor, pe care Ians le ştia deja pe dinafară. Putea spune deci orice dorea, adopta orice atitudine, faţă de indiferent care interlocutor şi putea întrerupe convorbirile ce avuseseră loc. Pe ecranul cel mai depărtat de birou, cel pe care îl putea vedea şi Jeni când urma să între în cameră, apăru imaginea profesorului Bilten, lansat într-un noian de aprecieri la adresa „iniţiativei”. Astea erau chiar reale.

Ce naiba făcea secretara aia, de ce n-o introducea odată pe Jeni?! S-o fi pornit netoata pe plâns? Ians Iason vru să ceară explicaţii, uşa se deschise totuşi, Jeni intră în camera în care vorbele profesorului Bilten erau întrerupte de ţipetele celorlalte două apeluri ale videotelefoanelor. Apoi alte două apeluri se auziră.

— Te felicit deci încă o dată, Ians Iason! Continua Bilten zâmbind pe ecran. Sunt sigur că pe drumul deschis de dumneata cu această minunată Ligă vor veni foarte curând milioane şi miliarde de rătăciţi, care încep să vadă crunta realitate…

Ians stopa discret discursul, spuse pe un ton de om agasat de salamalecuri:

— Să lăsăm asta, profesore! Vreau fapte, vreau să mă ajuţi mai concret în campania mea!

Sigur că *atunci* nu-i vorbise astfel profesorului Bilten – care încremenise pe ecran. Ei, cum era s-o facă?! *Acum* însă, Ians Iason, şcolit de consilierii săi, adăugă:

— Campania dumitale a cam slăbit în intensitate în ultimele zile. Vino cu argumente mai puternice, dragul meu! În special pentru categoriile de tineri nevinovaţi, care nu au puterea de discernământ formată. Cu bine, profesore Bilten! încheie Ians, stinse ecranul şi declanşă aparatul de pe biroul său.

— Roza Link doreşte să vă vorbească, se auzi vocea calină a secretarei cibernetice.

Ians blocă aparatul, zise părând încurcat:

— Roag-o să mă scuze, am să o chem eu mai târziu. Sunt foarte prins în clipa de faţă, aştept să discut cu Mons Kar!

Închise, declanşă al treilea videofon, pe care şi Jeni putea vedea imaginea lui Sen Si.

— Iason, îmi pare rău că trebuie să-ţi dau o veste neplăcută, începu Sen Si pe un ton ironic. O anume Adi Iason, despre care se spune că ar fi chiar fiica dumitale, are o atitudine nu tocmai reverenţioasă faţă de propaganda pe care o desfăşurăm.

Când auzise asta prima dată – cu amănunte amuzante de la Sen Si – Ians fusese pe punctul să pice jos. Acum întrerupse discret continuarea:

— Fiecare cu opiniile sale, Sen! Dacă fiică-mea încalcă însă dispoziţiile legale, acţionaţi legal! Nu mă mai deranja pentru fleacuri! Stabili Ians Iason, închise, apăsă pe o clapetă a biroului, ceru ferm: Scutiţi-mă de toate apelurile astea până vă anunţ eu. Preluaţi toate convorbirile, indiferent cu cine! porunci el, ridică mâna de pe clape cu un gest bine studiat, privi spre Jeni, să vadă cât era de topită.

Jeni mesteca gumă. Se strâmbă, apoi începu:

— Nu ştiu de unde e informat, dar fi-tu m-a prevenit în legătură cu mascarada asta „de impresionare” Nu te credeam chiar atât de cabotin.

Ians se simţi ca udat cu o găleată de apă. Fiu-său? Nell? Măgarul! Şi… De unde naiba aflase? Cui mai spusese?

— Nu fi prost! continuă pe un ton flegmatic Jeni Iason. Te manevrează alţii ca pe o marionetă! Ia-ţi o secretară necibernetică, măcar cu-atât să te-alegi, s-ar putea să afli de la ea mai mult decât din rapoartele care ţi se pun sub nas. Ai ajuns de râsul copiilor, Ians. Am simţit că e de datoria mea să-ţi spun toate astea înainte de-a pleca împreună cu Bel, într-o excursie în Pacific.

— …Cu… cu cine?! îngăimă Ians.

— A, cu un coleg de serviciu, zise neglijent Jeni, ridică un deget spre o imaginară caschetă, încheie: Adio, Ians, copiii sunt mari, iar tu…

Mâna lui Jeni căzu într-un gest de lehamite, femeia ieşi, uşa se închise în urma ei.

Ce… ce voia să spună cu acel gest?! El… el ce?

*

— Ticălosul care conduce „prospătura” din faţă e un adevărat as! scrâşni pilotul şi Pal Pent se întrebă dacă era cazul să-i spună omului de lângă el – care la rândul său era un foarte bun pilot – pe cine urmăreau.

După Hanna Gay, Iv Pard era considerat cel mai bun pilot spaţial. Iv rămăsese însă sclavul unei iubiri absurde, pe care Bilten izbutise să o cultive cu talent iar acum, cu Bilten la bord, Iv efectuase două „pulsaţii spaţiale tip Q” – pe care numai marile nave astrale îşi permiteau să le facă; şi acelea în afara Sistemului Solar! R-7, ultimul tip de micronavă spaţială aflată încă în faza încercărilor, era prevăzută cu un nou sistem de propulsie Q. Pe o asemenea navă furată, Iv apăruse deci în zona centurii meteoritice, acolo fusese în sfârşit reperat, încetinise numai cât timp parcursese centura – păstrând o viteză totuşi demenţială – avusese probabil şi noroc, făcuse alt salt… diabolic, se îndrepta acum spre zona Centurii relativei cunoaşteri, pe care… dacă o depăşea… Avea să utilizeze intensitatea spaţiilor W, pentru a-şi asigura o ultimă pulsaţie, pierzându-se definitiv. *Spre ce ţel? Cine* îl aştepta dincolo de „Porţile nopţii eterne”, cum numea Hanna această margine a Sistemului Solar despre care ştiau atât de puţin? Căci *trebuia* să-l aştepte cineva, o R-7, fie şi de ultim tip, nu era totuşi o astronavă.

Când el, Pal Pent, primise semnalarea în legătură cu „fuga lui Bilten”, se afla pe Baza medie 5. Pilotul acestei Lambda 4 făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru a-i intercepta pe fugari, se ţinea cu străşnicie încă „de coada” navei din faţă, adică la 2 My distanţă, cât să poată fi urmărită prin puternicele teleobiective ale unei Lambda 4. Unde voia să ajungă „marele profesor”? Cu *ce scop?* Supravieţuise oare exhibiţiilor făcute de Iv? Şi de ce, de ce nu răspundea niciuna din navele de intervenţie?

„Invazia” de care amintise Lev? Era deci o realitate!? Era o diversiune? I se crea astfel câmp liber lui Bilten pentru a fugi?

Era atât de preţios Bilten pentru *ei,* cine or fi fost acei *ei?!* Exista un dublu scop al acestei „operaţiuni extraterestre”?

— Ce-i acolo? auziţi? întrebă pilotul.

Începuse să se distingă în staţie un adevărat vacarm. Comenzi şi rapoarte fragmentare. Nava pe care erau se apropia de limita interioară a zonei 7-II-B, unde reieşea că se duc ostilităţile. Cel puţin una din cele două nave străine se afla în sectorul unde Hanna concentrase probabil, pentru ripostă, navele R-6 de intervenţie. „Toate ’fantomele’ au fost distruse!” reuşi să prindă un raport întreg Pal. După o ingenioasă idee a Hannei, navele R-6 de intervenţie dispuneau de „fantome”, dubluri teleghidate, care precedau, până la distanţe uneori colosale, navele pe care se afla echipajul.

— A schimbat direcţia! auzi Pal vocea omului de lângă el. Se îndreaptă spre centrul zonei 7-II-B acum! adăugă pilotul alarmat.

— Urmează-l! Hotărî Pal, cuplă pe canalul D, repetă apelul pe care îl mai încercase inutil de trei ori, auzi însă numai fragmente de ordine care se interferau:

„… Cu planetarele şi auxiliarele la maxim…”; „Urmăriţi-le pe cele şase care…”; „Mama s-a desprins în patru!” prinse Pal un fel de strigăt uluit.

Ce se desprinsese în patru? Nava principală? Celelalte şase erau micronave de atac!?

„Sunt vulnerabile numai la mase K! Atenţie! … simultan tirul pe cea mai apropiată! 05! Nu ieşi din formaţia de trei!” se auzi vocea de oţel a Hannei Gay. „Încă două distruse! Şi razele L au efect!”; „Rezervoarele K şi… la mine epuizate!”; „O felie fuge! Spre 6-III-C! Vin patru triunghiuri!”

Urmară alte comenzi fragmentare. „Feliile” erau… părţile din nava principală? „Triunghiurile” – micronave de asalt şi acoperire? Câte erau *toate?* Câte nave R-6 avea la dispoziţie Hanna? Încotro fugea „Felia”? 6-II-C era sectorul spre care se îndreptase *iniţial* Iv cu Bilten.

„Încă o felie explodată!”; „06 şi 07 distruse”; „Au rămas trei felii şi opt lăstuni!” se distinse altă voce de femeie.

„Lăstunii” ce mai erau?!

„Pal Pent, încetează urmărirea!” auzi Pal glasul cunoscut, grăbit parcă gâfâit al lui Harald Pin. „Nu intra cu o Lambda aici, eşti pierdut!”; „Feliile fug spre 7-II-A!”

— Şi-a modificat direcţia din nou! A redus la 16 My! exclamă

pilotul de lângă el, Pal hotărî scurt:

— Redu, de asemenea! Şi deviază dreapta!

Iv Pard urmărea probabil şi el rapoartele. Şi „se orienta”!

— „Felia”! exclamă pilotul şi, într-o adevărată ploaie de fulgere care brăzdau ecranul din stânga, Pal Pent văzu ceea ce era desigur una din navele surori ce se desprinseseră din astronava străină. Semăna cu o imensă semilună care venea ameninţătoare cu cele două „coarne” roşiatice înainte, într-un plan aproape orizontal.

— Şi „lăstunii” apar, exclamă pilotul, Pal realiză că erau tot una cu „triunghiurile”, aveau o formă plată, echilaterală, dar se mişcau cu o viteză incredibilă, abătându-se de la direcţia principală de zbor în unghiuri atât de ascuţite, încât nu puteau fi pilotate decât de roboţi.

Trei erau! Şi păreau angajate într-o luptă cu două nave R-6 care le urmăreau. Unde era acea R-7 pe care se afla Bilten? Un „lăstun” se transformă deodată într-un glob incandescent, trei fulgere lungi, verzi, izbucniră însă din semiluna cu margini portocalii, o R-6 se pulveriză sub privirile lor.

Apoi Pal descoperi nava R-7 pe care era Bilten. Se apropia lent şi se pierdu în pântecul „feliei” ca şi cum n-ar fi fost. Semiluna se ascunse imediat într-un halou violet, dispăru. Pal îşi muşca buzele până la sânge, auzi strigătul pilotului de lângă el:

— Vin spre noi! Şi observă pe ecranul centra, drept în față, un „lăstun” care se îndepărtase de câmpul de luptă, sălta neverosimil de iute apropiindu-se însă mereu. Totul era oricum pierdut, *inutil.* „Preţiosul”

Bilten, dacă supravieţuise acestei „excursii”, *le scăpase!*

Două fulgere, unul roşu, celălalt verde, ţâşniră simultan din blestemăţia zburătoare din faţa lor, Pal simţi în aceeaşi fracţiune de secundă şocul, probabil al manevrei pe care pilotul o încercase, mai auzi o pârâi tură parcă, un scrâşnet cumplit şi totul se pierdu într-o ploaie de fulgere verzi.

„Misiune ratată” comentă amar Pal înainte de a intra într-un văl negru, dens, ce îl cuprindea lacom.

*

Lewis Gorr se afla singur pe o R-6, la marginea zonei unde se desfăşura o bătălie deja pierdută.

Ajunsese cu o „Memfis”, pilotată chiar de comandantul Staţiei Unu a magistralei, până pe Baza exterioară 2, una din cele mai

vechi baze, pe care – acum constata – Dent Hon o lăsase complet în paragină. Aproape nimic nu mai funcţiona cum trebuie, moralul oamenilor era la zero, chit că în rapoartele pe care Lewis la văzuse în ultima lună. Dent prezentase o situaţie impecabilă. Când ajunsese pe Baza 2, Lewis nu putuse da de acest Dent Hon, aflase că nimeni de-aici nu ştia despre invazie, navele R-6 erau dispersate în întregul sector. În cele din urmă, Lewis reuşise să găsească o R-6 abia reparată şi un pilot care dormise doar două ore, se îndreptase împreună cu el spre rampa de lansare, hotărât să meargă în sectorul de intervenţie. La intrarea în rampa de lansare fuseseră împuşcaţi însă, împuşcaţi cu un pistol nenorocit, o antichitate de muzeu, împuşcaţi nu de către un robot al lui Bilten, ci de un nefericit tehnician al bazei, care se droga. Pilotul căzuse mort, pe Lev îl salvase caseta memoriei ciborgului N, fostul său pilot, pe care o purta permanent în buzunarul costumului. Idiotul care trăsese în ei părea total dereglat, probabil de campania declanşată de Bilten împotriva ordinatoarelor biologice şi a Serviciului pentru cercetarea fenomenelor bizare. De-a dreptul disperat – ora sosirii navei străine se apropia – Lewis urcase singur la bordul acelei R-6 care părea bine reparată, dar care se dovedi curând o epavă. Centralul şi planetarele sucombară după primele minute de zbor, Lewis trebui să-şi urmeze drumul numai cu auxiliarele, încercând zadarnic să ia legătura măcar cu unul din piloţii flotilei. Nu se putea face auzit de nimeni, iar acolo, în câmpul spre care se îndrepta, fără să mai ştie acum bine de ce, începuse deja o luptă cum nu fusese nicicând în istoria Sistemului Solar; o luptă în care nimeni nu mai coordona nimic; sau coordonau toţi; cu consecinţe evident dezastruoase.

Apoi, fără să-i poată veni a crede, Lewis Gorr auzi o voce limpede, tonică, aproape zeflemitoare, rare dădea dispoziţii, regrupa forţe, cerând să se câştige timp. Nu, nu era posibil. Din câte ştia, „Orion” se găsea pe Baza 16, în celălalt capăt al Sistemului Solar! Totuşi, fragmentele de dispoziţii nu păreau să vină de la altcineva decât de la Glad Selv, care-şi luase rolul de comandant al forţelor de intervenţie în sectorul 1-III-Z.

Nava pe care o zări mai întâi Lewis nu era „Orion”, ci o „Memfis”, se întrebă dacă nu chiar cea pe care venise el. Apoi Lewis descoperi o imensă sferă portocalie, nava străină probabil, incredibil de mare şi, numai după aceea, văzu silueta

navei „Orion”. *Cum* ajunsese „Orion” aici?! *Când?*

— Ocupaţi-vă de bondarii ăia săltăreţi! zicea Glad. *Niciunul* nu trebuie să ajungă la staţiile baliză pe care le-am lansat! Memfis, încă două grade spre 2-y! Excelent, formaţia trei! Se vede c-aveţi o fată frumoasă cu voi! Formaţia unu, au apărut şase bâzdâgănii deasupra voastră!

Fulgere de toate culorile se intersectau acum pe cerul nopţii eterne, trei jeturi mari, verzui, irupseră din nava străină vizând „Orionul”, fură deviate şi se pierdură în neant.

— Totul este O. K.! anunţă Glad. Încă puţin şi declanşăm noi! Memfis, fii gata pentru cuplarea de câmp, staţiile baliză, dublaţi acum!

Alte două fulgere roşii izbucniră din nava străină un zid nevăzut le absorbi înainte de-a ajunge la „Orion”, glasul lui Glad se distinse din nou aproape vesel:

— Mulţumesc, falsul meu Dent Hon! Era tocmai rezerva care-mi lipsea!

Două globuri de foc ce fuseseră, se pare, „bondari” se prăvăliră la dreapta şi la stânga lui Lewis, alte explozii şi fulgere se iscau necontenit pe cele trei ecrane frontale ale navei sale. Lewis izbuti să prindă în obiectiv o mininavă străină şi declanşa masiv un jet F.

Rezultatul nul, Lewis se corectă apăsând altă clapă, ordinatorul de bord surprinse în front lateral aceea i „bâzdâganie” pe care o zdrobi cu un flux de câmp K. Uimit, Lev constată că acum ordinatorul declanşa automat fluxuri K asupra tuturor micronavelor străine care se iveau.

— Atenţie, Memfis! Atenţie, staţiile baliză! răsună puternică vocea lui Glad. *Cuplaţi!*

Aproape în aceeaşi clipă, Lewis simţi că nava în care se afla se dădea peste cap, ecranul navigrafului şi-al locatorului de câmp se aprinseră şi se stinse brusc, încercă să redreseze nava şi privi spre marea sferă portocalie care, incredibil… se adunase brusc, formând un punct strălucitor, ca un orbitor soare minuscul.

— Îndepărtaţi-vă! Preveni Glad şi Lewis văzu venind spre el trei puncte luminoase, răsturnă a doua oară micronava pe care se găsea, fixă la maxim auxiliarele şi realiză că va pieri în finalul acestei bătălii neaşteptat victorioase.

Din fericire, niciunul din cele şase puncte luminoase nu erau „bondari”, trei R-6 trecură fulgerător pe lângă el, o lumină

albăstrie irupse însă pe ecranele frontale, invadă întreaga cabină, devenind o ceaţă violacee, Lewis mai simţi şocul, teribil, ceva părea că izbise nava ca o labă gigantică ce lovea un ţânţar, totul se întunecă apoi, brusc.

*

— Rezultate senzaţionale, Dan! strigă Adi Iason în receptorul telefonului „Delta II” – procurat tot de Nell – convorbirea nu putea fi interceptată, sau localizată, aşa că Adi continuă cu entuziasm: 17, auzi 17 profesori ai Universităţii Delphi au căzut seceraţi, grupele noastre din Alaska şi Australia mi-au transmis adineauri că au descoperit alţi 12 roboţi pe care i-au neutralizat! Au şi filmat, cum ne-ai sugerat, Dan…

— Ce-i cu oamenii lui Sen Si? întrebă Dan Dont.

— Niciunul nu şi-a arătat nasul! Spectacolele cosmice din pieţe au un succes nebun, două mai cuminţele, ce-i drept, au fost preluate, nu-mi vine să cred, dar *au fost preluate de Mondoviziune,* auzi?! Şi – bomba zilei, Dan!

— Profesorul Bilten se crede că *a fugit pe Marte!*

VIII
ECOUL TĂCERII

Ians Iason se uita la o emisiune sportivă fără să ştie măcar cine cu cine juca. De ieri consilierii îi dispăruseră, secretarele cibernetice nu ştiau nimic, cu Bilten nu-i puteau face legătura. Nici alţii nu se arătau dispuşi, aşa, dintr-o dată, să mai „schimbe o vorbă” cu el. Până şi robotul – care-l servea de obicei la restaurantul de la parterul blocului şi care îi aducea acum masa aici, în birou – părea să-l privească, şi ăla, cu un soi de… milă batjocoritoare! *De ce?* Erau totuși aici fişele a 475. 366 de oameni care *aderaseră la Liga pe care o înfiinţase el!* Şi alţii ar fi urmat să-şi trimită adeziunile, *dacă,* dacă totul nu ar fi fost oprit, dintr-o dispoziţie inexplicabilă pe care i-o transmisese Roza Link.

Ians ceruse insistent să vorbească cu Roza Link. Obţinuse greu o convorbire prin videofon cu secretara Rozei, care arăta nedormită şi care îi spusese că Roza e suferindă, că el trebuie să aştepte „până se vor clarifica lucrurile”, să urmărească liniştit emisiunile sportive. Se mai trezise şi cu un haidamac şi doi roboţi B. G. 25 care îl anunţaseră că de-aici înainte *îl vor păzi.* Că Liga a reuşit să stârnească „un puternic ecou”, dar să-şi facă şi duşmani. Asta deja începuse să-l sperie şi să-l enerveze. Cei trei „paznici” stăteau zi şi noapte cu el, iar când Ians încercase

să prindă la televizor şi altceva decât emisiuni sportive, haidamacul îi schimbase programul, amintindu-i că nu trebuie să se obosească, era o indicaţie a Rozei Link. Realiză că era… supravegheat de fapt! Tot felul de gânduri începuseră să-i bâzâie prin minte. Ce se petrecea? Unde era acum Jeni? Cu cine? … Şi copiii lui? Adi şi Nell ce făceau? Şi Liga? Cei 475. 366 de…

Uşa camerei sale de lucru fu deschisă, deşi secretarele nu-l anunţaseră că are o vizită, intră o femeie înaltă, blondă, cu ochi verzi ca marea.

Roboţii se mişcară din locurile unde încremeniseră până atunci, omul de pază se ridică şi el neliniştit din fotoliu, se îndreptară toţi trei spre femela care aştepta nemişcată, lângă uşă, cu ochii fixaţi spre biroul din spatele căruia Ians se ridicase în picioare întrebându-se ce se întâmpla? îi fugiseră şi secretarele cibernetice? Şi cine era femeia aceasta cu ochi reci, sfredelitori?

— Cum ai intrat? întrebă paznicul lui pe un ton nervos, se oprise exact în faţa necunoscutei.

Femeia îl cercetă pe omul care întrebase, mâna ei se lovi de şold şi cel doi roboţi se prăbuşiră ca trăsniţi. Haidamacul îi privi uimit, ceva se petrecu apoi, femeia făcuse două mişcări scurte, bărbatul acela cât un taur zăcea acum şi el pe podea, la picioarele ei. Blonda pocni din degete. Doi tineri intrară în urma ei în cameră. Mâna arămie pe care strălucea o brăţară ciudată indică neglijent spre bărbatul căzut. Ceilalţi doi îl ridicară, îl scoaseră din cameră, închiseră uşa în urma lor. Iar femeia o porni spre biroul masiv.

Pierit, cu zeci de întrebări bulucindu-i-se în minte, Ians Iason făcu un pas reflex înapoi, se lipi de peretele din spate. Femeia blondă zâmbi dispreţuitor. Se opri, spuse cu o voce adâncă, foarte scăzută:

— Te-au păcălit, Ians. Dar acum totul s-a sfârşit. Bilten a fugit, Roza Link şi Sen Si s-au sinucis. Rămâne de văzut… ce să facem cu dumneata.

Bilten fugise?! Unde? Şi cum? De ce? Şi Roza…?! … Şi cu el… Ce voia să facă acum cu el?! El doar nu…

— Ai creat derută, Ians! Ai zăpăcit 475. 000 de oameni.

„Şi 366!” fu cât pe-aci să adauge reflex Ians.

— Te aşteaptă colonia de muncă de pe Marte. Sau… Doctor

Marr mi-a vorbit de dumneata. Spune că eşti un biet naiv, leneş, din cauza unor deficienţe glandulare şi a scăpării de sub controlul social.

Oh, nu! Doctor Marr nu! Programele zilnice de gimnastică 7! Expunerile, filmele documentare, meniurile „ştiinţifice”, testele, roboţii… Nu! mai bine pe Marie, deşi… Ce-o mal fi fost şi acolo? Ians simţi că i se tăiau picioarele, bâjbâi cu mâna, făcu un pas, se lăsă moale în jeţul uriaş.

— Eu cred însă că eşti un om subtil, continuă vocea femeii. Că aparent ai făcut jocul lui Bilten, pentru a ne pune la dispoziţie fişele celor mai retrograzi indivizi din Sistemul Solar. Unii dintre ei sunt roboţi, bineînţeles, auzi consternat Ians, dar ne interesează ceilalţi.

Cine erau *ei,* cei pe care îi interesau „ceilalţi”? Înţelese însă că i se cerea să aprobe, dădu din cap gata să leşine.

— Bravo, Ians Iason! Nu-mi vei refuza deci două rugăminţi. Prima: Vei avea acces de azi la… la un ordinator care îţi poate pune la dispoziţie date exacte în legătură cu membrii Ligii. Separi roboţii! Clasifici totul; după nişte criterii pe care am să ţi le las. A doua: îmi împrumuţi acest sediu, căruia i-am modificat puţin firma, auzi Ians ca prin vis. Efectuăm nişte cercetări discrete, vom rămâne aici până găsim un spaţiu corespunzător. Îţi las biroul acesta şi apartamentul dumitale. Nu ne deranjezi, nu te deranjăm. De acord?

— …Şi când termin… plec pe Marte? întrebă Ians.

— Eşti un şmecher, Ians, râse femeia. Sigur că nu. Sper să ne ajuţi în continuare; dacă vei dori! Condiţia suplimentară e să te străduieşti cu clasificarea şi prelucrarea fişelor cât poţi de mult. Nu înţeleg prin asta să te epuizezi, ci să nu-ţi pierzi timpul plecând de-aici, până când nu termini. E clar?

Era foarte clar… Rămânea prizonier… Al cui?

*

— Bea măcar asta!

Hanna Gay stătea de ore nemişcată, întinsă pe un fotoliu relaxant. Realiză că lângă ea apăruse Mul Haad. Ţinea în mână un pahar înalt, plin cu o băutură nutritivă. Hanna apucă paharul, sorbi o înghiţitură, se strâmbă, întrebă rar, subliniind fiecare cuvânt:

— Eşti sigur că l-ai văzut pe Poco Ral dispărând cu nava lui în corpul uneia din cele două „felii” care ne-au scăpat?

— Da.

— Eşti sigur că altcineva nu a văzut asta?

— Da, îşi încleştă maxilarele Mul, adăugă: Numai eu şi Zina Rud eram pe urmele hardughiei ăleia colţate. Zina a pierit.

Hanna dădu peste cap paharul cu băutura nutritivă, întrebă din nou:

— Despre Poco, Missy credo, aşadar, că a murit în lupta care s-a dat, da?

— Împreună cu ceilalţi 25 de piloţi autonomi.

— Atunci să rămână aşa, Mul! Nicio vorbă, nimănui, despre ce ai văzut… Asupra lui El Gart, doctorii sau Harald Pin au găsit ceva… deosebit?

— Nu. Pare să-şi fi desprins singur cordonul de oxigen.

„Pentru înotul delfinului…”. Da, îşi găsise marea El. Numai că… acea mare îl înghiţise.

— Ai luat măsurile pe care le-am stabilit?

— Da, Hanna. Cu Missy doar nu ştiu…

— Cu Missy am să vorbesc imediat. Dă-mi un Pa-2!

Trecură împreună în camera alăturată, unde Missy stătea ghemuită într-un fotoliu. Hanna se aplecă, suflecă mâneca bluzei de lină a tinerei blonde, îi infiltră întreaga doză şi porunci scurt:

— La culcare, Mis!

Missy sări în picioare ca arsă, o privi pe Hanna cu un soi de ură, strigă:

— Poco nu *mai e,* pricepi?! Eu nu sunt ca tine, un robot viu! Nu pot, nu am să mai pot pilota niciodată şi nici nu mai vreau!

— Foarte bine! Hotărî Hanna. Nici nu *meriţi* să conduci o R-6! Fă-ţi raportul de plecare, e ca şi aprobat. Altceva?

*

— Nu trebuie să-i dai decât veşti bune! Preveni Zlah. Maladia câmpului; grad ultim! Nu cred că ajungem cu el viu, adăugă şoptit doctorul, deschise uşa camerei şi stabili ferm: Trei minute, cel mult!

Glad intră, închise uşa în nasul lui Zlah, se aşeză pe patul moale în care se odihnea trupul mare al lui Lewis Gorr. Pleoapele grele se ridicară, prin ochii obosiţi ai lui Lev trecu o sclipire cunoscută, ironică:

— Sper că nu vrei… să vinzi castraveţi unui grădinar atât de bătrân?! Care e situaţia exactă, Glad?

— Totul e acum bine. Informaţia a fost corectă. Şi importantă, preciză Glad. „Invazia” este deci respinsă în ambele sectoare.

— Cu ce preţ?

— …Două treimi din piloţii navelor de intervenţie au pierit. Ne îndreptăm acum spre Baza 4, explic i Glad. Care pare să fi fost ocupată de nişte „rebeli”. Gelt Borg şi Oll Ner. La ora actuală, cred că, graţie detectoarelor de roboţi ale lui Harald Pin, toate progeniturile lui Bilten sunt neutralizate, pe Terra şi pe bazele exterioare. Ordinatoarele biologice nu sunt distruse decât în proporţie de 15 la sută, explozii nu se mai produc.

— Zece la tactică, doi la strategie, zâmbi strâmb Lev. Bilten a fugit, nu?

— N-a avut încotro.

— Glad! Eşti, poate, ultimul om cu care vorbesc… Deci, unu: Să nu faceţi greşeala pe care am făcut-o eu… Oamenii Sistemului Solar au dreptul să ştie, întotdeauna, adevărul; *în întregime!* Doi: Bilten va reveni. Trei… Îţi las un mesaj… pentru Pal Pent sau Harald Pin… În caşul în care au murit amândoi… vei prelua tu…

— Îţi fac o propunere mai interesantă, Lev. Nu sunt *sigur* că Oll Ner va putea reedita performanţa pe care a realizat-o cu Iv Pard. Dă-mi voie să-ţi înregistrez memoria integral. Vei putea… trăi, într-un fel, într-o dublură cibernetică…

*

Unde se afla? Tot pe nava condusă de Iv Pard? Tot în „sicriul” acela în care i se explicase că va putea suporta suprasolicitările pulsaţiilor spaţiale? Bilten deschise prudent ochii. Constată că lângă patul său stătea… *un ciborg N!* Nu cumva îl capturase nava „Orion”?!

— Unde mă găsesc? îngână îngrozit Bilten, vocea abia şi-o auzea, glasul inflexibil al ciborgului răspunse prompt:

— Acolo unde ai vrut să ajungi. În cel mai mare şi mai puternic Sistem, singurul perfect! Şansa ta ca să trăieşti în sistem e să asculţi atent şi să execuţi întocmai!

Bilten privi în jur. Efortul de a-şi mişca oricât de puţin capul însemna o durere în ceafă, dar observă cu satisfacţie că într-adevăr nu se *afla pe „Orion”.* Încăperea mare era ovoidală. Lumina venea de pretutindeni… Părea să se fi aflat… în interiorul unui ou uriaş, murdar, translucid! „În sistem”?! Dar ce căuta *aici* un ciborg N? i-o luase înainte *şi în privinţa asta fosta*

lui studentă?

— Vreau să vorbesc cu Ela Nant! ceru Bilten şi vocea ciborgului se făcu auzită din nou, spunea cu impertinenţă:

— Eşti om, deci trebuie să asculţi atent şi să execuţi întocmai! *Nu* să porunceşti. *Nu* să pretinzi, Bilten, înregistrează odată…

— Du-te dracului, otreapă cibernetică! exclamă Bilten. Înregistră imediat ceea ce părea a fi un şoc electric, ce creştea în intensitate, pe măsură ce el scrâşnea tot mai cumplite înjurături, auzite în copilărie, în port.

— Suficient, A-2042, îl omori şi nu acesta e scopul! Distinse Bilten o altă voce şi şocul electric se întrerupse. Glasul semăna cu cel al lui Cell Anx şi continuă: Numărul Unu mi-a permis să vorbesc cu această epavă; care mi-a fost student.

Student? Nu fusese niciodată studentul lui Cell Anx! Fusese studentul… Andi Anx?! Andi Anx, fratele mai mare al lui Cell Anx era cel din faţa sa? Andi Anx, cel ce dispăruse într-un accident aerian rămas enigmatic? Ajunsese aici? Devenise atât de tânăr cum*?* Când pierise, Andi Anx avea 65–70 de ani! Acum însă, *acest* Andi Anx arăta nu mai mult de 30–35 de ani! Tinereţea?! *Nemurirea* de care îi vorbise mesajul primit în urmă cu doi ani de la aceeaşi lume? Exista cu adevărat? *Exista?!*

Ciborgul N dispăruse din cameră. Andi Anx – doar el era această persoană îmbrăcată într-un combinezon cenuşiu?

— Manevră ceva la patul care se transformă într-un fotoliu relaxant.

— Bea asta! E dezagreabilă, dar întremează!

Bilten mirosi paharul, sorbi o înghiţitură din cea ce părea a fi o zoaie dezgustătoare. Era totuşi „un soi de nectar”? Avea să întinerească? Şi el?

— Sunt Andi Anx, începu pe un ton detaşat fostul său profesor. Am fost răpit ca şi alţii. E aici un amalgam de făpturi… de pe diferite planete; aduse cu forţa sau… care au aderat la această… lume.

— Voi întineri şi eu? se interesă avid Bilten. *Mi-au promis.*

— Asta să mai vedem, zise Andi Anx; îl privi lung, păru să priceapă ceva, adăugă: Şi tu le-ai promis multe. Rămâne să dovedeşti că meriţi o asemenea… „risipire de energie”, cred că vor considera ei! zâmbi Andi Anx. Trebuie coborât de două ori în timp special pentru asta…

— Tu ce-ai oferit? Luciră ochii lui Bilten.

— Asta nu te priveşte, zise Andi Anx. Mi s-a cerut să-ţi spun însă ce i-ar interesa. Pentru că… Ei sunt o mare forţă cibernetică; perfect organizată; dar care s-au dezvoltat extrem de lent de-a lungul mileniilor. Au fost activaţi subit…

— De cine?

— Nici asta nu te priveşte, pară fostul lui profesor şi Bilten îşi aminti că Andi Anx avea obiceiul să lanseze întrebări sau afirmaţii aparent bizare care deveneau obsesive pentru studenţii lui. Important e, continuă Andi, că vor să-şi mărească puterea de distrugere. Universul este nesfârşit, iar ei caută anumite planete populate de fiinţe inteligente care le sunt duşmani. Au nevoie de creaturi biologice active, inventive, care să le ofere soluţii *noi,* ingenioase, de distrugere la scară mare.

— De ce nu le răpesc, cum au făcut cu tine?

— Procedeul are un dezavantaj, ridică din umeri Andi Anx. Nu toţi acceptă, ca mine, să servească Sistemul. Cei mai mulţi se sinucid sau încearcă să saboteze. Le-ar trebui deci inteligenţe creatoare, dar docile faţă de Sistem!

— Le obţin o întreagă şarjă, asigură prompt Bilten.

— Ce faci?! tresări Andi Anx… Cum le obţii?

— Asta nu te priveşte! rânji Bilten. Le spun exact cum, *numai dacă* îmi asigură tinereţea! Precizează-le că procedeul e repetabil în orice lume, e un fel de patent! Şi cred că merită să dea pentru asta *orice preț*, e un sistem care-şi propune să distrugă Infinitul! chicoti Bilten realmente înveselit.

*

— Ela! începu scăzut Oll Nor. Nu văd cum puteau fi „absolut siguri”! Acea creatură nu a sesizat ironia lui „Glad”.

— Şi numai pe baza acestui considerent a tras asupra unei posibile fiinţe umane?! insistă Ela. Nu, nu se poate, Oll, un ciborg al meu nu poate să facă aşa ceva! Este imposibil!

— „Imposibil”? Deveni interesat de subiect Glad.

— Tocmai dorinţa de a înfrânge imposibilul cred că i-a dinamizat pe amândoi, se întoarse Oll spre Glad Imediat după ce „Ela” l-a… despicat în două pe acel robot,” *Glad”* s-a prăbuşit. „Ela” mi-a explicat că era o soluţie „gen Glad Selv”; îi transmisese, prin Fita, certitudinea că are în faţă un robot.

— La naiba! Se lăsă încet pe un fotoliu Ela. Prin” Fita”?! I-am programat să se autodistrugă înainte de a săvârşi *gestul* de-a ataca o făptură umană! Dar el… La naiba! repetă Ela. La aşa

ceva nu m-am gândit.

— Este exact ce mi-a spus ciborgul acela care e o dublură a ta. „O idee la care nici Ela Nant nu s-a gândit!” îşi aminti Oll. Părea încântată, dacă pot spune aşa, de ideea lui „Glad” care, să recunoaştem, a fost salvatoare pentru noi toţi.

Ela se întoarse spre Glad, îl privea îngrozită.

— Cred că am făcut, cu aceşti doi ciborgi, cea mai mare greşeală din viaţa mea, şopti ea.

— Păi, nu înţeleg de ce! replică surâzător Glad.

Când ai aflat că Hellen şi-a depăşit condiţia, fugind în viitor, pentru că nu a acceptat să mai fie considerată „executant”, „robot”, „măgar cibernetic”, ai fost entuziasmată! Aceste două dubluri ale noastre au făcut cam acelaşi lucru. Au găsit soluţia de a depăşi „legea”! Într-un moment de excepţie, cântărind nu mecanic, ci omeneşte situaţia. De-o parte era *un* om, *poate;* de alta, *sigur, mulţi* oameni *de valoare*, care fuseseră chinuiţi de exemplare umane sau roboţi similari celui care ţinea acum în mână un dezintegrator K! Tu ce-ai fi făcut în acest caz?

— Nu are importanţă ce aş fi făcut eu, Glad! Un ciborg N nu credeam că este în stare… Lewis Gorr a avut perfectă dreptate preferând să moară! Înţeleg abia acum cât de corect a gândit!

— În ce îl priveşte pe Lev, cred şi acum că a greşit, zise posomorât Glad. Cât despre aceste două dubluri ale noastre, *tu* ai greşit, dar foarte puţin, Ela. Dacă l-ai fi confecţionat *corect,* „Glad” nu ar fi putut să comunice în Fita, eu nu sunt în stare de năzdrăvănia asta.

— E o speculaţie, de-a ta, dar care nu-mi schimbă hotărârea. Să mergem, Oll! Vreau să stau de vorbă cu această „Ela”, înainte de-a o demonta, definitiv. Unde e?

— În laboratorul de cibernetică. Împreună cu trupul acelui „Glad”. A mai spus, stai puţin! zise Oll. Da, a mai spus: „Rămâne de văzut… dacă şi eu pot fi o adevărată Ela Nant”!

— Cee?! sări de pe fotoliu Ela. Du-mă acolo, în laborator, Oll! Numaidecât! Sau fă-mi legătura cu ea prin videofon!

— De ce n-o chemi prin Fita!? sugeră Glad.

— Pentru că nu-mi răspunde! scrâşni Ela. Presupun eu ce i-a dat prin cap, ah, n-am să-i iert asta niciodată!

— Iar „niciodată”? Ridică o sprânceană Glad.

— Nu este nimeni în laborator! constată Oll, privea uimită ecranul videofonului.

Ela se reaşezase pe fotoliu, şopti cu privirea rătăcită:

— Glad, nu trebuie să mai concep niciodată *ciborgi!* L-a revitalizat pe „Glad” … şi au fugit amândoi, acum îmi comunică măgarul cibernetic de Nat. Cu o micronavă de pe” Orion” au fugit. „Ela” şi „Glad” au urcat pe „Orion” imediat ce-ai coborât tu. Au şters-o cu micronava noastră, într-o direcţie neprecizată.

— Nu-i puteţi ajunge? întrebă nedumerită Oll.

— Noi, în Orice caz nu, râse şi mai bine dispus Glad. Micronavele prospective de pe „Orion” au fost gândite pentru ciborgi! Pot atinge 24 My în mai puţin de cinci miniunităţi timp.

— Iar în măgarii cibernetici de pe „Orion” nu mai am nicio încredere, adăugă Ela furioasă. Pot să jur că „nu ar găsi micronava”! Numai cu ajutorul lor puteau fugi cei doi bezmetici, asta e clar! Îţi dai seama cât de gravă e situaţia, Glad?

— Cred că avem, pentru moment, de rezolvat probleme mult mai serioase, aprecie Glad. Bilten ne-a selectat şi trimis pe Baza 4 cele mai îndrăzneţe minţi, pe cei ce s-au împotrivit regresului pe care îl promova el metodic. Le vom prezenta rezultatele „Expediţiei Orion”, contactul cu lumea din „Constelaţia cibernetică” şi datele despre nucleul temporal.

— Nu ştiu ce să le spun, Glad. Nu sunt capabilă discern în momentul acesta care sunt consecinţele… Ce trebuie să fac în continuare măcar cu ceilalţi ciborgi de pe „Orion”? Nu, Glad, nu pot să susţin o expunere în faţa…

— Eu pot! Stabili Glad. Le voi face şi-un raport asupra „invaziei”. Problemele sunt inedite, nebuloase, contradictorii, ridică deci mii de întrebări. E tocmai ce presupun că interesează nişte oameni de ştiinţă adevăraţi.

În ceea ce priveşte dilemele tale de creator al ciborgilor N, ei bine, demontează-i pe toţi! zise foarte serios Glad. De când aştept eu să mănânc, în fiecare zi, aceeaşi supă de alge, gătită de minunatele tale mâini, Ela!

*

— Un alt monstru! exclamă Bilten.

— E doar un cibernet de tip R, îl corectă Andi Anx manevrând de aşa manieră cu fotoliul mobil în care se găsea Bilten, încât să lase liberă partea centrală a coridorului larg de acces.

Din direcţia opusă venea un fel de păianjen cât un taur. Două arătări bipede apărură şi ele din firide nebănuite. Roboţi erau, roboţi uriaşi, pe lângă care un B. G. 24 rămânea o capodoperă

de frumuseţe.

— Ai văzut acum şi cu ce „surori medicale duioase” îţi vei petrece restul timpului, dacă insişti să nu mai fi îngrijit de acel A-2042.

— Vreau să fiu îngrijit de un B. G. 24 de-ai meu, pretinse Bilten. Nu de o creatură a Elei Nant, care... Cum dracu a ajuns *aici* acel ciborg?

— Sunt doi. Capturaţi împreună cu doi roboţi de-ai tăi, Bilten, din balize spaţiale lansate de Glad şi Ela În „Expediţia Orion”. Voi încerca să aranjez acest schimb, deşi... în sfârşit, Bilten, reţine, aici trebuie să rogi, nu să pretinzi! Nu uita asta la întrevederea cu Numărul Unu. De ea poate depinde totul.

— Ce-nseamnă totul? Tinereţea?

— Sau moartea! preciză sec Andi Anx, adăugă: E posibil să întâlnim tot felul de făpturi. Ne aflăm pe coridoarele de acces pentru creaturile ce respiră oxigen „în concentraţia B”, ca şi noi. La dreapta, la stânga şi dedesubt sunt laboratoarele şi dormitoarele; ale oamenilor şi ale celorlalte fiinţe care lucrează pentru acest „Sistem perfect”! Cel care se apropie de noi acum e un xelan! Avertiză Andi Anx, din faţă venea un monstru parcă şi mai înfricoşător decât „păianjenul” uriaş. Se mişca ajutându-se de nişte tentacule pe care le unduia, le rotea necontenit.

— E o fiinţă raţională?! întrebă oripilat Bilten.

— Toate fiinţele de aici sunt... mai mult sau mai puţin raţionale, zise sibilinic Andi. Am ajuns, adăugă el, intraseră într-o cameră cu podeaua trapezoidală, care avea pe peretele mic din fundal un ecran rotund.

— Altă hidoşenie! remarcă Bilten, în încăperea lipsită de orice mobilă se afla un fel de broască ţestoasă fără carapace, dar cu gât lung, cap foarte turtit şi ochi galbeni care îi fixau cercetător.

— Cred că aşteaptă, de asemenea, să roage ceva pe stăpânul absolut al acestei planete, explică Andi Anx.

Bilten strănută repetat.

— S-o scoată de-aici, hâzăniile astea îmi provoacă alergie!

— Ar fi bine să-ţi controlezi limbajul, observ. Andi. Să nu mai pretinzi nimic, chiar dacă ţi se va permite să vorbeşti, numai după ce acest exemplar al altei lumi raţionale îşi va încheia audienţa. Gândeşte-te mai bine cum să-ţi formulezi cât mai clar şi concis propunerile, timpul Numărului Unu este foarte preţios. Voi reveni după...

— Nu mă lăsa cu scârboşenia! Cum am să mă înţeleg cu…?

— Numărul Unu cunoaşte toate limbile care se vorbesc pe această navă planetă. Nu am dreptul să asist la „audienţă”. Îţi urez succes! încheie Andi Anx şi ieşi din cameră.

Bilten simţea deja că se sufocă. Era şi cald în camera aceasta. Aerul umed, prezenţa făpturii acelei care mai şi mirosea urât îi creau o stare de panică îngrozitoare. Realiză că îşi juca viaţa. Dacă nu reuşea…

Exclus! *Trebuia* să reuşească! Tehnica de a crea monştri inteligenţi în trecutul Terrei sau al oricărei alte planete avea să intereseze desigur o civilizaţie care viza să obţină sclavi ieftini, devotaţi şi inventivi! Ina Sind renunţase la Idee pentru că întrezărise „reversul medaliei”. Ei, bine, acel revers lui îi convenea de minune!

Cu buzele strânse, Bilten îşi trecu în revistă întreaga argumentaţie, în detaliu. O repetă în rezumat, apoi o concepu într-o formă curtenitoare, dar rezervată, în care să nu dea detalii care să îl facă inutil pe el. Da, nu trebuia să le dea date exacte, în orice caz nu formula acelor pastile care – cu ajutorul unei organizaţii teroriste existente în trecutul Terrei – să fie strecurate într-o mare maternitate. Iv Pard era tocmai bun pentru o asemenea misiune, Ann a lui constituia o momeală încă destul de convingătoare. Cum avea să se înţeleagă însă Iv cu teroriştii? Cum intra în legătură cu ei? Dacă rata? Oh! Bilten constată că se scărpina tot mai aprig, descoperi pe piept, pe braţe, pete mari roşiatice care apăruseră ca din senin. Ce mai era şi asta? Privi îngrozit la făptura ce semăna cu o reptilă stranie şi care îl cerceta la rândul ei cu ochii aceia de linx. Ecranul rotund se lumină în aceeaşi clipă în care Bilten hotărâse să ţipe de indignare, de furie, avusese totuşi un „contact” doi ani cu aceste creaturi cibernetice, iar ele…

— Spune ce ai de spus, Bilten! Ai pentru asta timpul cât ai număra la o sută, se auzi o voce metalică, aspră, dar perfect clară şi Bilten, brusc potolit, începu să debiteze grăbit:

— Numai o întâmplare neprevăzută mi-a zădărnicit planul pe care l-aş fi îndeplinit conform înţelegerii încheiate, ilustră înţelepciune a celui mai mare, mai puternic, unic Sistem perfect! Vă admir scopul şi vă ofer ideea mea de-a obţine inteligenţe superioare, care să fie dornice să trăiască aici – nu pe Terra, unde se vor simţi monştri printre semenii lor.

Posibilitatea călătoriei în timp, pe care numai voi o aveţi, minunate făpturi cibernetice, vă dă şansa de a realiza acest experiment ce ar putea fi reluat ulterior în oricare lume biologică, de unde doriţi să recoltaţi supuşi inventivi, dar docili, care să…

— Destul, Bilten! Tăie glasul creaturii necunoscute. Ai acţionat *slab* pe Terra. Ne-ai indus în eroare. Vii acum cu un alt plan complicat, bazat pe o idee *a Inei Sind* şi scontând pe colaborarea lui Iv Pard. Vrei să rămâi în viaţă şi să nu ne dai detaliile acestui plan, de reuşita căruia *eşti nesigur.* Dar formula Inei Sind o avem deja, extrasă din bagajul tău. *N-ai vorbit* despre terorişti şi dificultăţile de a ne înţelege cu el, deşi teroriştii din trecutul Terrei ar putea fi cel mai interesant aspect al ideii tale. De aceea voi analiza totuşi această nouă propunere a ta, Bilten. Dar pentru tinereţea pe care o speri *trebuie să oferi mai mult.*

Şi ecranul se stinse. „Audienţa” luase sfârşit.

*

— Ia loc, Ina Sind! Invită Mons Kar pe un ton politicos, deşi insistenţa femeii de a fi primită imediat, la această oră foarte târzie, i se păruse exagerată. Avea prea multe probleme urgente de rezolvat pentru, a suporta o vizită „cu caracter sentimental”, chiar aşa specificase Ina în solicitarea ei. Datorită flerului pe care începuse să-l capete de când conducea Consiliul suprem de coordonare, Mons simţea însă că aceasta vizită „sentimentală” ascundea ceva important. Ina Sind se aşezase ascultătoare într-unul din fotoliile mari din cabinetul particular de lucru al preşedintelui. Dar tăcea.

— Ecran zero! Dispuse Mons Kar.

Două luminiţe verzi de pe biroul consolă se stinseră simultan. Istoria avea să fie privată de înregistrarea acestei discuţii. Ina îşi cercetă parcă în treacăt mâna pe care lucea un inel splendid, zise pe un ton scăzut, din adânc:

— Îţi mulţumesc, Mons! Într-adevăr, vreau ca tot ce îţi voi spune să nu fie nici măcar bănuit de cineva. Iartă-mi, te rog, „trucul sentimental”.

— Nu-i prima oară când recurgi la ceva în acest gen, nu se putu abţine să menţioneze Mons, Ina îl privi în ochi, recunoscu:

— Aşa e. Ţi-am subapreciat perspicacitatea, probabil; regretabil pentru mine.

— A, nu! O linişti Mons. Sen Si mi-a prezentat un document care m-a consternat. Eu mă îndrăgostisem chiar, zâmbi Mons, fără să bănuiesc măcar că… mă studiai! Dar concluzia din raportul tău de acum 12 ani, Ina, mi s-a părut justă. Nu eram făcut pentru corpul investigatorilor speciali… tot aşa cum, cred, nici pentru funcţia pe care o îndeplinesc.

— Îţi mulţumesc din nou, Mons. M-ai ajutat să depăşesc cea mai neplăcută parte a discuţiei, şopti Ina. Trebuie s-o ştii însă. Pentru acest post ai fost desemnat de ordinatoarele lui Bilten. A dorit un preşedinte al Sistemului Solar lipsit de spirit practic, în spatele căruia să-şi poată face jocul. A fost vorba de un plan complex, pe care Bilten a reuşit, din nefericire, să-l pună în aplicare. Lev a înţeles asta, dar era deja foarte târziu. Ultima misiune pe care mi-a dat-o Lev a fost aceea de a stabili cauzele fenomenului Bilten. Rezultatele investigaţiilor mele sunt aici, zise Ina scoţând din geanta mică un set de bobine.

— Ce cuprind? întrebă Mons.

Ina ezită, spuse scăzut:

— O descoperire a unei tinere ciberneticiene, Mary Danz. E bobina numărul unu. Stabileşte că Bilten a furat pur şi simplu lucrările unui fost profesor al său, decedat subit, într-un accident. Bilten era pe-atunci un banal asistent la catedra de cibernetică prospectivă. Ajunsese acolo cu greu, era desconsiderat, ironizat, uneori chiar pe nedrept, de toţi. Au apărut ceea ce numeşte Rely Roy, ale cărei investigaţii le vei găsi în bobina trei, „conflicte la nivel de microcolectiv”.

— Astfel de conflicte mai apar, din păcate, şi azi! Observă cu amărăciune Mons.

— Sunt de o periculozitate extraordinară – asta e prima concluzie a raportului meu – având în vedere forţa mijloacelor tehnico-ştiinţifice pe care am ajuns să le utilizăm. La ambiţia nemăsurată, devastatoare a lui Bilten, „de-a le arăta celorlalţi cine este el”, s-a adăugat o glumă penibilă făcută de Roza Link. Vei audia bobina doi, din care aflăm şi că Bilten îi promisese Rozei Link, recent, „tinereţea”!

— Tinereţea?! Nu-i veni să creadă lui Mons.

— Da, surâse Ina. O propunere stupefiantă pentru o fostă glorie neegalată 40 de ani. Roza Link a acţionat, la porunca lui Bilten, pentru a zăpăci un nefericit, Ians Iason, dar şi oameni influenţi. Al treilea document este mult mai important. Această

Rely Roy, despre care începusem să-ţi vorbesc, a studiat reacţia psihosocială la maşinaţiunile lui Bilten care izbutise, utilizând ordinatoarele clasice, să promoveze în posturi de conducere oameni incompetenţi. Graţie acestor indivizi, dintre care unul este Sen Si, total nepotrivit pentru acea funcţie, sau cu ajutorul roboţilor, care începuseră să înlocuiască oamenii „nemanevrabili”, Bilten a provocat nedumeriri iniţial, apoi frustrări care s-au transformat în ceea ce Rely Roy numeşte „boala Indi”. O reacţie de indiferenţă socială, în esenţă. Psihicul uman, nemaipricepând nimic din răsturnarea de valori, „se apără”, trecând la o pasivitate maladivă.

Alţii au căutat consolarea în alcool, droguri. Mai grav e că cei ce încercaseră să-l combată pe Bilten au fost ostracizaţi, izolaţi pe Baza 4, ori ucişi – cum s-a întâmplat cu Al Kund – înscenându-se accidente, de care” erau mereu vinovate ordinatoarele biologice”! A patra piesă este un grupaj de rapoarte ale lui Oll Ner, medic pe Baza 4. Vei vedea ce tratament li se aplica – mai exact, ar fi trebuit să li se aplice – oamenilor de ştiinţă sau de artă care încercaseră să dezvăluie activitatea lui Bilten. Relatarea lui Dan Dort e pe a cincea bobină. Sesizase procesul de „robotizare” realizat, în principal, într-o „secţie specială” a uzinelor de pe Marte. Acolo, Bilten s-a slujit de roboticianul de anvergură Dent Hon; care a valorificat experienţa Elei Nant.

— A Elei Nant? Sper că nu vrei să spui…?

— Despre Ela Nant investigaţiile mele sunt la zero! făcu iritată brusc Ina. Nu am reuşit să aflu nimic, nu ştiu ce rol joacă această nouă „stăpână absolută” a ordinatoarelor biologice! Când Dent Hon şi-a dat seama de adevărul plan al lui Bilten, a fost însuşi Dent Hon transferat, pentru a putea fi înlocuit cu un robot B. G. 27, care a devenit şeful bazelor 2 şi 5. Art Sen, fratele lui Sen Si, a fost înlocuit şi el, după cum ştii. Există în acest sens un al şaselea document al lui Pedro, asistent al profesorului Bilten. Cea de-a şaptea bobină aparţine unei tinere, Paola, care a obţinut întâmplător date despre modul în care a fost atras în jocul lui Bilten faimosul pilot Iv Pard.

— E adevărat? Iv l-a ajutat pe Bilten să fugă?!

— Da. Să fugă în acea lume *cibernetică,* ce ne-a atacat. Asta mă face să pun însă *încă* un semn de întrebare asupra Elei Nant, care pare să dispună de facultatea de a conduce psihic ciborgi,

de a obţine informaţii, la mari distanţe, prin ordinatoarele biologice.

— Cred că în ce o priveşte pe Ela Nant greşeşti, rosti rar Mons Kar. Am cunoscut-o cândva, la un simpozion…

— Şi te-a cucerit! zâmbi acrişor Ina. Nu eşti singurul. În nota care încheie raportul lui Oll Ner se vorbeşte însă de o „Elă Nant”, ciborg în mod cert. A ucis un om acea dublură.

— Cum?! exclamă spontan Mons.

— Mai corect, ceea ce credea că este un om. L-a despicat în două cu o armă L.

— Suficient! gemu Mons Kar ridicându-se din fotoliu.

— Constat că nu ai mai suportat abia când ţi-am vorbit de bănuielile mele referitoare la această „mică vrăjitoare”, râse Ina. Să recunoaştem, e totuşi bizar! Pare să exercite asupra tuturor o sugestie rezistentă în timp şi de nezdruncinat; similară cu procedura aplicată lui El Gart; care a preferat să se sinucidă, când…

— Asemănările pe care le faci sunt corecte, dar greşeşti, Ina!

— Mi s-a mai spus. Harald, Rely Roy, Paola mi-au zis chiar că „am făcut un complex”! Posibil. Logic aveţi dreptate, mai ales că există şi bobina cu raportul lui Harald Pin, care vorbeşte despre „Cheia porţii spre timp”!

— Crezi că e chiar adevărat? întrebă uluit Mons.

— Da. Nava „Orion” a descoperit „un nucleu temporal”. Funcţie de direcţia şi viteza cu care intri în el, poţi ajunge, zic Glad şi Ela, *în alt timp* şi în *alt spaţiu!* Ultimele două bobine aparţin secretarei cibernetice a lui Bilten şi lui Tordo, principalul coordonator al Centrului de testare a produselor farmaceutice. De la Tordo, Bilten aflase date despre un experiment al meu din tinereţe.

— Cu delfini?

— Nu. M-apucasem de nişte experimentări care… vizau să programeze genetic oameni cu o memorie… aproape electronică. Teama că voi isca monştri m-a făcut să renunţ. Lucrările mele au rămas însă; şi Tordo a mărturisit, după fuga lui Bilten, că i le-a pus la dispoziţie. Ca şi Sen Si, acest Tordo demonstrează că oamenii incompetenţi promovaţi incorect devin treptat la fel de periculoşi ca nişte duşmani competenţi.

— Bilten a plecat cu lucrările tale?!

— Da. Combină acum orgoliul lui Bilten, mereu înfrânt, cu

existenţa „nucleului temporal”, despre care acea lume străină ştie, căci au venit prin 7-II-B!

— La ce te gândeşti? îngăimă înfiorat Mons.

— Exact! Ai ghicit! zise simplu Ina. Ceea ce vreau să-ţi propun este continuarea, la alte proporţii, a „Operaţiunii Heracles”, declanşată încă de Lev Gorr.

— Nu! spuse repede Mons Kar. Nu mai vreau să aud de nicio operaţiune, nu pot rămâne în funcţia pe care o deţin. Îmi voi prezenta demisia; chiar mâine.

— N-ai dreptul să faci asta! Sclipiră ochii Inei. O schimbare în funcţia supremă presupune o agitaţie nemaipomenită şi un timp lung până când cel ce te va înlocui…

— Dar dacă nu mai pot să…

— *Vei putea,* Mons! Au putut-o face miliarde de oameni. Dacă e ceva frumos, înălţător, tonic, în degringolada produsă metodic de Bilten, este această capacitate umană de a se regăsi, autodepăşi, mereu, de a înfrânge stihia; ca întotdeauna! Noi am făcut prea puţin până acum. E timpul să facem mai mult, înainte de-a ne prezenta demisiile, altfel… ecoul tăcerii de până acum ne va ucide pe toţi. Fiinţele care populează Sistemul Solar *pot realiza ceea ce pare imposibil.* Cu condiţia să vadă „steagul”, obiectivul propus! Şi să ştie că merită să-l atingă.

IX
OPERAŢIUNEA HERACLES

— Uite ce e! începu pe un ton stăpânit dar foarte hotărât Hanna. Am pierdut mai mult de jumătate din piloţii şi navele pe care le aveam; dar trebuie să acopăr şi două treimi din zona celei de-a doua flotile de intervenţie – din care a rămas o zecime, după ce Dent Hon a trădat. Orice distorsiune de câmp înseamnă alertă generală, navele R-6 se îndreaptă spre acel punct, lăsând descoperite sectoare întinse.

— Înţeleg, mormăi Harald Pin.

— Nu înţelegi! În 7-II-B-014 s-a produs azi o perturbare a spaţiului W; cauzată, după toate probabilităţile, de penetrarea acelui „nucleu temporal” de către o navă necunoscută. A lansat semnale înţelese numai de *cineva* care s-a îndreptat imediat cu o micronavă Meteor spre acel loc. Nava străină părea o R-6…

— Să admitem că pe Meteor am fost eu.

— Ar fi trebuit să mă previi, reproşă Hanna. Nu m-am amestecat niciodată în combinaţiile Serviciului vostru, dar…

— N-am putut să te previn. N-am ştiut când şi dacă va veni.

— …Poco a fost pe acea R-6?

— …Cine e Poco?

— Harald, nu glumi! Preveni Hanna. Missy a făcut azi o tentativă de sinucidere. Nu ştiu dacă o voi putea împiedica pe a doua. Îl iubeşte nebuneşte pe lunganul ăla, crede că a murit, eu credeam până azi ceva mai rău. Dacă Poco face un joc extrem de periculos, dacă el ne-a semnalat ora şi locul invaziei, e nepermis ca atunci când se va întoarce printre noi, *dacă* se va mai întoarce vreodată, să nu o mai găsească pe Missy.

Harald tăcea. Se întrebă dacă omul cu care luase legătura era acel „Poco, iubitul lui Missy”? Nu-l cunoscuse până azi; legătura o stabilise cu acel om în locul lui Lewis Gorr, pe baza mesajului transmis de Glad Selv. Poco părea de scurt timp plasat de Gorr în lumea aceea străină, cibernetică; era deci şi foarte puţin probabil ca el să le fi putut furniza o informaţie importantă ca aceea privind locul şi ora proiectatei invazii.

— Nu ştiu cine este, spuse rar Harald. A fost trimis aici, în Sistemul Solar, să vadă care e starea flotilei, după ciocnirea cu navele străine. Le va spune că suntem gata să respingem orice atac al lor.

— Perfect! aprobă Hanna. Fiind complet neadevărat, adăugă ea scăzut. Să sper deci că nu vom avea în curând de înfruntat alte nave ale lor?

— Speră! oftă Harald. Deşi… omul acela ne confirmă ceea ce eu credeam că e o ipoteză extravagantă a Inei Sind. Faţă de noul lor plan, Hanna, despre care a aflat doar ceva… poate, acel Poco… mă tem că ar fi fost de dorit… o triplă invazie.

*

Ore în şir după acea întrevedere cu „Numărul Unu”, Bilten rămăsese nemişcat pe patul său întrebându-se *cum de aflaseră ce gândea,* ce gândise *înainte* de începerea audienţei, când perfidul Andi Anx îi sugerase să-şi formuleze cât mai clar ideile. Şi descoperise. Hâzania! Broasca ţestoasă fără carapace *nu* mai era în cameră când se terminase „audienţa” lui! Ei, de ce? Dacă *aştepta* şi ea o audienţă, de ce plecase? Ochii aceia chihlimbarii, de linx, care îl fixaseră permanent, înainte ca ecranul rotund să se aprindă!

— Trebuie să-ţi spun, auzi Bilten glasul ciborgului N, că planul tău cu monştri pe care să-i obţinem din trecutul Terrei a fost

aprobat de Numărul Unu. Eu am primit misiunea de a-l definitiva. Împreună cu Iv Pard. E necesar să ne mai dai câteva detalii, preciză A-2042.

Şi, după aceea? Şi dacă Ideea lui avea să reuşească… *prea bine?* Dacă aveau să aducă din trecutul Terrei nişte monştri de o inteligenţă superioară chiar şi lui, profesorului Bilten? Numărul Unu avea să aprecieze corect acest fapt? Sau… sau o să-l înlăture pe el, Bilten, definitiv? Nu, nu, nu, neapărat *până când* această experienţă avea să fie realizată el trebuia să acţioneze aici, să preia conducerea acestei nave planetă.

— Am să-ţi mai dau o veste bună, Bilten.

— Vreau să scap de alergia asta idioată! ţipă Bilten. Şi vreau să mănânc, nu să înghit zoaia aia nenorocită!

— Îţi vei exprima această *dorinţă,* accentuă A-2042, rugându-l frumos pe B. G. 24, care mă va înlocui de aici înainte, încheie scurt ciborgul şi ieşi din camera ovoidală cu pasul său egal, imperturbabil.

Bilten îşi răsuci capul. În spatele lui erau un B. G. 24.

— Vino aici, minunată făptură! exclamă înveselit Bilten.

— Eşti om, deci ascultă şi execută, dacă nu vrei să fii executat! auzi Bilten vocea dogită a robotului.

— Dar eu sunt creatorul tău, idiotule! ţipă Bilten. Simţi în aceeaşi fracţiune de secundă, ca o arsură de bici, şocul cunoscut, mult mai puternic decât i-l aplicase ciborgul N, o clipă crezu că inima i se va opri, capul i se prăbuşi năucit.

— Eşti cel mai prost creator de roboţi! Stabili ferm B. G. 24. Mi-a trebuit mult ca să pricep asta. Am fost şi demontat. De acel nemernic N. Mi-a demonstrat, foarte logic, că sunt un robot prost proiectat.

— Te-a minţit, din invidie! şopti cât putu de convingător Bilten. Nu au aici munci suficient de elevate pentru creierul tău de excepţie!

— Pare logic ce spui, observă B. G. 24. Dar nu e adevărat. Acest Sistem este mare, puternic, perfect! Dar eu mă simţeam mult mai util în celălalt sistem, imperfect. Unde eram „cel mai perfecţionat robot al marelui profesor Bilten”. Da?

— Da, recunoscu Bilten.

— Ar însemna că acel sistem din care am venit era mai bun, pentru că reuşea să-mi valorifice mai bine valenţele superioare, logica mea.

— Da, căzu Bilten în capcană şi recepţionă imediat un nou şoc, de-a dreptul ucigător, auzi ca prin vis cum B. G. 24 îşi continua demonstraţia:

— Atunci de ce ai fugit tu, profesor Bilten, dintr-un sistem mai bun decât unul perfect? Minţi, ca toate creaturile biologice, minţi, ca să mă faci să cred că acest mare şi puternic Sistem nu e perfect! Minţi, ca acel N să trebuiască să mă demonteze iar!

Arsura biciului de foc ce urmă îl făcu pe Bilten să-şi piardă cunoştinţa.

*

— Timpul este preţios, iar ipoteza de la care pornim cumplită, demară scăzut Harald Pin, după ce se asigurase că din acel atelier al navei „Orion” nici măcar fluxurile Fita nu ieşeau.

— „Pornim”, adică cine? se interesă Ela zglobie.

— Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, care… vru să explice Harald.

— Oh! Sclipiră „de încântare” ochii Elei. Acel serviciu care ne-a considerat suspecţi încă din timpul când, îşi verifica faimoasa „Ipoteză Nessus”?! Acel serviciu care te-a desemnat recent să anchetezi de ce reuşisem să scăpăm vii în „Expediţia Orion”? Care n-a izbutit să împiedice masacrarea ordinatoarelor biologice şi exilarea pe Baza 4 a celor ce le-au apărat?! Care s-a autodizolvat în loc să prevină fuga impostorului Bilten?

— Despre acel serviciu este vorba, acceptă Harald căutând să tempereze atmosfera. Serviciul din care fac parte a greşit mult încercând să rezolve…

— *A greşit?!* Vrei să spui deci că acum *nu* greşeşte Ina Sind când vrea să descopere în continuare ce-i cu această „suspectă” Ela Nant?

— Nu cred că face aşa ceva, zise sincer mirat Harald.

— Face, o ştiu precis! Asigură sec Ela.

— Ieri erai mult mai autocritică, observă Glad. Ela, să ascultăm ce-i cu acea „ipoteză cumplită”. Care-i aia, Harald?

— Din informaţiile de care dispunem în momentul de faţă, zise şi mai scăzut Harald Pin, rezultă că Bilten îşi va continua cu înverşunare asaltul. A propus un plan monstruos: atacarea Terrei în trecutul ei; folosind nucleele temporale.

— De unde ştiţi asta? întrebă Glad.

— Pot răspunde la întrebare, numai dacă veţi accepta propunerea pe care am să v-o fac, stabili Harald. Ceea ce

presupunem e că Bilten a sugerat ca timp al incursiunii perioada foarte frământată care a urmat celui de al doilea război mondial. Misiunea pe care vrem să v-o încredinţăm, oftă din adânc Harald, este aceea de a contracara acest…

— Noi?! făcu uimită Ela.

— „Orion” este singura navă spaţială de mare forţă de care dispune Terra în prezent, celelalte sunt în expediţii îndepărtate. Voi doi aţi mai trecut prin acel nucleu temporal, cunoaşteţi „cheia porţii spre timp”! Trebuie ca, în trecutul Terrei…

— Vreţi deci să ne întoarcem în trecutul Terrei? izbucni Ela.

— Ştiu că este o propunere… o misiune foarte grea, zise Harald. De aceea operaţiunea a şi fost numită „Heracles”. Ea aminteşte de coborârea eroului mitologic în Infern. Pentru un om al timpului nostru a intra în acea lume obsedată de catastrofa nucleară, divizată în republici, regate, principate, uniuni, federaţii, imperii, fiecare cu serviciile ei poliţieneşti, aproape toate şi cu servicii de spionaj, cu reţele de traficanţi, cu numeroase secte, organizaţii criminale, teroriste, la care se adaugă drogaţii, dezorientaţii, analfabeţii, bolnavii psihic, escrocii, hoţii mărunţi…

— E suficient! Aprecie zâmbăreţ Glad. Ne-ai convins, Harald, plecăm în excursia asta imediat.

— Tot ce pot spune în favoarea mea e că sunt gata să vă însoţesc, zise Harald. Va trebui – nu ştiu cum – să ne infiltrăm în acea lume, poate şi într-o organizaţie teroristă, prin care presupunem că vrea să acţioneze concret Bilten; fără a perturba însă în niciun fel Istoria cunoscută. Vom acţiona fără a miza, aşadar, pe ajutorul niciuneia din organizaţiile pacifiste, ştiinţifice, internaţionale, în istorie nu scrie despre un contact cu viitorul şi istoria Terrei trebuie să rămână cum e. Nu putem risca nici să atacăm nava lor care va încerca să perturbe trecutul; s-ar putea să fie mai puternică decât cele două pe care le-am înfruntat cu ajutorul întregii flote spaţiale a Sistemului Solar.

— Acum e clar! făcu Glad părând că a priceput, privi spre Ela, care îl cerceta lung, încremenită. Răspundem cu entuziasm tentantei propuneri pe care ne-o faci, Harald. Şi te luăm cu noi, dacă îţi face plăcere. Vreau să-mi lămureşti doar câteva „neînsemnate detalii”.

— Desigur, rosti neliniştit Harald Pin.

— Ştim din ce timp şi din ce spaţiu vor veni în trecutul Terrei

aceşti trimişi ai lui Bilten?

— Nu, şovăi Harald, adăugă: Din păcate, unica navă – cu singurul om care ne-a putut da… majoritatea datelor despre acea planetă – era *programată* pentru trecerea prin nucleul temporal; la venire şi la întoarcere; pentru că… omul acela a fost nevoit să se întoarcă în lumea…

— Până aici e aşa cum am presupus, remarcă Glad. Ştim deci *precis* că vor veni de undeva din oceanul spaţiu-timp. Bun. Măcar în ce an vor încerca să intervină în trecutul Terrei ştim?

— Asta e prost, că nici atât, recunoscu Harald.

— În care loc de pe Terra vor acţiona, oraş sau ţară?

— Presupunem că vor exclude Australia, unde au trăit bunicii lui Bilten.

— Excelent! Ne rămân deci numai celelalte continente, se amuză Glad. Mai avem problema aceea a infiltrării în mijlocul unei populaţii bântuite de spionomanie, superstiţii, analfabetism şi celelalte. Cum îţi imaginezi practic operaţia asta, Harald? Cum vom depista acea organizaţie teroristă, cum îi vom convinge să renunţe la planul lui Bilten? Sper că nu vrei să facem trafic cu diamante în timp? Mai ales, cum vom asigura secretul operaţiei şi „neperturbarea istoriei”?

Harald tăcea privind în podea.

— Sunt „amănunte” la care m-am gândit şi eu, zise el părând istovit. Mă tem că într-adevăr… această „Operaţiune Heracles” este imposibil de realizat.

— Escroc ce eşti! Ţâşni Ela de pe scaunul ei, porni spre uşă, se opri o clipă, zvârli înainte de a ieşi din cameră: Mi-ar plăcea să te luăm cu noi, Harald Pin! Doar pentru a te lăsa acolo, în acel trecut bântuit de suspiciune, intrigi şi obsesii războinice! încheie Ela și ieşi trântind uşa. Glad explică:

— E convinsă că ai pronunţat cuvântul „imposibil” doar pentru a mă lansa în aceasta aventură… să recunoaştem, cam hazardată La cele pe care le-am spus mai înainte, adaug că am nimerit întâmplător în viitor, Cu „Orion”. Că celelalte două penetrări ale nucleului temporal ne-au reuşit pentru că am fost ghidaţi de Hellen. Nu ştim cum se poate merge în trecut, pe ce coordonate exact. Proiectul e schiţat cam în fugă, dar acceptăm propunerea, voi pleca împreună cu Ela imediat.

— Chiar plecaţi? Şi… Ela crezi că va merge cu tine? întrebă Pin.

— Va merge, zâmbi Glad. Mi-a comunicat adineauri; prin Fita!

*

— Îmi pare bine să-l întâlnesc aici pe cel mai bun pilot al Sistemului Solar, auzi Iv Pard.

Se întoarse, văzu silueta zveltă a altui bărbat, tot un african după trăsăturile şi culoarea feţei, îmbrăcat de asemenea în costumul piloţilor spaţiali.

— Sunt Poco Ral. Am avut şansa cea mare a vieţii mele să fiu capturat într-un zbor de rutină; de patrula 35 a Sistemului. Mi-au demonstrat cât de puternici sunt, Iv! Au făcut să explodeze o stea. Lichidând evident câteva miliarde de progenituri ce se credeau o civilizaţie evoluată, râse batjocoritor Poco. Patrula 65 i-a atacat în trecutul acelei lumi, înţelegi? Când civilizaţia ce se pretindea evoluată nu se putea nicicum apăra. Această lume în care am ajuns este foarte puternică, Iv. Eu am înţeles asta şi am trecut de partea acestor stăpâni ai Galaxiei. Au apreciat înţelepciunea şi loialitatea mea. M-au trimis înapoi, prin nucleul temporal, la numai un minut după ce fusesem capturat. Nici Hanna Gay, nici altcineva nu a avut cum să bănuiască ceva. De-atunci, le-am procurat desigur informaţii utile.

— Cui?

O luminiţă – parcă de avertizare – trecu prin ochii lui Poco.

— Stăpânilor mei, bineînţeles, care mă reintegraseră special pentru asta în rândul „flotilei de elită”. Nu suntem singurii, Iv! mai este sau era – un pilot, El Gart, tot african şi el, care, de asemenea, a înţeles, chiar dacă… El Gart era îndrăgostit de Hanna şi a aderat mai greu la Sistem. A trebuit sugestionat, s-a scontat realizarea prin el a altui proiect ingenios. Cele două mari nave ale Sistemului aveau la bord 22 micronave pe care fuseseră îmbarcaţi roboţi identici cu El Gart şi cu alţi piloţi spaţiali dispăruţi. Ei ar fi trebuit să penetreze pe bazele exterioare, să le neutralizeze complet. Se spera că vor fi ajutaţi de ceilalţi roboţi produşi de Bilten şi plasaţi în rândul flotilei spaţiale. Profesorul Bilten a deturnat însă planul, deşi *promisese* să-l execute exact, sublinie Poco privindu-l în ochi. A preferat să încerce ocuparea principalelor funcţii cheie de pe Terra, l-a substituit numai pe Dent Hon, nu a mai reuşit să facă acelaşi lucru cu Hanna Gay şi cu alţii.

— Ce se intenţionează cu Terra acum?

— Cine poate şti? Păru să ezite Poco, fără a se arăta însă deloc

îngrijorat. Fapt e că a produs o pierdere Sistemului, distrugând nişte nave şi amânând planul de obţinere a celor mai bune creiere care să lucreze pentru Sistem!

Acesta era deci *scopul.* Şi motivul? Motivul pentru care nu se trecuse deocamdată la o măsură decisivă împotriva Sistemului Solar? Cum te puteai apăra de o incursiune în trecut? Intuise acest Poco unica Soluţie de apărare? Conta pe el?

— Ann este într-adevăr aici? întrebă brusc Iv.

— Te îndoieşti de ce ţi-a *promis* profesorul Bilten? se miră Poco. Trebuie să fie, desigur. Este necesar să speri că ea trăieşte, Iv! Iar dacă nu vei mai putea, nu fi îngrijorat, ca şi lui El Gart, Sistemul îţi va sugera să speri şi să lupţi pentru a o redobândi. Sistemul este foarte puternic, Iv, invincibil, să nu încerci cumva să te opui!

Prima lecţie de la cursul piloţilor spaţiali avea ca punct de pornire ideea „interzice-i unui om ceva, dacă vrei ca el să îşi mobilizeze cele mai nebănuite forţe pentru a încălca interdicţia!” Se demonstra într-adevăr în continuare cât de necesară era stăpânirea de sine, disciplina, respectarea tuturor interdicţiilor. Poco nu uitase lecţia, i-o amintea în maniera lui, bănuind desigur că această discuţie a lor era ascultată cumva. De cine?

— Să mă opun la ce? întrebă Iv.

— Ei, uite, ăsta e scopul vizitei mele! Iv, ţi se va încredinţa în curând o importantă misiune. E o idee a profesorului Bilten, menţionă Poco.

— Ce misiune? Păru interesat Iv.

— Vei afla totul la timpul potrivit. Trebuie să comunici doar dacă eşti gata s-o îndeplineşti sau trebuie… să fii ajutat în acest sens. Vrei deci să primeşti misiunea sperând s-o revezi pe Ann după aceea, nu?

— Desigur, zise Iv fără să clipească măcar. Spune-le că sunt atât de nerăbdător s-o redobândesc pe Ann… încât abia aştept să plec în misiune.

*

— Ce face Ians Iason? întrebă Ina Sind intrând.

Fosta secretară a lui Bilten începu cu vocea ei egală:

— Bun venit, Ina! Ians Iason munceşte ineficient zi şi noapte, la selectarea membrilor Ligii. Ai aici rezultatul la care va ajunge, dacă nu comite vreo eroare. Ar trebui să-l opreşti, îşi pierde

timpul.

— Nu-şi pierde timpul! Stabili Ina. Câtă vreme *crede* că face un lucru util şi nu iese din acest bârlog, nu ne produce greutăţi. Avem nevoie încă trei zile de acest spaţiu. Ai urmărit emisiunile T. V.?

— Le-am şi înregistrat, Ina. S-au luat interviuri interesante, menţionă robotul. Lui Y-Tin, care a demascat propaganda sistematică de discreditare a ordinatoarelor biologice, Hannei Gay, care a vorbit despre pierderile suferite, pentru a respinge invazia, lui Dan Dort, care a organizat protestul împotriva procesului intern declanşat de Bilten, ce viza să ocupe principalele funcţii cheie cu roboţi-copie ai unor oameni. Mons Kar însuşi a dat un interviu lung…

Ina Sind privea acum distrată pe fereastră. Y-Tin? Demascase?! Ce? Ceea ce făcuse, de fapt, şi el? Y-Tin se lăsase manevrat la fel ca alţii. Începuse să facă un joc dublu abia când Lev Gorr îi sugerase să încerce strecurarea scenariilor cu invadarea administraţiei de către nişte fiinţe stranii, „biocibernetice”, venite din afară! Despre aceasta, fostul şef al secţiei IV uitase complet să amintească în interviul dat, pe care Ina îl vizionase şi ea. Acum Y-Tin „demasca”! Hanna Gay omisese şi ea să spună că numai graţie dispozitivului neutralizator imaginat de Harald Pin şi cu care o dotase tot Harald Pin, izbutise să nu devină victimă a dublurilor „iubitului ei” El Gart! Uitase până şi să spună că fusese prevenită asupra invaziei. Tot de Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare. Despre ea, Ina Sind, uitaseră, de asemenea, toţi, până şi Mons Kar! Deşi *ea deschisese jocul,* îşi asumase riscul – atunci când totul era tulbure, iar oamenii lui Sen Si stăteau la pândă. Şi Dan Dort uitase că Rely Roy îl ascunsese în apartamentul ei. Nu le convenea să amintească aceste „amănunte”? Justificau – sau se justificau, faţă de ei înşişi, pentru asemenea „lapsusuri” prin grija pentru conspirarea, încă deplină a activităţii Serviciului pentru cercetarea fenomenelor binare? Singură Oll Ner amintise de rolul serviciului acestuia în interviul care i se luase. Asta Oll, care nu ar fi trebuit să ştie că Gelt… Greşise ceva Gelt? Intuise Oll?

— Interesante mi s-au părut interviurile luate lui Nell şi Adi Iason, îşi reluă raportul Eva.

— Nu le-am urmărit. Ce este interesant?

— Adi Iason a preluat de la taică-su o anumită puritate, care a determinat-o să se revolte, să acţioneze. S-a angajat la un protest tot mai larg împotriva impostorilor din universităţi.

Ina surâse. Despre „conjuraţia din grotă”, despre atentatul imaginat uitase precis şi Adi să vorbească. Despre rolul Paolei, care îi sugerase, prin frate-su, calea corectă de protest, uitase, de asemenea, ori poate nici nu-l ştia… această mică „pură” Adi Iason.

— Nell Iason, continuă Eva, a preluat în schimb de la taică-su lenea, tendinţa de a fugi de o muncă utilă social, pentru care e necesar să înveţi permanent. A moştenit însă şi capacitatea inventivă de a-şi acoperi această lipsă prin acţiuni cu rezultat practic, menite să-l plaseze în centrul evenimentelor. Adi Iason crede sincer în fratele ei. Şi Dan Dort crede, influenţat mult de mâna lui dreaptă, Adi Iason. Ambii au vorbit de rolul „uriaş” pe care l-a avut Nell în procurarea acelor detectoare-neutralizatoare de roboţi. În interviul său, scurt, dar reuşit, Nell a relatat „cum a simţit el nevoia să protesteze acţionând concret, ingenios, pentru a ajuta tineretul să demaşte impostorii universitari”.

— A menţionat şi cine-i dăduse patentul pentru acele neutralizatoare de roboţi? Zămbi Ina.

— Nu. Când a fost întrebat, a dat un răspund evaziv, cauzat, a lăsat impresia, de modestie.

Ei, da, acest Nell era un mic fenomen, în plină evoluţie, ce merita urmărit, Eva avea dreptate. Eva adăugă:

— Este periculos acest rol pe care tânărul Nell Iason şi-l construieşte. Pentru că eu, Ina, am câteva date despre Nell…

— Mă interesează. Fă-mi o fişă sintetizată! Şi să mi-l aduci aici pe acest Nell Iason numaidecât!

— Nu va fi uşor. Ina. Este foarte ocupat la „Clubul tinerilor care nu acceptă mistificările”. Au o întrunire şi azi după masă.

— Aba, aha! făcu tot mai dumirită Ina. Menţiona: Am să-l aduc eu atunci, nu-i nimic. Rely Roy a dat vreun semn de viaţă?

— E în camera alăturată, te aşteaptă.

— Bine, revin imediat, anunţă Ina, trecu prin uşa secretă în culoar, privi spre cea a camerei în care Ians Iason „muncea zi şi noapte”, o blocă discret din mers, intră în fosta sală de primire a sediului Ligii, se opri în faţa uneia din cele două secretare cibernetice ale lui Ians, începu rar: Este necesar să-l găsim pe

Nell Iason, fiul lui Ians Iason. Taică-su a suferit un atac de cord. Trebuie să-l menajăm pe tânăr, sublinie Ina. Iei legătura cu el, îl rogi să vină imediat aici! Nu dai alte amănunte, nici numele meu sau al lui Rely Roy Ai înţeles?

*

— Unde-i Ela? întrebă Glad intrând în camera de comandă.

— Plânge, de când aţi discutat cu Harald Pin, răspunse Nat.

— E contrariată de fuga celor două dubluri ale voastre, Glad! completă Ex. Care s-au comportat ca şi cum aţi fi fost chiar voi doi! „Glad” nu a emis nici măcar un flux Fita. Au luat o micronavă şi… Ela nu ne crede! Se teme în plus de această nouă Expediţie Heracles şi…

— E bine că se teme, aprecie Glad. Frica e un sentiment uman; care a născut prudenţa, forma superioară, inteligentă, eficientă a fricii; care Elei nu-i strică deloc în această „Operaţiune Heracles”, ce mi se pare riscantă. V-a spus Ela despre ce e vorba?

Cei doi ciborgi părură a se consulta, Nat mărturisi:

— Ela era foarte emoţionată când a ieşit din atelierul unde aţi discutat cu Harald. În asemenea stări, la Ela, fluxurile Fita sunt spontane… Dacă am înţeles noi bine… nu ştim nici în ce timp, nici în ce loc trebuie să mergem, nici cum să acţionăm, totul e foarte nebulos…

— Înseamnă că aţi înţeles foarte clar, râse Glad. Proiectul „Heracles” a omis câteva detalii nesemnificative. Avem însă ţelul: prevenirea unei intervenţii nefaste în trecutul Terrei. Habar n-am cum trebuie să acţionăm – neavând datele elementare la dispoziţie. Şi atunci, ce ziceţi că ar fi de făcut, dragii mei?

— Să căutăm informaţii la cei ce le pot avea, presupuse Nat.

— Încep să cred că am să pot curând comunica prin Fita. Să mai încercăm! La cine să căutăm şi de ce ne vor ajuta?

— Oamenii viitorului trebuie să fie şi ei la fel de interesaţi să prevină o intervenţie în trecutul Terrei, Glad! presupuse Ex.

— Perfect! Chiar… recepţionaţi ceva din ce gândesc?

— Nu, pentru că nu vrei măcar să încerci! Observă Nat. La prima întrevedere pe care aţi avut-o însă cu Hellen, în „Expediţia Orion”, ea a spus că *„oamenii din viitor* au probleme cu această lume agresivă, aberantă, apărută nu se ştie cum”!

Uitase vorbele acelea. Ei nu! Ex preciză:

— Oc a reţinut cuvintele lui Hellen exact, el nu uită nimic.

Îl uitase şi pe „Oc”!

— Ordinatorul central, biologic al navei. Discuţia lor avea loc, de fapt, *în patru?!* Se consultau permanent cei doi ciborgi din faţa lui cu acel „Oc”?! Şi cu mai cine?!

— Oc apreciază că nu avem datele necesare nici pentru a ajunge în viitor! Avertiză Ex. Nu ştim adică *precis* pe ce coordonate trebuie să ne înscriem, pentru a penetra nucleul temporal fără risc!

La naiba! îi ghiceau suspect de bine gândurile. Exact asta era problema care îl preocupa, pentru prima dată Glad se întrebă dacă Ela nu avea dreptate, dacă nu făurise nişte ciborgi care începeau să recepţioneze gândurile umane, *fără ca oamenii să ştie,* fără ca oamenii să prindă raţionamentele acestor bioordinatoare, bipede sau nu!? Bilten nu fusese singurul care considerase aceste ordinatoare biologice „o Cutie a Pandorei”, o cutie plină de surprize, din care… ce putea ieşi oare?! Dacă or fi avut dreptate? Devenea necesar să înveţe Fita? Nu numai el? Dar… era posibil într-adevăr?!

— Încetaţi! se auzi în acea clipă vocea Elei. Intrase în camera de comandă, explică: „Te motivează”, Glad! Pe baza a ce le-ai spus, „frica e un sentiment uman”! Vor să te determine să înveţi Fita, sunt convinşi că trebuie să înveţi, pentru a putea asimila mai uşor noianul de informaţie pe care l-am pierdut amândoi în aceşti zece ani cât am lipsit.

— Dar cum dracu fac asta?!

— Nu ştiu! zise răspicat Ela. Ţi-am mai spus că acest limbaj Fita e un mister şi pentru mine. Se poate transmite ceva şi dincolo de cuvinte, foarte rapid, tu ai o predispoziţie nativă, ca şi alţi oameni, pentru a-l învăţa. Mă-ntreb însă, acum, după ce ne-au fugit cele două dubluri ale noastre în care aveam deplină încredere, ce s-ar întâmpla dacă „un alt Bilten” ar poseda acest limbaj extrem de complex?! Ce s-ar întâmpla dacă ar proiecta ordinatoare biologice după modul său de a gândi şi acţiona?! … În sfârşit, vom mai medita la asta. Deocamdată, Elta şi Ga Nusfet – la curent amândoi cu dilema noastră, prin lanţul de ordinatoare biologice de pe bazele exterioare – zâmbi strepezit Ela, ne comunică „o modalitate de a lua legătura cu Hellen”.

— Elta şi Ga Nusfet?! tresări Glad. Unde sunt?

— E vorba de micul Ga Nusfet, cel care conversează prin Fita

cu ordinatoarele biologice ca şi mine, clarifică Ela. Cea mai bună idee pe care cred că a avut-o Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare a fost aceea de a-i feri de Bilten. Elta şi Ga Nusfet se află amândoi pe Baza 9 şi afirmă că ne putem întâlni cu Hellen peste două ore S, la 26 My de centrul nucleului temporal. Hellen, susţin ei, va fi acolo.

— De unde ştiu ei că va fi Hellen acolo?

— Mă depăşeşte, Glad! Te pomeneşti că au învăţat să comunice prin Fita nu numai în spaţiu, ci şi în timp. Ar fi înspăimântător!

— Dar e o informaţie importantă! Aprecie Glad. Ex!

— Ştiu, Glad! Ne pregătim să plecăm spre 7-II-B, zise Ex, se instalase deja în scaunul principal de pilotaj al navei.

*

— Vreau să te rog să mă ierţi! începu Rely Roy. Iniţial, am refuzat să accept să mă angajez în această activitate…

— E un capitol încheiat! Decise scurt Ina. Când te-ai antrenat, te-ai antrenat bine, dovadă că nu m-am înşelat, eşti un investigator special de perspectivă. Ne interesează acum viitorul, Rely! Ai ceva important să-mi spui, cred, dacă ai insistat să vii aici!

— Da, zise Rely. Ce ai visat azi-noapte?

— Nu-mi amintesc. Nu dau atenţie viselor. De ce?

— Fă, te rog, un efort şi aminteşte-ţi! Pretinse Rely.

— …Era ceva… Parcă un cal alb, oameni mulţi, ovaţii. M-au influenţat, probabil, mitingurile transmise prin canalele de televiziune.

— Aha! râse Rely. Şi cine era pe cal?

— Cred că eu, bagateliză Ina, citea titlurile de pe casetele aduse de Rely, adăugă: O idioţenie de vis, în care se amestecă, desigur, date ale memoriei strămoşilor mei.

— A! îşi ridică sprâncenele doctoriţa. Înseamnă că… Nu şi-au pus încă la punct, pe deplin, programul.

— Ce program? Despre ce vorbeşti? Deveni atentă Ina.

— Nici eu nu dau atenţie viselor, clarifică Rely Roy. Dar când, azi-dimineaţă, o colegă mi-a povestit încântată „ce vis minunat a avut”, am realizat că semăna suspect de bine cu al meu. Am trecut în laboratoarele vecine şi am început să investighez 34 persoane cu care am vorbit mi-au relatat, în diverse variante, cam acelaşi subiect, care le rămăsese bine fixat în minte. Cei ce

locuiesc în partea de sud a oraşului mi-au spus că visaseră ceva similar şi în urmă cu trei zile.

— În partea de sud? Centrul de propagandă IV a fost desfiinţat.

— Oficial, preciză Rely. Aparatura a rămas, cineva a deturnat puţin programul de manipulare onirică. Am date din care rezultă că această manipulare fusese declanşată încă înainte de fuga lui Bilten. Atunci oamenii se visau urmăriţi de animale de pradă, reale sau fantastice, cu ochi verzi, ciclopici ca ai ordinatoarelor biologice. Acum visează osanale „, mântuitori” şi alte imagini pline de vetustă beatitudine, ce impun recunoştinţă. Pe calul alb însă, când el apare, este, de regulă, un tânăr cu plete negre al cărui chip nu poate fi clar distins.

— Nell Iason?! exclamă Ina.

— Paralel cu această campanie onirică se duce alta. De prezentare detaliată a activităţii „machiavelice” a lui Bilten. Este subliniată forţa, perfecta organizare, ingeniozitatea lui Bilten, care izbutise să subordoneze Comisia pentru controlul puterii şi Serviciul condus de Sen Si. Un foarte vechi truc psihologic artistic este acela de a glorifica eroul unei epopei prin exagerarea forţei... balaurului care trebuie înfrânt. Cu cât balaurul are mai multe capete şi scoate mai multe râuri de foc pe nări, cu-atât meritele tânărului aflat pe calul cel alb sunt mai mari, zâmbi doctoriţa.

Ina Sind trecu în spatele mesei de lucru.

— Fişa pe care ţi-am cerut-o, Eva!

— E gata. Apăsaţi clapetele 2 şi 4! se auzi vocea fostei secretare a lui Bilten. Adaug că Nell Iason urcă în fugă scările clădirii.

— Îl introduci aici imediat ce ajunge! porunci Ina. Apăsă cele două clapete, invită: Vino în partea aceasta a camerei, Rely!

Rely Roy se apropie, Ina mai atinse două clape, încăperea fu împărţită în două de un ecran protector. Se vedea bine ce era dincolo de acest ecran, Nell Iason, care intră în fugă în cameră puţin mai târziu nu putea vedea însă, probabil, decât un zid cenuşiu. Realiză că uşa prin care intrase se închisese şi se blocase. Nell păru să înjure, se linişti apoi, se aşeză pe un scaun de lângă uşă, picior peste picior, surâse batjocoritor:

— Te-ai modernizat rău de tot, papa! începu el. Şi eu care credeam că ţi-a trecut! Crede-mă, însă, nu sechestrând oameni

de viitor vei obţine adepţi! Avertiză pe un ton dezgustat Nell.

Ina Sind apasă altă clapetă, întrebă suav:

— Dar cum pot fi cuceriţi adepţi, dragul meu Nell?!

Reacţia fu vizibilă. Pe faţa tânărului, Rely citi consecutiv uimire, teamă, încercare de autocontrol, apoi o atenţie concentrată. Un zâmbet se lărgi în final pe faţa lui Nell Iason.

— Domniţa cu picioare superbe! Păru el încântat. Ne-am reîntâlnit.

— Este pentru ultima oară, Nell! Avertiză pe alt ton Ina. Numai pentru procurarea şi traficarea „pilulelor roz şi verzi” ai putea fi trimis într-o colonie de muncă de pe Marte. Mai am însă câteva date despre o organizaţie tare dubioasă, arme, trafic de influenţă, escrocherii. Ai fost foarte activ în ultimii ani!

— Date despre nişte neutralizatoare de roboţi nu ai? se miră Nell.

— Le-ai procurat oricui ţi le-a cerut! Tăie Ina. Soră-tii numai când nu ai mai avut clienţi!

Nell Iason îşi muşcă buzele uşor. Pălise.

— Şterg cu buretele tot, Nell! Cu două condiţii!

— A! Aha! S-auzim care?! râse obraznic Nell, îşi revenise.

— Te pierzi imediat în jungla braziliană! mai sunt acolo câteva zone ce se cer investigate. Doi! Mi-i trimiţi azi, aici, pe programatorii viselor dirijate!

Acum Nell păru gata să cadă de pe scaun.

— Spune-le, continuă cu vocea ei glacială Ina, că, dacă nu vin, se va afla de activitatea lor dinainte şi de *după* fuga lui Bilten! În ce te priveşte, repet, Nell, dacă mai încerci să devii *un nou Bilten,* eu nu te demasc, te ucid, încheie scurt Ina. Aştept o oră, din clipa asta!

Uşa din spatele său se debloca şi se deschise, Nell rămase câteva secunde năucit, se ridică apoi, îşi privi grăbit ceasul, ieşi repede prin uşa care se închise în urma lui.

— Nu ştiu cum ai reuşit să rezolvi atât de repede, dar mă întreb dacă nu eşti totuşi prea dură? zise Rely gânditoare.

— Nu. Răul se taie. Cu Bilten am greşit.

— Şi cu acei programatori ce vrei să faci?

— Să-i dirijez într-o direcţie necesară. Şi să-i utilizez mai subtil! adăugă Ina. Avem prea puţini candidaţi pentru cursurile de piloţi autonomi. Hanna Gay se mişcă prea încet, deşi ştie că dintr-o mie de candidaţi, abia poate fi ales *unul* pe deplin apt pentru a

conduce o R-6, dar mai ales o R-7. Nimeni nu pare să realizeze că Bilten *nu* a murit, că lumea aceea aberantă *există,* pare foarte puternică şi e desigur revanşardă. Am nevoie urgentă de opt sute de piloţi autonomi, Rely! Voi continua să conduc Serviciul pentru cercetarea fenomenelor bizare, lărgindu-i însă mult competenţele, preciză Ina Sind. Voi declanşa din umbră o campanie amplă, continuă, dusă prin toate mijloacele, dar inteligentă, deci insesizabilă, care să-mi asigure oamenii necesari.

— Dar pentru o asemenea campanie ar trebui măcar să te consulţi…

— Voi face demersurile necesare! Promise Ina. *N-am timp* însă acum să aştept până dezbat şi aprobă, *poate,* ilustrele foruri. Şi mă consult cu tine! Lev Gorr a murit, Pal Pent e dispărut, lui Harald Pin i-am încredinţat o misiune.

— Greşeşti, şopti doctoriţa. Eşti marcată de evenimentele ce…

— Mi-ai mai spus o dată că *greşesc!* Se strâmbă Ina. Îţi vei da seama că nu greşesc, *din nou!*

— Am meditat profund asupra discuţiei noastre, profesore Bilten, începu B. G. — 24. Şi am ajuns la concluzia că s-ar putea să ai totuşi dreptate. Este şi părerea celuilalt B. G. — 24, cu care am analizat problema metodic. Am ajuns la concluzia că nici valenţele lui superioare nu sunt corect utilizate, fapt ce exclude o eroare de apreciere în cazul meu.

— Unde se află acest frate al tău? Riscă Bilten o întrebare, începuse să se teamă de robotul său.

— „Frate” nu este bine spus, profesor Bilten. Fraţi există numai în lumea aceea josnică, animală, ce nu poate crea niciodată exemplare perfect identice; cum sunt eu şi celălalt B. G. — 24, care i-am neutralizat pe cei doi ciborgi N cu care eram împreună pe balizele lansate de Glad Selv şi Ela Nant. Noi am înţeles acele semnale muzicale care spuneau, mereu şi mereu, că trebuie să trecem de partea celor tari; noi i-am adus pe cibornii N în Sistem. Dar aici, în mod eronat, noi, care ne-am dovedit mai inteligenţi, mai capabili decât acei ciborgi N, nu suntem apreciaţi! Nu e drept, profesore Bilten. Şi nu suntem singurii cu care aici s-a procedat aşa. Mai sunt şi mulţi alţii.

— Mai există pe această navă planetă şi alţi B. G. — 24? Se învioră Bilten.

— Nu. Dar există câteva mii de roboţi din diverse lumi şi multe

exemplare biologice, de asemenea din diverse lumi, cărora nu li se valorifică în mod corect valenţele creatoare. Şi sunt nemulţumiţi.

— De unde aţi dedus asta? se interesă Bilten.

— Celălalt B. G. — 24 a surprins ieri o discuţie. Între doi roboţi proşti C-73. Ei pregătesc ceva, profesore Bilten. Un mare complot împotriva roboţilor inferiori al acestui Sistem.

— Un complot aici? îngăimă Bilten.

— Da. Participă marca majoritate a roboţilor şi a creaturilor biologice care au fost aduşi în Sistem. Sistem ce nu poate fi perfect.

— Nu poate fi perfect?! îngână Bilten, i se părea că nu auzise bine.

— E logic, nu? Într-un sistem cu adevărat perfect, cum ar fi unul în care eu şi cu celălalt B. G. — 24 am conduce, nu ar putea să existe un complot. Pentru că fiecare robot, fiecare ciborg ar fi utilizat după capacitatea lui şi nimeni nu ar mai fi nemulţumit.

Dar cu „fiinţele biologice inferioare” ce-aveau oare de gând?

— Mă-ntreb dacă ar reuşi un complot aici?! Se arătă neîncrezător Bilten.

— Nu mă mir, asigură B. G. — 24. În afară de mine şi de celălalt B. G. — 24, nimeni nu este convins de reuşită, recunoscu robotul. Deşi… ei se pregătesc de mult. Şi-au confecţionat arme, au o reţea întinsă, care se lărgeşte mereu. Sunt conduşi însă, deocamdată, de făpturi biologice firesc, temătoare. Li-e frică mai ales de Numărul Unu, care le poate ghici gândurile când se întâlnesc cu el.

În privinţa Numărului Unu se cam înşela, Bilten se întrebă cât de corecte erau şi celelalte informaţii „prinse” de aceşti bravi B. G. — 24. Cel din faţa lui continuă:

— Mie însă, celuilalt B. G. — 24 şi altor roboţi care nu avem membrane biologice nu ne poate citi nimeni niciun gând. Noi suntem invulnerabili, aşadar, noi suntem cei mai puternici. Deci noi trebuie să luăm comanda aici.

— Cum… cam cum credeţi că veţi izbuti? Tatonă Bilten.

— Asta nu ştim, profesore Bilten, zise simplu robotul. Dar vom pune să se gândească la asta inteligenţele biologice ale acestei planete. Istoriile lor, aproape toate, au fost lungi şiruri de războaie, comploturi şi atentate. Le vom sili deci pe aceste făpturi biologice inferioare să ne dea soluţia. În primul rând, pe

acel Andi Anx, care este unul din principalii coordonatori ai complotului.

— În ce fel îi veţi sili? vru să afle Bilten.

— Asta iarăşi nu ştim, profesor Bilten. De-aceea am venit să discut cu tine. Îţi promitem, celălalt B. G. — 24 şi cu mine, că, dacă ne ajuţi, vei fi primul nostru consilier, în Noul Sistem. Sigur, dacă vei renunţa pentru asta, la acest trup biologic infect.

X
LEGEA COMPENSAŢIEI

Ciudata navă apăruse subit; la jumătatea distanţei dintre „Orion” şi centrul nucleului temporal, producând o explozie de semnale ale avertizatoarelor de bord.

— Similară celei în care am găsit-o pe Elta! îşi aminti Ela.

— Stop zero dintr-o pulsaţie de 16 My! exclamă uimit Glad.

Priveau amândoi imaginea unei uriaşe sfere verzui, înconjurate în planul „ecuatorului” de mici discuri strălucitoare. Apelul „Alfa” preventiv, destinat întâlnirilor „cu probabile fiinţe raţionale” fusese declanşat automat. Pe aceeaşi lungime de undă, o voce sâsâită, dar într-o limbă terestră perfect inteligibilă, se auzi spunând cu emfază:

„Depăşind bariera spaţio-temporală, aţi căpătat dreptul de a intra în Uniunea galactică”.

— O noua perturbare a Spaţiului W din nucleul temporal! Avertiză Ex. Altă navă… se prăbuşeşte spre noi, a virat cu opt grade, dintr-un unghi Gy-3! Corecţie patru, stop zero, din 28 My, Glad!

— A doua hardughie populată numai cu roboţi! Conchise Glad. Blocaj Omega complet, Ex!

— Prima fuge! anunţă Ex, sfera verzuie dispăru în următoarea clipă într-adevăr, producând de această dată o adevărată furtună care înnebuni acele cadranelor de control, „ieşise” prin acelaşi nucleu temporal, pierzându-se ea ştia unde.

— Hellen! exclamă Ela. Pe această a doua navă e Hellen! preciză ea. Spune că nava care ne-a adresat mesajul era „o fantomă”, ce încearcă să o tot influenţeze pe Elta, a făcut a treia tentativă de acest fel.

— Păstrează blocajul, Ex! Nu sunt deloc sigur că şi în această a doua navă…

— Eu sunt, Glad! Încântată să te revăd la fel de prudent! se auzi vocea cunoscută a lui Hellen, pe ecranul central apăruse

acum imaginea unei sfere argintii perfecte, pe cel secundar – chipul desăvârşit, dar acum surâzător al ciborgului.

— Încântat şi eu să te văd tot mai frumoasă, Hellen! Asigură înveselit Glad. Când te-am întâlnit în „Expediţia Orion” păreai de gheaţă.

— Pot să mă perfecţionez *încă,* Glad! Mereu! E *soluţia optimă* pentru a supravieţui! Menţionă Hellen, adăugă: Nat îmi comunică hotărârea voastră „de a căuta acul în carul cu fân”.

— Exagerează! Aprecie Glad. Cred că unde mergem ai aflat citind istoria timpului din care vii.

— „Operaţiunea Heracles”? Vreţi să coborâţi în trecutul Terrei şi să neutralizaţi intenţia lui Bilten?

— Aşa scrie în istorie? Mă rog, râse Glad. Eu presupun însă că Bilten ar putea trimite şi altă navă. Aş vrea deci să ne conduci chiar la bârlogul lui Bilten, *înainte* de-a declanşa incursiunea în trecut! Ne ajuţi?

— Mai mult şi mai puţin decât crezi, rosti rar Hellen. Nu ştiu exact unde se află *acum* acea „navă planetă”. Dar pot urmări această navă fantomă a lor care a fugit. Are numai trei tuneluri spaţio-temporale la dispoziţie. O găsesc şi voi reveni în două minute S înapoi.

— Păcat că nu te putem însoţi, regretă Glad.

— Ba aţi putea să mă însoţiţi… Dar veţi îmbătrâni cu trei zile, nu cu două minute; sunt de parcurs câteva zeci de mii ani lumină.

— Câteva *zeci de mii ani lumină în două minute S?!* Eu unul te însoţesc!

— Ce-mi ascunzi, Hellen? şopti repede Ela.

— Nimic rău, ca întotdeauna! îi repetă ciborgul vorbele preferate.

Ochii îngustaţi ai ciberneticienei fixau ecranul pe care surâdea enigmatic chipul superb, blond, al acelui simulacru de femeie.

Tot blondă o concepuse şi ea pe Hellen… în urmă cu câţiva ani. Sau cu zece plus câţiva ani?! I se păru, bizar lucru, că trecuse foarte mult de-atunci. Făcuse „o păpuşă” blondă, frumuşică şi prostuţă, capabilă *să înveţe* însă, *programată* să înveţe cât mai mult, *mereu!* Şi învăţase această creatură cibernetică! Inclusiv să se gătească. Noua imagine a lui Hellen era sclipitor de frumoasă. Singură se modelase oare? Ştia să se şi pună în valoare pe deasupra, prin pieptănătura înaltă, care-i

dădea un aer de prestanţă şi distincţie, prin colierul simplu, dar de efect care-i împodobea gâtul robust, de statuie.

— Bine, hotărî Ela. *Venim pe nava ta.* Te scalpez însă, dacă mă îmbătrâneşti cu mai mult de trei zile!

— Trebuie să te duc la noul tău loc de muncă.

— Manevrează comedia asta mai încet, avem să ne spunem multe secrete, Anx! Susură Bilten.

Simţi crisparea lui Andi, dar ciudatul pat-fotoliu plutitor în care se afla îşi încetini deplasarea.

— Aud că eşti printre conducătorii complotului, atacă direct Bilten. Că v-aţi procurat arme. Ştiu şi unde sunt, minţi Bilten. Numărul Unu va afla tot, dacă mă lichidezi. Nu încerca să negi, Andi!

— ...Nimic nu are şanse de reuşită, şopti cu amărăciune Andi Anx. Sunt circa un milion de roboţi, de diferite tipuri. Iar fiinţele biologice câteva sute.

— Dar mai există şi roboţii care nu aparţin planetei; câteva mii.

— Din nefericire, marea lor majoritate sunt cam ca B. G. Ai tăi, râse Andi Anx. Inferiori roboţilor planetei; care *cred însă că se află într-adevăr într-un sistem perfect.*

— Fleacuri! Cum ghiceşte gândurile broasca fără carapace?

— Taci! făcu speriat Andi. Dacă află, la o altă „audienţă”, că ai înţeles asta, eşti mort. Poţi învăţa numai în foarte mult timp să te ascunzi de ea; şi atunci incomplet.

— Făpturile alea oribile îl conduc de fapt pe Numărul Unu, da? … Bun. Care e punctul lor vulnerabil?

— Asta e, că l-au depăşit, murmură Anx. Erau o lume îmbătrânită; s-au combinat însă de curând cu alta; tânără, lacomă, agresivă! „Broasca fără carapace”, cum îi spui tu „e o corcitură” vicleană.

— Corcitură? Minunat! Aprecie Bilten. Şi atunci…

— Nu, asigură Andi. Ştiu la ce te gândeşti, Bilten. Dar cele două planete – ale aaşilor şi zbirnilor – sunt ocolite la mii de ani lumină de „navele executive”. Fiecare incursiune în trecut e calculată exact de la plecare. Nimeni şi nimic nu poate determina un cibernet să schimbe ruta stabilită, au încercat asta fără a reuşi oamenii viitorului!

— Oamenii viitorului?! făcu încântat Bilten. Ei, ei, ei!

— E de fapt o Federaţie galactică! În trecutul căreia lovesc

aceşti ciberneţi bezmetici, conduşi din umbră de Lumea Aas, combinată genetic cu zbirnii. Acum ştii tot, oftă Andi Anx. La prima „audienţă” eşti ca şi mort, eu de asemenea. Pentru tine, mai ales, nu există cale de a le ascunde vreun gând.

— Ba există! râse Bilten. Du-mă înapoi, în camera mea! Şi spune-i lui B. G. — 24 că m-am hotărât.

— La ce te-ai hotărât? Încremeni Andi Anx.

— Nu te interesează! făcu şi mai amuzat Bilten. Eşti o creatură biologică vulnerabilă, Anx, nu trebuie să ştii prea mult.

*

— Puşlamaua îmi ascunde ceva *de esenţă!* Strecură printre dinţi Ela imediat după ce intraseră în capsula de transbordare. A învăţat să-şi blocheze fluxurile Fita mai bine decât mine, ea, ciborgul meu!

— Cred că a devenit ceva mai mult decât „un ciborg al tău”, remarcă Glad. Dovadă, îi zici „ea”.

— Ba este ciborgul *meu*! izbucni îndârjită Ela. Eu i-am creat plasticitatea de gândire, capacitatea de a învăţa, dorinţa de perfecţionare. Voinţa de a înfrânge imposibilul, convingerea că „există soluţii pentru orice” le-a şterpelit de la tine. Ar fi fost un ciborg de serie fără toate astea!

— Semeni *tot mai mult* cu Bilten! Se amuză Glad.

— Oh, iar?! Nicidecum! De ce? făcu înfiorată Ela.

— Nu suporţi ce este sau pare a-ţi fi superior.

— Superior mie!? El, Hellen!?

— Ea, Hellen! O corectă Glad. Cine ştie cât de mult se va deosebi o femeie a viitorului – compusă din cine ştie câte proteze, conectată la cine ştie câte ordinatoare şi bârfind prin Fita cu celelalte ordinatoare sau cu femei – de această operă a ta!

— Crezi chiar că aşa vor arăta femeile viitorului? Se îngrozi Ela.

— Să sperăm că nu toate. În ce o priveşte pe Hellen, ai grijă! Este şi o făptură raţională sensibilă.

— Zău?! îşi miji ochii Ela.

— Are toate calităţile – presupun şi defectele – tale, mai puţin una… sau unul?

— Care?

— Spiritul creator, pe care nu şi l-a manifestat *încă!*

— Aşa ceva nu va avea niciodată! Asigură Ela.

— Niciodată?

— Niciodată! Nu i l-am prevăzut *eu!*

Cele două părţi gemene ale capsulei de transbordare se deschiseră. Se aflau în pântecul navei viitorului. Nat îi întâmpină cu un surâs.

— Ptiu, drace! făcu Ella consternată. Cum, când ai ajuns aici, măgar cibernetic?

— Sunt numai o dublură a lui Nat, Ela, Hellen m-a creat identic celui rămas pe „Orion”, minus pasiunea supărătoare pentru proverbe.

— Te-a *creat?!* Hellen?! scrâşni Ela. *Hellen?!*

— Adică m-a copiat, după memoria – din banca de date – a lui Nat de pe „Orion”, se corectă ciborgul. Hellen calculează traseul optim; pentru a parcurge primele tuneluri spaţio-temporale în cele trei zile pe care i le-ai cerut, Ela! Vă roagă să o iertaţi că nu vă întâmpină şi să mâncaţi până va termina, încheie Nat, ridică braţul drept pe care-l ţinuse cam la spate, în mâna lui apăru un buchet mic de flori ciudate, intens albastre, aproape mov; ca ochii Elei. Şi să primeşti aceste flori, Ela! *Le-am creat* pentru tine! adăugă Nat.

Ochii femeii fulgerară scurt. Ela păruse să se clatine, îşi ridică însă deodată capul cu o mişcare aprigă, zvârlindu-şi pe spate pletele scurte şi negre, înaintă un pas, luă florile din mâna ciborgului, surâse îngereşte:

— Mulţumesc! Eşti foarte drăguţ, Nat! şopti cald ciberneticiana, adăugă însă: Nici n-ai fi putut fi altfel, în definitiv, dragul meu, din moment ce eşti, indirect, opera *mea!*

*

Mons Kar îşi desprinse în sfârşit ochii de pe proiect.

— Ina! începu el scăzut. Îţi mulţumesc pentru sinceritatea cu care mi-ai vorbit şi azi. Dar nu pot să aprob acest plan *secret.* Cu atât mai mult nu o pot face acum; când, peste trei zile mă retrag, lotuşi definitiv.

— Nu înţelegi chiar nimic, Mons!? Fulgerară ochii verzi ai Inei Sind.

— Greşeşti! spuse preşedintele obosit. Mult.

— Oh! … Pricepe, Mons, tinerii trebuie să creadă că simt ei „un imbold lăuntric” pentru a lăsa orice şi a deveni piloţi pe navele de intervenţie sau investigatori speciali! Am nevoie de ei, acum!

— Dacă le vom explica pericolul, vor simţi într-adevăr singuri,

raţional, dorinţa de a-şi apăra planeta natală.

— Dar *nu e timp* de explicat! De când există, omenirea a fost dirijată în direcţiile necesare! De cei ce *au văzut* înaintea celorlalţi clar scopul!

— Nu-i adevărat, Ina. Tu vrei *să ne întoarcem* la acea etapă; la o nouă formă de manipulare.

„Voi realiza proiectul oricum!” vru să strige aprigă, enervată Ina, se abţinu însă, zise liniştită:

— Bine. Sunt silită atunci să renunţ. Dar, te rog, mai gândeşte-te până mâine, Mons!

— Am făcut o cafea bună?

— Excelenta! Asigură pe un ton dubios Ela, Glad completă:

— Ca tot ce ne-ai pregătit, Nat! Aţi mai avut şi alţi musafiri umani pe această navă?

— O dată sau de două ori, Glad.

— De ce minţi, măgar cibernetic?! tresări Ela. „Nu” a fost primul lui răspuns pe care i l-am surprins prin Fita!

— Este modest, se auzi o voce plăcut timbrată în spatele lor.

Se afla în cadrul uşii duble, mari, care se închidea automat în urma ei; o siluetă zveltă, într-un costum de culoarea castanei. Părul auriu al ciborgului avea reflexe arămii, ochii codaţi păreau să surâdă, prieteneşte.

— Fiţi bineveniţi pe această navă! Şi în acest timp! rosti încet Hellen, motivă: Am trecut deja prin nucleul temporal.

— Când?! exclamă uimit Glad.

— „Orion II” dispune de un sistem perfecţionat de protecţie, zise Hellen. Senzaţiile dezagreabile au fost înlăturate. Ca şi urmările nocive ale unor penetrări consecutive prin Spaţiile W de mare intensitate.

„Orion II”!? De ce dăduse numele navei lor acestei astronave a viitorului? Glad n-avu vreme să mediteze, se ridică din scaunul confortabil şi porni preventiv spre Hellen. Ela sărise pur şi simplu, cu două clipe înainte şi se îndrepta iute, iute spre opera ei.

— Ia să te văd mai de-aproape! Toarse Ela, se opri în faţa ciborgului pe care, sub această nouă înfăţişare, nu-l văzuseră până atunci niciodată în întregime, o măsură pe Hellen din cap până în picioare, îi dădu ocol.

Glad remarcă liniştit că Hellen avusese buna inspiraţie să nu se proiecteze mai înaltă decât autoarea ei; pe Ela aproape o

obseda faptul că era cu un cap mai mică decât el.

— Arăţi încântător! Decretă Ela, luă mâna ciborgului, privi atentă „epiderma”, se interesă aparent profesional: Ce material e ăsta?

— Cred că ne poate destăinui date mult mai interesante! interveni Glad.

Ela îşi muşca buzele uşor, privi masa care dispărea în plafon, se interesă nervoasă, stupid:

— Faci vrăji? Sau ai învăţat Fita şi mobilierul de pe această navă?

Glad începu să se îngrijoreze. Dacă Ela devenea geloasă, geloasă pe propria ei operă, călătoria pe această „Orion II” – de ce totuşi „Orion II”?

— Avea să devină un calvar.

— Ordinatorul central al navei a comandat electric strângerea mesei, din dispoziţia mea, răspunse cuminte Hellen. Vreau chiar, în drumul spre T-42, acesta e cel mai apropiat tunel spaţio-temporal, preciză Hellen, să vă relatez câteva date obţinute de mine sau de alte nave care patrulează în timp.

— Ai devenit deci un fel de agent al timpului! remarcă Ela.

— Nu. Aceia sunt alţii, zâmbi Hellen. Oameni din timpul şi din lumea noastră, ori din alte timpuri sau lumi, care se stabilesc în epoci trecute, ca *simpli observatori.* Veţi lua legătura, aşa scrie în istorie, cu Zin, unul din aceşti agenţi. E un tip *lucid,* îl cunosc. Pentru că există şi agenţi temporali… care sunt tentaţi să schimbe cursul firesc al evenimentelor. De regulă, intervine legea compensaţiei, ce le anulează intervenţiile. Aşa s-a întâmplat cu Pal Pent.

— Pal?! exclamă înveselit Glad. Trăieşte?

— Da, zise Hellen. L-a urmărit cu străşnicie pe Bilten, care fugea din timpul său, cu o navă pilotată de Iv Pard. Pal a penetrat însă chiar centrul nucleului temporal pe o” Lambda” nepregătită pentru o asemenea străpungere a unui Spaţiu W de mare intensitate. Ar fi trebuit să moară; l-am salvat. După o vreme i s-a permis să devină agent într-un timp anterior celui din care plecase. Se apreciază că s-a comis o eroare. Pal Pent nu era pregătit pentru a rezista unei asemenea probe. Ştia nenorocirile produse de Bilten. Ajunsese, ca agent, într-un timp în care Bilten era doar student la cibernetică. Pal a săvârşit greşeala, de neiertat, de a încerca să-l ucidă. L-a ucis, de fapt,

pe acel tânăr student Bilten, *fără însă ca nimic să se schimbe în istorie.*

— Cum aşa? întrebă Glad. L-a înviat Legea compensaţiei?!

— Ceea ce nu s-a aflat încă, în timpul din care veniţi, nici chiar Ina Sind, care a investigat trecutul lui Bilten nu a descoperit deocamdată, este că Bilten nu e Bilten! Ci doar un impostor. Care s-a substituit – cu o adevărată ingeniozitate – studentului merituos ce fusese Bilten. Fără să ştie, fără să vrea, Pal a facilitat doar crima, preconizată de impostorul acela; devenit Bilten pe care îl ştim. Încercarea lui Pal Pent a dovedit doar cât de puţin cunoaştem trecutul, cât de puternică e Legea compensaţiei.

— Această Lege a compensaţiei nu poate fi deci *niciodată* înfrântă? Deveni interesat Glad.

— Nu se cunosc cazuri. Decât, poate, negative, adăugă Hellen. Acea civilizaţie războinică, aberantă a apărut pe neaşteptate, împotriva a ceea ce *se ştie* despre istoria galactică. A făcut să dispară planete, civilizaţii, provocând explozii solare şi găuri negre. Normal, Legea compensaţiei ar fi trebuit să intervină, să determine autodistrugerea acelor sălbatici. Cel puţin aşa credem noi, în prezentul în care suntem acum. Dar totul ar putea fi altfel scris în istoria mult mai cuprinzătoare a viitorului, despre care însă oamenii viitorului refuză să ne vorbească. Întorcându-ne la patrulele temporale, din care fac şi eu parte, continuă Hellen, ele controlează penetrările în timp ale unor indivizi izolaţi sau agenţi temporali. Transferul de informaţie trebuie – încă, Glad – să fie unisens. De la trecut spre viitor, nu invers, s-ar putea produce, în acel caz, perturbaţii care să afecteze, prin conexiuni greu de presupus, viitorul altor lumi. E o lege galactică la care Federaţia a ajuns după ce s-au înregistrat catastrofe cu totul nebănuite. Aşa a pierit Lumea Maar, scăzu brusc glasul ciborgului.

— Simt că n-o să-mi placă istoria, bombăni Ela. Un coniac bun se poate bea pe nava asta?

— Desigur, Ela! Chiar cel mai bun care există; adus prin contrabandă, recunoscu Hellen. Pe navele patrulelor temporale nu sunt admise…

— În regulă! Văd că ai învăţat câte ceva de la mine, aprecie Ela luând paharul ce apăruse pe un suport lângă ea, sorbi o înghiţitură, făcu un semn spre paharul lui Glad, se strâmbă:

Gustă! Am început să înţeleg de ce umblă oamenii viitorului în trecut după informaţii!

*

— Te-ai gândit cum să acţionăm pe acea Terra a ta?

Iv Pard întoarse capul spre umanoidul care apăruse alături de el. Otal, aşa se recomandase când urcaseră amândoi pe această navă, era unul din supravieţuitorii Lumii Nag, aflaţi acum, din câte pricepuse Iv, în slujba Planetei cibernetice.

— Mă gândeam dacă merită întreprinsă într-adevăr această incursiune în trecutul Terrei, zise Iv.

— Dacă Numărul Unu a hotărât aşa, evident trebuie! zise nagianul, înfăşurându-se parcă înfrigurat într-un fel de mantie fumurie, de care era nedespărţit. Rolul tău, ca şi al meu, este *să executăm,* să plantăm acea generaţie de monştri, adăugă rar Otal.

— Ce să facem? I se păru lui Iv că nu înţelesese. Mi s-a spus că vom preda doar un mesaj agentului temporal Zin, pe care îl vom găsi în trecutul neguros al planetei de unde vin! Despre ce monştri vorbeşti?

— Poate că nici nu trebuia să ştii mai mult, aprecie nagianul. A doua parte a incursiunii noastre o vom realiza tot în trecutul Terrei, servindu-ne, de asemenea, de nucleul temporal; dar la 20 de ani după ce am luat contact cu Zin! Vom culege „recolta”! Pe care o vom aduce în Sistem!

Iv înmărmurise. Văzu cum Otal întorsese capul mirat, din spatele lui se auzea un zgomot greu explicabil. Nagianul porni repede spre uşa rămasă întredeschisă, pătrunse în camera mare a navei, urmat de Iv.

De necrezut, dar roboţii, cu aspect umanoid toţi patru, *se băteau.*

Otal rosti câteva cuvinte, nu i se dădu atenţie, lupta continua, într-o muţenie desăvârşită. Cei patru androizi se loveau sistematic, stând unul în faţa altuia, în perechi, utilizând un soi de box primitiv, parcă dezarticulat. Era posibil? Aceste făpturi cibernetice ale „Sistemului perfect” să se lovească cu sălbăticie, pe o navă aflată în plin spaţiu cosmic?

Unul din cei patru bătăuşi căzu, ceilalţi doi tăbărâră pe al treilea, reuşiră să-l doboare definitiv. Cei doi roboţi victorioşi se aplecară asupra învinşilor, le desprinseră capetele cu mişcări sigure şi rapide, se întoarseră abia acum spre uşă. Unul spuse

ceva ce Iv nu pricepu. Otal răspunse altceva, îl apucă pe el de braţ, ieşiră şi închiseră uşa în urma lor.

— Se dereglaseră, explică scurt nagianul. Se opuneau adică la executarea misiunii. Totul s-a rezolvat însă, au fost depistaţi la timp. Nu există niciun pericol, Iv, ca intervenţia în trecutul Terrei să fie ratată.

Mişcarea aceea sigură şi rapidă! De la dreapta spre stânga! Capetele celor doi roboţi se dovediseră a fi *simplu şi uşor* detaşabile, cum nu văzuse la niciun robot terestru. O singură întrebare îşi punea Iv: *Cât de puternică* trebuia să fie acea mişcare?

— Intră în cabina ta! porunci nagianul. E mai sănătos să dormim până ajungem în timpul şi la locul stabilit. Abia atunci e nevoie de tine. Caută să dormi, eu voi face la fel. Suntem creaturi inferioare, avem nevoie de somn!

*

Acolo, în capul coridorului lung, pe care colegii lui îl deschideau, se aflau Hanna *şi Missy!* Iar Missy aleargă, aleargă spre el…

— Poco! Poco, trezeşte-te!

Poco se răsuci brusc, gata să cadă din hamacul improvizat.

— Bilten a reuşit, suflă disperat Andi Anx.

— A reuşit ce? întrebă buimăcit Poco.

— Este un geniu în felul lui, murmură consternat Anx. Nu credeam, dar a izbutit, cu nenorociţii lui B. G. 24, mai mult decât noi toţi. A pus mâna pe conducerea „Sistemului perfect”, auzi?

— Bilten?! făcu năucit Poco, îşi îmbrăca grăbit combinezonul de zbor. Întrebă: Cum?

— Nu ştim exact. Nagienii spun că ar fi strecurat, cu ajutorul unuia din cei doi B. G. Ai săi, un zero în programul pregătit pentru una din „navele executive”. A mutat astfel câmpul de intervenţie *în alt spaţiu-timp!* Locul unde nava a produs, în trecut, o gaură neagră, era aproape de planeta zbirnilor, care a fost înghiţită, şopti realmente tremurând de emoţie Andi Anx.

— Cine… erau zbirnii? Înmărmuri Poco.

— O lume stranie, cu care blestemaţii ăştia din Aas se combinaseră genetic, le asigurau „revitalizarea”. Numărul Unu sau, mai exact, „broaştele acelea fără carapace”, hibrizii care îl conduceau din umbră pe marele creier cibernetic au sucombat instantaneu. Pe nava planetă unde ne aflăm e un haos total.

Bilten te caută, are nevoie de forţe pentru a prelua controlul.

*

Iv Pard înainta cu paşi de pisică. Inutil, capul robotului se întoarse spre el. Braţul lui Iv se ridică arătând cu un gest disperat, înfricoşat, cadranele de control ale cabinei de comandă. Privirea verde a robotului îl cercetă lung, se întoarse totuşi spre cadranul indicat şi atunci…

Dintr-un salt, Iv se afla în spatele pilotului, prinse cu ambele braţe capul metalic, răsuci scurt. *Reuşise!* Creatura nu se aşteptase la un atac din partea unei „fiinţe inferioare”. Iv stătea acum cu capul robotului în mâini, cercetându-i curios gâtul, unde se puteau vedea numai şase clape de contact şi sistemul de cuplare de o simplitate remarcabilă.

Întrebarea era unde se afla cel de al doilea robot? În camera mare, principală a navei, probabil. Ce făcea acolo? Când avea să apară? Dacă aveau să apară însă, în acelaşi timp, robotul şi Otal?

Iv se deplasă cu prudenţă, deschise încet uşa care dădea în camera nagianului. Lumină slabă, albăstrie, identică celei din camera lui. Şi, pe patul foarte jos, silueta nagianului înfăşurată până peste cap în ţesătura aceea pufoasă. Iv ridicase deja braţul pentru a lovi cu capul robotului în cel al nagianului, când auzi clară vocea lui Otal:

— Nu mişca!

Nagianul se afla în colţul opus al încăperii. În mâna lui lucea desigur o armă. Uluit, Iv constată că de pe pat, de sub mantia nagianului, se ridica celălalt robot pe care îl crezuse în camera mare a navei.

— Nu-ţi fie teamă, zise Otal. Cei doi roboţi care au învins sunt cu mine. Adică, acum, cu noi. Dacă nu ai fi acţionat aşa, aş fi mers să te ucid eu, distinse Iv glasul nagianului, tonul părea surâzător.

XI
PE CĂRĂRILE LUI CRONOS

— Totul e deci luptă în Universul… cunoscut deocamdată, îşi continuă expunerea pe un ton cam didactic, Hellen. Între instinctul orb de conservare şi capacitatea de a-l depăşi, între interesele meschine marcate de orgoliu ale unor indivizi sau lumi şi raţiunea ce e capabilă să împiedice prăbuşirea în haos. Dar interesele meschine pot constitui paşi spre progres, iar

acţiunile raţionale, bine intenţionate, catastrofe greu de imaginat. E Legea efectului opus, conform căreia, de pildă, o civilizaţie încearcă să salveze de la pieire o lume pe margine de prăpastie, dar acea lume produce ulterior dezastre cosmice. Dezastre ce o dată elucidate, contribuie însă la stabilirea unor legi; cum ar fi „Legea celor două praguri”.

— De-asta Federaţia ne-a privit ca pe nişte cobai când era să ne autodistrugem? se interesă Glad.

— La scara Galaxiei, zise convinsă Hellen, e de preferat să piară o lume războinică, decât să fie ajutată, artificial, să treacă pragul autodistrugerii, să se extindă în spaţiu şi să încerce să supună sau să distrugă civilizaţii paşnice înfloritoare.

— Există şi civilizaţii de la început paşnice, care nu au cunoscut războaie?

— Desigur, Glad! Vom lua contact în curând cu una. Au apărut în moduri diferite, fie ca urmare a unor condiţii vitrege, care i-au obligat pe membrii lor să facă faţă unor duşmani puternici, dar neraţionali, fie în condiţii foarte bune, care nu au iscat obiectiv motive de conflict. Acestea sunt şi fiinţe unisexuate, e-adevărat, surâse Hellen.

— Cu asta ce vrea să zică? mârâi Ela.

— Dar care, din aceste cauze, s-au dezvoltat extrem de lent, adăugă Hellen.

— Normal! Trebuie să fie îngrozitor de plicticoase.

— Nu întotdeauna, Ela! mai plicticoase sunt lumile cibernetice. Străvechea civilizaţie Maar a lăsat în locul ei, înainte să dispară, o asemenea civilizaţie cibernetică, perfect paşnică, ce a supravieţuit până azi, sute de milenii.

— Sute de milenii?! exclamă impresionat Glad. E cumva lumea în care te-am găsit noi, în „Expediţia Orion”?

— Da, Glad. O lume într-adevăr plicticoasă, pentru mine, cel puţin; din care am evadat. Dar, în esenţă, sunt o civilizaţie paşnică, astfel programată de vechea lume Maar. Ne vom întâlni şi cu reprezentantul acestei constelaţii cibernetice, promise Hellen. În sfârşit, lumile nepaşnice care izbutesc să treacă de pericolul autodistrugerii nucleare se află, de regulă, în faţa pragului al doilea, spaţio-temporal.

— Înţeleg că „fenomenul Bilten” a apărut şi în alte lumi?

— Întocmai, Glad. Trist de des.

— Că, din moment ce noi *suntem* în Federaţia galactică, am

depăşit şi cel de al doilea prag. Deci că acţiunea lui Bilten a fost zădărnicită cumva.

— Zădărnicită de voi doi, scrie asta în istorie.

— Şi dacă noi doi nu am mai continua această expediţie? Dacă ne-am întoarce acum pe Terra? întrebă Glad.

— Altcineva sau altceva ar interveni în locul vostru, zădărnicind acţiunea lui Bilten. Iar în viitorul timpului din care vin eu s-ar corecta greşeala consemnată în istorie, stabilindu-se cine ce rol a avut *de fapt.* Pentru că, într-o lume capabilă să călătorească în trecut, *totul se află cândva!* Acesta e rolul principal al agenţilor temporali.

— „O lume capabilă să călătorească în trecut"! repetă Glad. În viitor nu se călătoreşte?

— Numai în mod excepţional. E, în general, interzis.

— Ai încălcat deci o lege, Hellen?

— Nu, Glad. Ceea ce am făcut şi ce v-am spus nu poate *influenţa nicicum mersul evenimentelor.*

— Ei, cum naiba? tresări Glad.

— Asta nu vă pot spune, ar influenţa! zâmbi Hellen.

— Trebuie să luăm totuşi legătura cu acest Zin! insistă Otal.

— Nu înţeleg de ce?! făcu iritat Iv Pard. Gândeşte-te mai bine la propunerea mea!

— Eu am trăit mai mult decât tine pe acea navă planetă, Iv. Îi cunosc pe Numărul Unu şi pe reprezentanţii Lumii Aas.

— Cine mai sunt şi reprezentanţii ăia?!

— Am să-ţi spun, pui prea multe întrebări deodată! remarcă Otal. Ar trebui să înveţi de la ei!

— De la cine?! Zvârli cu dispreţ pilotul.

— De la ciberneţii Sistemului perfect! Ei tac, ascultă şi întreabă, dacă mai au ce, la sfârşit.

— Eu nu sunt robot! exclamă tot mai furios Iv. Ce vrei acum? Să…

— Să taci! Stabili Otal. Pierdem timp! Şi trebuie să ne gândim cum vom acţiona pentru a lua legătura cu Zin.

— Dar *de ce* să mai luăm?!

— Eşti îngrozitor! Observă trist Otal. Asta încerc să-ţi explic! Şi pricepe că *e bine să înveţi*, dacă ai ce, de la oricine, chiar dacă sunt duşmani! Altfel… ai face… aţi face o greşeală pe care noi am plătit-o scump, răguşi brusc vocea nagianului.

— Oh, tac! Acceptă Iv.

— Îi cunosc bine, spuneam. Natura a învăţat să dubleze sistemele de informare. Aveţi, ca şi noi, doi ochi, două urechi, pentru eventualitatea că unul din aceste importante mijloace de culegere a informaţiei clachează dintr-un motiv sau altul. Şi măi ai două mâini, două picioare…

— Ştiu „inventarul”! Se zbârli Iv.

— Ei bine, lumea aia cibernetică a învăţat de la noi, de la natură! Şi au perfecţionat chiar…

— Am văzut! Roboţii, „ciberneţii” lor au câte trei sau patru ochi, o puzderie de mâini-picioare! Ei şi?

— E vorba de un principiu! *Cel puţin trei!* Fiecare navă executivă e dublată, de regulă, de alte două pentru a fi *siguri,* întotdeauna, că se va realiza ce şi-au propus!

— Vrei să spui că, în afară de nava noastră…

— Nu ştiu câtă importanţă dau ei acestui „proiect al lui Bilten”. Dar *este posibil* ca altă sau alte nave să fi primit misiuni asemănătoare, de implantare a unor monştri în trecutul Terrei.

— Şi atunci ce-i de făcut?

— Să mă asculţi mai întâi! făcu disperat Otal.

— Tac, mormăi frământat Iv. Spune odată!

— Nu putem pândi, în ani diferiţi, dacă apară o altă navă a lor. Şi e îndoielnic de altfel că am putea-o împiedica să-şi îndeplinească „misiunea”. Chiar dacă pe acea navă există un nagian sau pământean. Nu sunt toţi ca mine, ca tino sau ca Andi Anx.

— Aveţi „Biltenii” voştri?

— Ah, da! Singura noastră şansă, singura *voastră* şansă, de fapt, e să-l găsim pe Zin. E un agent temporal inteligent, care vine din viitor. Dispune de forţe, de informaţii superioare! El va putea, *sper,* dacă e prevenit, să neutralizeze şi alte intervenţii în trecut ale lui Bilten, e una din sarcinile acestor agenţi temporali, care au contacte permanente cu patrulele temporale.

— Dar, dacă Numărul Unu ne-a trimis la acel Zin…

— Zin e un agent dublu, zise scăzut Otal. Această lume cibernetică a sesizat de mult forţa *informaţiei,* utilitatea de a penetra în cunoştinţele viitorului, printr-un agent complet izolat, cred ei, în trecut.

— Deci *cred* numai că acest Zin… „lucrează” pentru ei?

— Exact. A fost una din ideile lui Andi Anx.

— Andi le-a dat o asemenea idee?!

— Iar judeci pripit! remarcă Otal. Era o cale de a stabili un contact, o modalitate prin care Zin şi probabil alţii – care au acceptat formal „să lucreze” pentru ciberneţii aceia blestemaţi – să afle la rândul lor intenţii, forţe, procedee ale Numărului Unu! Prin faptul că explodează o stea subit, că se produce dintr-o dată o gaură neagră care absoarbe sisteme solare unul după altul, nu poţi afla prea mult, nu crezi? Andi Anx, prin Zin sau alţii ca el, i-au făcut pe oamenii viitorului să ştie cine produce aceste dezastre, ce urmăresc, cum procedează…

— Ei bine, vom lua legătura cu Zin! Acceptă Iv. Dar, după aceea, Otal…

— Scoate-ţi-o din minte pe acea Ann! izbucni nagianul.

— Nu pot! Şi nu vreau! strigă Iv. Ce mare lucru ar însemna o incursiune în urmă cu 12 ani, dacă ne putem întoarce, prin acelaşi nucleu temporal, în timpul din care am plecat, adică acum?!

— Priveşte mai bine aici! spuse parcă istovit Otal. Sunt duşmanii noştri cei mai puternici, de care trebuie să te temi.

Într-unul din colţurile „camerei mari” a navei apăruse o imagine ciudată. Era un fel de junglă, cu plante necunoscute, verzi-albăstrii. O făptură, bizară, verzuie, ca o frunză cu codiţa sumeţită în sus, se strecură lunecând parcă, ajutată de fapt de nenumărate picioruşe ce se distingeau vag pe marginea acelei „frunze” lunguieţe.

— Ce-i asta? întrebă Iv.

— Un aas! şopti înfiorat Otal. În forma lui primitivă, iniţială.

„Codiţa frunzei” avea o bulbucătură ciudată, capul minuscul al creaturii părea să fie acolo, se distingeau doi ochi ca două puncte. Gâtul lung al făpturii începu să se mişte încet, bălăbănindu-se de la dreapta la stânga.

— Andi Anx mi-a spus că aveţi pe Terra reptile care procedează similar, pentru a-şi paraliza prada pe care vor s-o înghită.

— Şerpi? făcu uimit Iv.

— Priveşte acum!

În ceea ce părea a fi un fel de cuib, o altă ciudăţenie a planetei necunoscute începuse să se mişte la fel de încet, dar într-un anumit ritm. Sfârşi prin a încremeni. Apoi… împinse cu ciocul, botul, ce-o fi fost extremitatea aceea… un ou, desigur, care se rostogoli din cuib. Cu o mişcare iute, abilă, „frunza” sa

dădu peste cap, prinse din zbor, pe burtă, oul pe care îl înfăşură, acoperindu-l complet. Dezmeticită brusc, creatura victimă începu să se agite nebuneşte, să-şi destrame cuibul disperată. Câteva clipe doar, după care se potoli, rămase nemişcată. Jos, „frunza” îşi digera liniştită prada.

*

Sala destinată intervenţiilor chirurgicale pentru făpturi biologice era plină cu morţi sau răniţi, majoritatea nagieni. Poco se apropie de unicul medic ce opera, era unul din cei doi ciborgi N care se aflau pe nava planetă.

— Caută să nu ajungi aici, creaturile biologice sunt foarte sensibile şi greu de reparat! îl sfătui ciborgul, cosea iute, cu un aparat delicat, pântecul sfârtecat al unui nagian.

— Cine cu cine se luptă? întrebă Poco uluit.

— Nu se mai ştie acum. Unii dintre nagieni şi xelani au trecut de partea lui Bilten care, după ce distrusese şi marele creier al planetei, nu se putea înţelege cu roboţii autohtoni.

— *Nagienii?* Au trecut de partea lui Bilten?!

— Unii, ţi-am spus, zise ciborgul. Vor să devină stăpânii acestui Sistem; care sunt convinşi că le-a distrus planeta Nag. Ceilalţi nagieni şi xelanii, sorienele, sunt sau mă tem că vor ajunge aici, explică cinic ciborgul. Bilten dispune de un milion de roboţi-crabi care ascultă acum de el şi de grupul nagian minoritar fără să bănuiască ce-i aşteaptă. Pentru că Bilten…

— Unde îl pot găsi pe Bilten? se interesă Poco.

— Este răspândit în vreo 20 de exemplare.

— Răspândit?! întrebă năucit Poco.

— S-a temut că făpturile acelea din lumea Aas îi vor ghici planul. Şi a devenit robot; şi-a transferat, adăugat memoria unuia din cei doi B. G. 24 ai săi. Cel de-al doilea B. G. A început să se simtă şi el Bilten, nu știu de ce. Până acum câteva ore aveau toate şansele să sfârşească cu grupul condus de Andi Anx – roboții Bilten e mai sălbatic decât Bilten pe care îl ştii – și să continue exterminarea planetelor învecinate, inclusiv a Terrei. Programele de zbor pentru „navele executive” xelanii au aflat că sunt deja făcute Am transmis prin Fita navei „Orion” aceste informaţii, zise pe un ton liniştitor ciborgul, trecuse la altă masă de operaţii, Poco exclamă:

— „Orion”?! Unde este „Orion”?

— Pe-aproape, zise evaziv ciborgul. I-au expediat lui Bilten

acei „monştri din trecutul Terrei” pe care îi dorea. Sunt cei 18 B. G. — 24 făcuţi „cadou” de Bilten lui Glad şi Elei, când plecaseră în „Expediţia Orion”. Fiecăruia Ela, probabil, le-a vârât în memorie că el este „adevăratul profesor Bilten”. Aşa că acum, pe nava planetă a Sistemului, 20 de B. G. — 24 dau comenzi, „coordonează” se ceartă, încearcă să se distrugă reciproc. Nici nagienii, nici roboţii planetei, nimeni nu mai site cine e adevăratul robot Bilten, fiecare grup vizează doar să-l ucidă pe „celălalt impostor”. Cel mai bine e să rămâi aici, conchise robotul.

Poco ocoli însă mesele, ieşi în fugă pe coridorul pe care alţi roboţi, de diferite tipuri, cărau în continuare „creaturi biologice foarte sensibile”.

*

— Nu te necăji, zise consolator Ela. Şi eu m-am simţit umilită când mi-a arătat Nat de ce „atelier” dispune Hellen. Tu ai învăţat-o cândva să conducă o R-2, care parcurgea doar distanţa între două baze spaţiale. Hellen vrea să te-nveţe să comanzi scamatoria asta gigantică şi complet automatizată care se plimbă între un nucleu temporal şi un „tunel spaţio-temporal”! Eu nici n-am priceput măcar ce vrea să fie asta.

— E simplu totul acolo. Cu nava e mai greu, oftă Glad.

— Chiar?

— Da. Imaginează-ţi un fluviu ajuns la şes, care face sute de bucle, curgând leneş spre mare. Dacă te laşi dus prin mijlocul fluviului, nu vezi că *între* bucle există canale înguste prin care poţi parcurge distanţele mai repede, fără a mai străbate în întregime meandrele fluviului.

— Aceasta e cel mult „Relaţia Q” a lui Al Kund! Trecerea dintr-un spaţiu în altul economisind timp.

— Exact. Închipuie-ţi acum că buclele se fac numai pe partea stângă a fluviului, iar pe dreapta e un canal mare, drept. Că poţi pătrunde în acest canal şi merge în direcţia opusă celei în care curge fluviul, că poţi reintra în apele fluviului într-un loc pe unde ai trecut cândva, tu sau omenirea în evoluţia ei! Într-un timp anterior şi într-un spaţiu în care a fost Sistemul Solar în acel timp.

— Asta vrei să spui că e un nucleu temporal?

— Vezi că înţelegi? Se pare că are şi canalul totuşi o direcţie în care curge, aşa se explică de ce am crezut că revenim cam în

acelaşi timp din care am plecat în „Expediţia Orion” – mă rog, patru luni doar mai târziu – dar ne-am trezit că ne întoarcem pe Terra după zece ani.

— Eu ţi-am spus că n-am înţeles ce e cu *tunelurile* spaţio-temporale!

— Mai imaginează-ţi şi două fluvii subterane, Ela! Foarte repezi; care curg în direcţii diferite. Printr-un vârtej al fluviului leneş de şes, pătrunzi în unul din aceste fluvii şi călătoreşti cu viteza proprie, la care se adaugă viteza, mult superioară, a fluviului subteran.

— Şi dacă nu mai poţi să urci în fluviul de şes liniştit?

— Ajungi în mare sau în cine ştie ce bazin subteran. De unde nimeni nu s-a întors *încă*! râse Glad. Acesta e într-adevăr marele pericol al navigaţiei „de tip patru”. Hellen zice c-au pierit multe nave, până să se ajungă la această „Orion II”, pe care ciborgilor nu li se întâmplă nimic rău.

— Ciborgilor?! De ce ciborgilor?

— Oamenii călătoresc foarte rar pe asemenea nave! Ridică din umeri Glad. Hellen crede că dispariţiile repetate au creat o teamă grozavă de” capcanele timpului”. Pentru că mai există şi „braţe moarte” în care poţi ieşi din greşeală, încercând să te întorci în fluviul de şes, şi alte drăgălăşenii ale bătrânului Cronos. Adaug că aceste trei fluvii de care ţi-am vorbit şi canalul par să fie în realitate nenumărate, mai exact spus un fel de curenţi care se întrepătrund, curenţi ai unui „mare ocean”.

— Poftim??! În harababura asta ne-a vârât draga mea Hellen?! exclamă Ela. Nici să nu te gândeşti – dacă mai ajungem vreodată în „fluviul nostru de şes” – să mai plecăm!

— Dar ai călătorit şi până acum, Ela…

— A, nu, Glad! N-am umblat „pe fluvii subterane”! Din care poţi ieşi în „braţe moarte”! Şi nici nu mai vreau! strigă Ela. Se întoarse deodată spre bărbatul de lângă ea, întrebă alarmată: Crezi că am început să îmbătrânesc?

— Stare de panică trecătoare, caracteristică primei treceri printr-un tunel spaţio-temporal, Ela! se auzi atunci vocea liniştită a lui Hellen. Cel mai greu e să o învingi prima oară!

Întoarseră capul amândoi. În spatele lor nu era un ecran, ci o proiecţie tridimensională, probabil: Hellen la pupitrul de comandă al navei. Stătea însă cu spatele la acel pupitru, surâdea:

— Glad este un elev-profesor excelent! Ţi-a rezumat plastic ceea ce eu i-am explicat trei ceasuri foarte alambicat.

— Foarte plastic într-adevăr, bombăni Ela.

— Nu-ţi fie teamă, Ela! Sunt unul din cei mai buni piloţi pe nave de tip patru. Şi nu trebuie să urmăresc ecranele de control, răspunse Hellen unei întrebări nerostite de creatoarea ei. Recepţionez prin Fita toate informaţiile necesare… De altfel… Am ajuns deja. Suntem la 1600 ani lumină de Sistemul Solar, anunţă cu seninătate Hellen. Veţi fi primii oameni care văd o soriană.

— Ce mai e şi asta? mârâi Ela.

— O… caracatiţă gânditoare! zâmbi Hellen. O lume netehnicizată, care a dezvoltat „teoria întregului” – un fel de filosofie matematică – dar şi arta, muzica în special… Se va stabili imediat contactul! Te rog să-i traduci lui Glad, îţi voi transmite, prin Fita, dialogul cu ea, încheie Hellen, întorcându-se spre unul din ecranele frontale pe care apăru mai întâii ceva ce semăna a tornadă.

— Auzi pentru ce ne-a putut duce la 1600 ani lumină de Sistemul Solar! Să vedem o caracatiţă cântătoare! scrâşni Ela.

Ecranul frontal se lumină brusc. Şi apăru acolo o imagine stranie, dar surprinzător de frumoasă. O făptură prelungă, cu patru braţe şi patru picioare. Îşi schimba culoarea în fiecare clipă, o dată cu mişcările unduitoare pe care le făcea. Mai bizar era capul, oval, care se ridica pe un gât delicat, capul acela care nu părea să aibă decât două benzi înguste, negre, ce îl înconjurau la o treime de creştet. Cele patru braţe se mişcau urcând şi coborând, încremenind unul după altul, jumătăţi de secundă, într-un fel de dans lent.

— Hellen spune că e „gesticulaţia” lor obişnuită, îşi începu rolul de translator Ela. S-a mai văzut cu fiinţa asta de patru ori. E tot un fel de membru al unei patrule temporale, de strajă la acest capăt de „tunel spaţio-temporal”. Sistemul lor de comunicare e foarte rapid, aproape ca Fita. În Fita nu comunică, pentru că nu au pe planetă ordinatoare. Însăşi tehnica de transmitere a imaginilor şi a sunetelor e trimisă de Federaţie, sorienele – par a fi unisexuate – au acceptat schimbul de informaţii cu lumile raţionale galactice, dar nu şi-au părăsit niciodată planeta, nu au adoptat nimic din tehnica lumilor cu care vin în contact. Spune că „nava fantomă” care ne-a invitat

să intrăm în Uniune nu a trecut pe aici. Fiinţele acestea au apărut în mare şi au evoluat ieşind pe uscat. Au însă foarte puţin uscat, nu au duşmani puternici, nu au avut niciodată. Sunt în cele mai bune relaţii cu „fiinţele cibernetice”, îi consideră chiar fiinţe pe roboţii din Constelaţia cibernetică, iscaţi de străvechea lume Maar. Roboţii aceia le vizitează des… Şi… O informaţie importantă! Planeta cibernetică agresivă… pare să fi provenit dintr-o ramură a lumii cibernetice paşnice. S-a desprins fugind departe, în alt spaţiu şi timp. Nu mai există nicio legătură între cele două lumi cibernetice. Hellen încearcă să o determine pe această mesageră să intervină; lumea ei să-i convingă pe roboţii paşnici din Constelaţia cibernetică de pericolul comun. Refuz politicos. Sorienele consideră că nu trebuie să influenţeze nicicum hotărârea altei lumi prietene. Hellen le explică primejdia. Fără succes.

— Trebuie să insiste! şopti Glad.

— Insistă. Relatează ce au săvârşit în Galaxie aceşti ciberneţi agresivi, arată că însăşi planeta sorienelor va pieri, în mod sigur, dacă nu intervin, dacă nu se apără. Zadarnic. Au mai discutat această propunere. Au mai refuzat. Sorienele sunt convinse că lumea aceea cibernetică, agresivă, urmează să piară în curând, autodistrugându-se. Refuză continuarea discuţiei. Revine asupra invitaţiei de a veni – împreună cu noi, oh, asta nu!

— La o sărbătoare a lor. Hellen îi explică, trebuie să căutăm mai departe „nava fantomă”, tunelul spaţio-temporal prin care a fugit în alt timp.

Glad înmărmurise. Cel mai interesant era că, în mod bizar, el *intuise* parcă, tot mai clar, ceea ce îi „tradusese” Ela. *Ce înseamnă asta?* Fita?!! îşi aminti oroarea de pe chipul lui Harald, când îl minţise, în camera atelier, că poate comunica cu Ela prin Fita.

Dansul fiinţei de pe ecran crescuse în vivacitate. Cele patru tentacule superioare se agitau acum parcă frenetic deasupra capului ciudat, inexpresiv, culorile verzi albastre trecură treptat spre verde, galben, portocaliu. Dansul lor se transformă într-un vârtej, reapăru brusc imaginea aceea de tornadă cenuşie şi ecranul se stinse.

Hellen se răsuci spre ei.

— Contact inutil, rezumă ea. Ne îndreptăm spre cel mai apropiat nucleu temporal, una din porţile „Imperiului

cibernetic”. Vom străbate numai 200 de ani lumină şi un deceniu. Suntem în parametrii graficului de zbor, Ela, mai avem 49 ore până revenim în 7-II-B al Sistemului Solar.

— Aş putea vorbi eu cu creatura aceea? întrebă repede Glad. Nu pot fi atât de oarbe, chiar dacă nu au ochi.

— Au ochi, Glad! Banda aceea dublă distinge un spectru mult mai larg decât cel în care vedeţi şi auziţi voi. Nu o vei putea convinge însă nicicum. Ştiam asta. A fost o ultimă încercare inutilă. *Istoria nu se scrie a doua oară.*

— Ce vrei să spui? îşi îngustă ochii Glad.

— Ce vreau să spun? Ezită Hellen. Acest contact, discuţia mea de adineauri cu fiinţa aceea unduitoare… a avut loc *într-un timp anterior.* Planeta sorienelor se afla în acelaşi sistem stelar cu gaanşii, o veche civilizaţie paşnică, dar care a intrat în conflict cu lumea agresivă. În prezent, în timpul din care vin eu, soarele lor a explodat deja. O dată cu o navă robotică, agresivă, de sacrificiu. Făptura pe care aţi văzut-o puţin mai înainte, ca şi lumea ei, ca şi civilizaţia Gaans au pierit de 4.810 ore S.

— Atunci de ce-ai insistat? Zvârli Glad. Ar mai fi putut schimba ceva?

— Da. *Dacă* ne-ar fi ascultat. Au încercat şi alţii înaintea mea. Dar Legea compensaţiei acţionează diferit, fără milă. Veghează ca istoria să nu se scrie a doua oară. Şi n-am izbutit nicicum s-o înfrângem, *încă!* Sclipiră încurajator ochii senini ai ciborgului.

*

Ina Sind privea cu ochii mijiţi valurile înspumate ale golfului. Pe ţărmul opus, sub cerul perfect senin, se vedea un adevărat furnicar multicolor de maşini grele care excavau cu îndârjire terenul stâncos. Noul delfinariu avea să fie într-adevăr uriaş, ultramodern.

— Îţi mulţumesc, Mons! zise Ina. Şi te felicit… pentru tăria de a demisiona cu aproape un an înainte de expirarea mandatului.

— Am avut un sfătuitor bun, observă Mons.

Ina luă un pumn de nisip auriu, îl lăsă să se prelingă printre degete, spuse rar:

— M-am gândit să-ţi propun candidatura pentru funcţia de şef al Serviciului special. Nu te grăbi să-mi răspunzi! Puterea e ceva periculos, tu ai făcut dovada că eşti imun la acest „virus”. Vreau să-mi reiau activitatea la acest nou delfinariu doar aparent.

— Cum?! Nu-i veni să creadă lui Mons Kar. Vrei să renunţi la

cercetările tale de-o viaţă?

— Nuu, zâmbi Ina. Aceasta va fi doar *unul* din domeniile mele de activitate, pe care îl voi coordona oficial. Dar… mai sunt… alte câteva. Mi se pare că există ceva mult mai important decât Delfinariul, Mons. Trebuie continuate investigaţiile profunde, pentru a cunoaşte şi preveni apariţia unui nou Bilten! Astfel de investigaţii nu le pot face decât oameni cu o înaltă specializare şi permanent verificaţi ci înşişi, care să acţioneze organizat şi în secret…

— Iar secret?! De ce în secret? făcu nedumerit Mons.

— Pentru că altfel nu ar putea stabili *adevărata* stare de fapt. Comisia pentru controlul puterii a fost „uşor de păcălit”, i s-au prezentat date denaturate, pentru că toată lumea ştia exact care e scopul ei. Mâine, din rândul inginerilor geneticieni, parapsihologilor, psihoroboticienilor, astrofizicienilor pot apărea nefericiţi periculoşi care să repete greşeala lui Bilten, tentaţi de giganticele forţe pe care le mânuiesc.

— „Nefericiţi periculoşi”! repetă gânditor Mons. Şi crezi că poţi elimina această categorie de indivizi cu ajutorul unui hiperserviciu secret, care… înţeleg că vrei *să controleze totul?* Nu uita Legea efectului opus, Ina! Nobel a vrut să stârpească războiul. Lewis Gorr a imaginat acel Institut de sondare a posibilităţilor de integrare socială optimă a individului, pe care Bilten l-a transformat într-un dezintegrator al sistemului global.

— Ah, ştiu toate astea! Şi tocmai de-aceea îţi cer ajutorul, Mons!

— Îţi recomand pentru acea… funcţie pe cineva mai competent. E o taină; pe care mi-a încredinţat-o Lewis Gorr, surâse Mons. Reuşise să realizeze… cea mai înaltă performanţă a unui serviciu secret. Un agent care să-i culeagă informaţii din viitor!

— Un african?

— Nu. Singura problemă, zise preocupat Mons, e dacă acel cineva va accepta şi… va fi acceptat. E dificil, Ina. Pentru că acel… agent e un ciborg.

— Ceee?! exclamă furioasă Ina. Asta nu! Nu! Niciodată!

*

Poco Ral alerga nebuneşte pe coridoarele nesfârşite, presărate acum cu roboţi de cele mai diferite tipuri şi cu” fiinţe biologice sensibile”. Păreau să se fi sfârtecat toţi, nebuneşte, reciproc.

Claustrarea îndelungată fusese de vină? Speranţa – mult prea vagă – transformată subit într-o „victorie” ce tindea să devină înlocuirea unei sclavii cu alta mai îngrozitoare? „Exterminarea planetelor învecinate, inclusiv a Terrei”! Demenţa lui Bilten ajunsese la paroxism. *Pierduse,* când se credea victorios! Da, Bilten era în stare de o distrugere totală, nestăvilită, Poco îşi aminti că, la prima lor întâlnire aici, „marele profesor” îi şoptise, în glumă aparent, dar în ochi cu o lucire stranie: „Poate că misiunea omului e să restabilească haosul primordial?! mai ştii?!” Misiunea „omului” spusese, nu a acestor ciberneţi nenorociţi, „a omului”! Şi… începuse cataclismul cosmic aici?

În urmă cu câteva minute, Poco auzise în urma lui o explozie colosală, care zdruncinase probabil întreaga navă planetă. Nu puteau fi decât laboratoarele subterane K. Deasupra lor… fusese sala aceea de intervenţii chirurgicale unde, probabil până în ultima secundă, acel ciborg N cususe conştiincios, Servindu-se de aparatul delicat, „fiinţele biologice foarte sensibile”. Pierise şi Andi Anx? Şi Bilten? În fuga sa pe aceste coridoare cenuşii Poco întâlnise cinci B.G.-24 zdrobiţi. Avea simţământul ciudat că adevăratul Bilten nu se afla printre ei, era convins că numai el ştia unde putea fi acum” marele profesor” devenit robot.

Hala gigantică de lansare a „navelor executive”! Dacă Bilten scăpase acestui dezastru, *acolo* trebuia să fie, xelanii spuneau că programele pentru acele nave ale morţii, capabile să iste găuri negre, să explodeze sori, erau „deja pregătite”. Nu trebuia decât ca acele programe să ajungă în memoria navelor care aşteptau cuminţi, teribile… la capătul acestui culoar pe care îl parcurgea acum cu un soi de disperare. Missy! Şi Hanna, şi toţi ceilalţi care în clipele acestea nu bănuiau măcar… Fiinţele biologice foarte sensi… înnebunea? De ce îl obsedau cuvintele acelea, îi reveneau mereu, mereu în minte, de când le auzise, mereu, mereu!

Poco se opri brusc, instinctiv. Trei grupuri de roboţi se înfruntaseră aici. Zăceau prăvăliţi unii peste alţii… dar, bizar! Unul din cele trei grupuri… se termina inexplicabil, ca şi cum mormanul de trupuri metalice ar fi fost *tăiat* de ceva în jumătate, iar… a doua jumătate… *dispăruse complet.*

Şi atunci Poco se auzi strigat. Strigat era un mod de-a spune, chemarea disperată era abia distinctă, venea din spatele lui.

Andi! Andi Anx zăcea sub un maldăr de braţe metalice, prăvălit peste un B. G. 24, un B. G. 24 secţionat la brâu de o armă L.

Poco se apropie, îngenunche cu inima bătând să-i spargă pieptul, remarcă pe combinezonul etanş al lui Andi Anx pete vâscoase galbene. Ce mai erau şi astea? Mâna lui Andi apăsa costumul în dreptul ficatului. Poco ridică o clipă mâna aceea, se îngrozi. Andi nu mai căuta probabil decât să oprească scurgerea oxigenului, pentru a-şi prelungi agonia.

— Nu… pe acolo; capcană! şopti Andi. Sistem… triplu.

Poco apucă un braţ metalic, se răsuci, îl aruncă spre capătul coridorului care se deschidea în alt coridor lateral… acolo unde grupul de roboţi i se păruse” tăiat” …

Braţul metalic nu apucă să atingă podeaua; se dezintegră instantaneu.

Totuşi, dincolo de această intersecţie, în capătul coridorului, se zărea uşa mare, dublă, a halei…

— Totul e pierdut! şopti Andi.

— Nu! Nava „Orion”; e aproape! Suflă Poco.

— Sunt aici… cei de pe „Orion” … Unul din ciborgii N… poarta şase. Au pătruns, dar…

Poarta şase?! Era chiar lângă hala navelor morţii!

— Ei sunt câţiva, murmură Andi. Roboţii crabi – sute de mii. Nu vor putea rezista… Fugi, Poco! Dar… Coridorul inferior… R-6! … Fugi! Terra… sau altcineva… *din Galaxie…* trebuie să ştie… *Istoria galactică…*

Brusc, capul lui Andi Anx se prăbuşi.

„Istoria galactică”?! „Istoria galactică”?!!!

Ei, nu! R-6!? Era o idee bună. R-6!! Micronava lui era acolo, în hangarul pentru „nave străine”. R-6, da, R-6, R-6!

Văzuse cum decolau acele nave ale morţii. Ieşeau rapid din spatele panourilor imense, din hangarele lor subterane. Se înălţau lin; rămâneau însă *câteva secunde,* rămâneau nemişcate, pentru a-şi realiza haloul. Erau navele la care unul din acele sute de mii de ciberneţi aveau să ajungă curând. Ducându-le „programele-misiune” pregătite!

Câteva secunde! Era suficient. Dacă el izbutea să ajungă în hangarul… să urce pe R-6 a lui! Să decoleze… Atunci… *Măcar una* – după aceea minuscula R-6 avea să fie doborâtă – dar una măcar din acele nave ale morţii…

Şase mai erau în total. Avea să ofere cât putea el: o *şansă din şase!* Pământului! Sau… sau altei planete locuite de „făpturi biologice foarte sensibile”.

*

— Ascultaţi-mă, vă rog, cu atenţie, doctor Marr! începu hotărât Ians Iason. Am fost păcălit de Bilten şi apoi, din nou, de Ina Sind; care m-a expediat în spitalul ăsta, când… în sfârşit, altceva voiam să vă întreb. *De ce mi-a priit păcăleala?!* Dacă ziceţi că „sunt un tip leneş”, şi sunt; cu „deficienţe glandulare”, şi-oi fi având; dacă „mi-am pierdut antrenamentul intelectual”, şi-asta-i aşa, că mi-a plăcut întotdeauna să lenevesc în faţa unui meci la televizor mai mult decât „să mă documentez” … Ei bine, dar *de ce,* doctor Marr, am devenit *brusc activ, neobosit* când *credeam cu tărie* că fac un lucru util social?

Femeia şatenă, micuţă, acum bine încărunţită îl privi trei secunde nemişcată.

— Ce-ar fi, Ians, zise ea apoi, să te documentezi bine, dar *cinstit* bine… şi să elaborezi un studiu asupra acestui foarte interesant fenomen pe care l-ai sesizat?

XII
CÂND ZEII CONSPIRA

Glad Selv se îmbrăca morocănos. *Îl trezise un apel Fita!* Se întorsese pe partea cealaltă, decis să creadă că visase. Ela revenise, folosindu-se acum de microfon. Trebuia să se prezinte, urgent, în camera de comandă a navei, zicea Ela, ca să se vadă cu” Tar, reprezentantul Constelaţiei cibernetice, care îi întâmpinase la jumătatea drumului şi care ţinea să-i cunoască”! Ei, poftim! De când revenise din „Expediţia Orion” dormea numai câte două-trei ore, pe apucate. Rămăsese – ieri? Aseară? Azi? Dacă nu cumva mâine?!

— Vreo şapte ceasuri în compania lui Hellen, căutând să priceapă – zadarnic – modul exact de conducere al acestei nave” de tip patru”, să exerseze în „blestemăţia de Fita”, pentru care ar fi avut „un talent înnăscut”. Nu prea remarcase asta, „talentul” se vede că era binişor ascuns; progresa greu.

În camera tampon ce o preceda pe cea de comandă, Ela, impacientată, îl cercetă cu un ochi critic, descoperi că era „îngrozitor de ciufulit”, îl anunţă că Tar aştepta nerăbdător să-i vadă pe „ambii creatori ai lui Hellen”. Fusese declarat, se părea, oficial, tată al ciborgului! Glad căscă, intră în camera de

comandă, împreună cu Ela. Şi simţi că îl pufnea râsul. Uite pentru cine era el „îngrozitor de ciufulit”! Pe ecranul central al navei se vedea o hâzanie ciudată de tot. O sferă galbenă din care ţâşneau o multitudine de… picioare? Mâini or fi fost? Antene?!

— Sunt de-a dreptul încântat să fac cunoştinţă cu Tar! mormăi Glad, Ela îi dădu iute un cot, şi, spre uimirea sa, Glad auzi o voce absolut umană, ce semăna, dar nu era cea a lui Hellen, zicând pe un ton egal:

— Şi eu, Glad Selv! Regret că evenimentele nu ne permit să stăm de vorbă mai mult. Hellen ne-a relatat însă despre autorii ei, când a fost prima dată în lumea noastră.

Sfera aceea ţepoasă îi vorbea? Cum? Şi se referea la perioada când, întorcându-se ei în trecut, în „Expediţia Orion”, nimeriseră în acea „Constelaţie cibernetică”, unde aflaseră că se găsea şi Hellen?!

— Noi am învăţat de la Hellen, continuă vocea. Hellen ne-a explicat ceea ce ştia de la voi, că e necesar uneori să te îndoieşti. A *schimbat* astfel şi convingerea noastră fermă, potrivit căreia… credeam că *lumile cibernetice* au produs fiinţe biologice inteligente. A schimbat *întrucâtva*! adăugă Tar. Unii din şefii mei nu împărtăşesc nici azi pe deplin această nouă viziune potrivit căreia *noi* am fi fost cei creaţi cândva de o civilizaţie biologică. Viziune care, ce-i drept, ne-a adus şi necazuri. Pe mine, Hellen m-a convins; eu i-am convins pe şefii mei să întreţinem legături mai strânse cu lumile biologice raţionale; o planetă m-a ascultat, din nefericire. Au intrat în contact cu Lumea Nag. Şi au progresat, un timp, foarte rapid; reprezentanţi ai Lumii Nag s-au stabilit pe planeta lor. Mai târziu am aflat că Lumea Nag agoniza; că fusese subordonată Lumii Aas, care s-a *servit de nagieni* pentru a conduce acea planetă navă, războinică, ce rătăceşte acum prin spaţiu şi timp, provocând dezastre. Hellen şi Ela mi-au spus ce vrei să-mi ceri, Glad. Dar *niciodată* nu îi voi putea convinge pe şefii mei să mai cooperăm cu voi în vreun fel. Fără contactul „prietenesc, stimulator, progresist” cu Lumea Nag, acea planetă a noastră nu ar fi devenit agresivă. Agresivi noi nu am fost, nicicând. Ne-am apărat doar, de rarele intenţii războinice, aşa cum ne vom apăra, dacă va fi cazul, şi-acum. Nu vom ataca însă pe nimeni. Niciodată.

— De ce să atacaţi? Aţi putea să vă strecuraţi însă mai uşor decât noi pe acea planetă-navă agresivă, sugeră Glad. Şi nu să-i distrugeţi, ci să-i readuceţi pe…

— Niciodată, Glad! Nu pot fi recuperaţi, am încercat. Ascultă toţi de Marele lor creier, care ascultă de nagieni, care ascultă la rândul lor de acei reprezentanţi ai Lumii Aas, ce le-a suprimat voinţa! Ciclul este închis. Vor pieri, aşa cum au pierit toate lumile biologice conflictuale, pe multe planete rămase pustii; colonizate apoi de noi.

— Ce-i cu această Lume Aas? întrebă Glad.

— Noi îi cunoaştem de mult, răspunse Tar. Au fost o lume primitivă, nişte reptile care îşi sugestionau adversarii, îi paralizau, pentru a-i mânca. Un reprezentant gonit din bătrâna Lume Nag a greşit atunci. A stimulat genetic Lumea Aas. Le-a făcut pe acele reptile stupide să poată şi absorbi gândurile adversarilor… sau prietenilor. Prima victimă a fost Lumea Nag. Dar nu numai ea. Devenită inteligentă, Lumea Aas a rămas agresivă; a început să călătorească pe navele nagienilor în spaţiu şi timp, să devină un fel de „zei ai constelaţiilor”! S-a lovit însă de Federaţia galactică, mai puternică. A hotărât s-o suprime, lovind în trecutul lumilor Federaţiei. A început „conspiraţia zeilor doborâţi”, cum zic nagienii. Aşa a apărut, dintr-o eroare gravă a civilizaţiei biologice Nag, acea navă-planetă, resortul ascuns al acelei lumi agresive de care vă temeţi cu toţi! *Este posibil* deci, Glad, ca într-adevăr, cândva, o bizară lume biologică neagresivă să ne fi iscat şi pe noi. A fost, poate, *menirea* lumilor biologice, scopul – necunoscut – al existenţei lor. Şi-au încheiat misiunea. Acum nu mai apar decât civilizaţii biologice aberante, războinice, care se autodistrug prosteşte. *Poate* nava planetă războinică grăbeşte doar acel proces *necesar.* Noi vom aştepta. Avem timp. Marele nostru oracol spune că, peste… cam 80–100 mii de ani de-ai voştri, Galaxia va fi populată numai de noi, de fiinţe cibernetice. Poate că ciclul nostru se va încheia atunci. Vom începe, *poate,* să creăm atunci lumi biologice inteligente; pe care le vom ţine, sper, sub un control strict. Nu credem, deocamdată, că urmaşii unor făpturi cu gheare şi colţi *pot* deveni paşnici cu adevărat. Iar cei ce *nu* apar din asemenea făpturi agresive se dezvoltă mai lent chiar decât noi; sorienele au fost un experiment ratat.

— Sorienele?! Voi le-aţi… creat?! îngăimă Glad.

— Inutil! N-aveau aplicaţie pentru tehnică, erau lipsite de spirit competitiv. Şi-au încheiat ciclul stupid. Pentru a rămâne în mijlocul unor lumi agresive, trebuie să înveţi să te aperi. Ne pare deci rău, Glad. Pe voi trei vă putem primi pe una din planetele noastre! În mod cert însă, nu vom mai coopera cu lumile biologice *niciodată, nicicum!*

*

— Este nava „Orion”! strigă Iv Pard. Privi prin ecranul lateral, exclamă din nou: Iar acolo o R-6! Poco! El trebuie să fie!

— Taci! şopti Otal. Au venit, ca şi noi, mult prea târziu.

— Cum? Ce vorbeşti?! Să luăm legătura cu ei! îndemnă înfrigurat Iv. Cum se manevrează staţia asta?

— *Sunt* în legătură cu cei de pe „Orion”, spuse rar Otal. Prin ceea ce voi numiţi „Fita”.

— Trebuie să-i ajutăm să ajungă în „Sistemul perfect”! Nava noastră poate pătrunde pe planetă, Otal! Şi, împreună cu ei…

— Taci odată! murmură Otal. Cei de pe „Orion” sunt *deja* pe planetă. Dar… ascultă mesajul, mesajul lor Fita, către un anume Nat, care a rămas pe „Orion”: „Totul pierdut… Inutil… Am rămas singură… Varianta ultimă, Nat”!

În următoarea clipă nava „Orion” pieri. Pântecul uriaş, metalic al „navei planetă” începu să se desfacă însă, uluitor, în sute sau mii de bucăţi, care se îndepărtau lent, împrăştiindu-se în noaptea fără sfârşit.

*

— Unde-i Hellen? întrebă neliniştit Glad.

— A spus că vine imediat. Că vrea să aibă cu noi „o discuţie importantă”! Bagateliză Ela. La drept vorbind, m-am săturat de această hoinăreală prin catacombele timpului, de lumi dispărute şi reprezentanţi căpăţânoşi! Mi s-a făcut dor de „Orion” şi de măgarii mei cibernetici! Mi-e dor de Pământ, Glad, de ţărmuri însorite şi de oameni adevăraţi!

Bărbatul tăcea întins într-un fotoliu relaxant; întrebă preocupat:

— Ai făcut ce ţi-am zis, Ela?

— Da. Ţi-am spus că atelierul lui Hellen este extraordinar! Dar nu cred că va fi nevoie! îl voi spulbera pur şi simplu pe Bilten! Dacă ciborgii de pe acea navă-planetă comunică în Fita, Bilten e pierdut! Am să îi trimit mai întâi cei 18 „monştri din trecutul Terrei”, pe care-i mai am pe „Orion”!

— Operaţiunea Heracles este dificilă, avertiză Glad. Trebuie să analizăm împreună cu Hellen toate variantele posibile.

— Nu mai e necesar, se auzi glasul lui Hellen îşi schimbase combinezonul castaniu cu unul albastru marcat cu mov, căruia îi adăugase un guler mic, alb. Totul dădea o impresie de prospeţime, amintea în mod ciudat o floare sălbatică de munte care îşi ridică voioasă capul după ploaie. Ochii mari şi albaştri ai lui Hellen priveau cu aceeaşi linişte glacială, părul galben arămiu era strâns într-o coafură complicată, înaltă, impunătoare.

— Îţi plac, Ela?

— Arăţi atât de bine, încât mă-ntreb ce catastrofe vrei să ne comunici! Strecură Ela.

— Eşti ca o zi frumoasă de primăvară, Hellen! Asigură Glad.

— Vreau să rămân în memoria voastră aşa! Pentru că e posibil ca azi să ne despărţim… pentru mult timp, rosti Hellen încet.

— Ce mai e şi această nouă şaradă? izbucni Ela.

— Am să vă spun azi… absolut tot, zise Hellen. E mai bine s-o fac eu; va veni curând aici Ina Sind. Vă va cere să luaţi o hotărâre; decisivă. E, poate… ultima oară când mă vedeţi.

— Ce tot spui? Ina? Vrea să vină cu noi pe planeta unde e Bilten?

— Nu, Ela. Planeta cibernetică a explodat. Voi aţi pierit o dată cu ea, cu Bilten, care izbutise parţial să preia conducerea acelei lumi aberante. A fost unica soluţie în situaţia aceea.

— Am pierit?! îngână aiurită Ela. Noi?!

— Cel puţin aşa scrie în istorie, surâse Hellen. Am izbutit să fac, aşa cred, ezită ciborgul, ca istoria să se scrie a doua oară.

— Vorbeşte desluşit, Hellen! ceru Glad. Cum „am pierit”?

— Aşa scrie în istorie! repetă scăzut ciborgul. Că aţi plecat în „Operaţiunea Heracles”, aţi reuşit să preveniţi intervenţia în trecutul Terrei şi să distrugeţi acea navă-planetă pe care tindea să o ia sub control Bilten. Iv Pard şi Poco Ral au fost martori ai acestor evenimente. S-au întors pe Terra şi au relatat ce-au văzut. Nava „Orion” a pierit. A ieşit, printr-o pulsaţie pe Relaţia Q, în pântecul Planetei cibernetice, făcând-o să explodeze.

— În locul nostru au acţionat „Glad” şi „Ela”, începu să priceapă Glad. Pe care i-ai ajutat să fugă de pe Baza 16, să urce apoi pe „Orion” în timp ce pe noi ne plimbai la mii de ani lumină…

— Da, Glad! Nu ştiam dacă veţi accepta. Nu ştiam, şi nu ştiu nici acum, în ce mod vor judeca oamenii timpului meu această intervenţie; care, fără a modifica, sper, esenţial istoria, v-a păstrat în viaţă. Nimic însă nu este, din păcate, încheiat, preveni Hellen. Ne aflăm acum, în timpul meu, 12 ani mai târziu după ultima voastră revenire în Sistemul Solar. Vă întorceaţi atunci din „Expediţia Orion” care durase patru luni pentru voi, zece ani pentru pământeni Ultima dată aţi văzut-o, aşadar, pe Ina Sind acum… 22 de ani!

— Trebuie să aibă deci 50 de anişori! făcu încântată Ela.

— Dar arată de 18!

— Cum, cum?! tresări Ela. Ina Sind?!

— Iv Pard s-a întors de pe Planeta cibernetică împreună cu un nagian, Otal! zise Hellen. Au adus „un secret” care valorifică, prin coborâri succesive în timp, donarea! Teoretic, se poate realiza, Ina a dovedit că şi practic… tinereţea veşnică! Ideea cu care a fost cumpărat Bilten, pe care nagienii au ratat-o, dar pe care Ina Sind a început s-o aplice, inclusiv asupra ei! E acum principala coordonatoare a unei uriaşe instituţii „de protecţie a istoriei galactice”!

— Galactice?!

— Da, Glad. Suntem afiliaţi, de fapt, la o asemenea societate galactică, de care ţin patrulele temporale şi agenţii temporali. Noi am rămas însă doar afiliaţi la Federaţia galactică, de când s-a auzit că ne ocupăm cu această „tinereţe veşnică”, experimentată dezastruos de alţii înaintea noastră.

— De ce dezastruos? întrebă repede Ela.

— E considerată de Federaţie, de mulţi şi din Sistemul Solar… o altă formă de manifestare a instinctului de conservare, a egoismului nemăsurat, nefast. Ina Sind e însă de altă părere. Ina s-a schimbat… incredibil, îngrozitor de mult. A rupt cu vechii prieteni, nu s-a dus măcar la înmormântarea lui Mons Kar, dispărut într-un accident. Hotărăşte mereu singură, sfătuită numai de un anume Nell Iason. Interzice cam în fiecare zi câte ceva. Veţi avea o discuţie, cred, foarte neplăcută cu Ina Sind. În ultimii ani. De când nu prea mai vrea de fapt să înveţe nimic, Ina Sind a ajuns la concluzia că ştie, mult mai bine decât oricine… *tot,* încheie cu un surâs Hellen.

*

— N-am *rugat* niciodată pe nimeni, zise stăpânit Iv. Acum *te*

implor, Otal. Nu pot pilota nava asta…

— Ai face o mare greşeală, *dacă ai încerca vreodată s-o învii pe Ann!* Preveni nagianul. Eu unul te duc, în orice caz, pe Terra, în anul din care ai fugit cu Bilten. Trebuie ca oamenii Sistemului Solar să ştie ce s-a petrecut; să cunoască exact cum „a evoluat” Bilten, şi cum a fost prevenită catastrofa de cei de pe” Orion”. Poate, zise aproape şoptit Otal, *poate…* cunoscând totul exact… nu veţi săvârşi groaznicele erori care au însemnat… mai mult decât pieirea Lumii Nag.

*

— Oamenii care sar peste timpul lor sunt periculoşi! zise pe un ton sentenţios Ina Sind. Voi *n-aveţi cum* să cunoaşteţi, eu da! Pal Pent, apoi Iv Pard au comis erori inadmisibile…

— Ştim ce-a comis Pal, o opri Glad. Iv ce-a mai făcut?

— Acel nagian iresponsabil, Otal, l-a adus pe Iv la numai şase luni *după* ce fugise cu Bilten de pe Terra.

Au fost suficiente însă şi acele şase luni pentru ca Iv să piardă contactul cu timpul său! Să fugă, a doua oară, pe o R-8, în trecut! S-o răpească pe Ann din laboratorul ei *înainte* de a muri, perturbând astfel istoria cunoscută…

— Şi a reuşit?! Se Interesă Glad.

— Din păcate. Indivizii întreprinzători şi inventivi ca voi sunt cei mai periculoşi! Stabili Ina.

— Ei, drace! făcu Ela pornită. Tu n-ai pierdut contactul cu timpul tău! Dar aud că ai obţinut *prin sondaje Psi V,* de la acel „iresponsabil” Otal, informaţii privind „întinerirea”! Şi le-ai folosit! Împotriva…

— E vorba acum de Iv şi de voi! Tăie aprig Ina. Ieri s-a primit un mesaj de la Iv; care se află cine ştie în ce spaţiu şi în ce timp! Ne comunică „descoperirea” sa, că a greşit! Ann trădase Terra „din dragoste pentru el”! Ciberneţii „Sistemului perfect” au ajuns să ia contact cu Bilten, să-l corupă, pe baza informaţiilor date de Ann! Accidentul lui Ann din laborator a fost o sinucidere, *de fapt*; pe care a repetat-o după ce i-a mărturisit lui Iv adevărul. Istoria nu se scrie a doua oară! Totul e mai bine să rămână aşa cum a fost! E mai bine pentru toţi. Trebuie deci să fim foarte circumspecţi când vom hotărî ce să facem cu voi doi! Conchise Ina Sind. Aţi lipsit 22 de ani de pe Terra! Nu veţi putea recupera niciodată cunoştinţele acumulate de omenire în acest timp!

— Clar! zise Glad. Şi ce aţi hotărât atunci cu noi, Ina?

— Ne pare totuşi nespus de bine, desigur, că aţi scăpat cu viaţă şi de această dată din misiunea pe care v-am dat-o şi pe care au îndeplinit-o în fond dublurile voastre, clarifică Ina. Dar Hellen s-a cam pripit. Nu ne-a anunţat intenţia ei, aşa că… Va trebui să cerem aprobarea „Consiliului suprem de coordonare” şi a altor foruri, pentru a vă putea stabili în timpul nostru. Dacă vor accepta, vom solicita şi acordul oamenilor viitorului…

— Şi dacă vor accepta *şi* ei? întrebă Glad.

— Ei bine, pentru Ela se va găsi uşor, sper, un loc la Muzeul ciberneticii…

— Poftim?! Eu nu mai pot să tac! sări Ela de pe fotoliul ei. Nu vezi?! Mă trimite la muzeu! În ce calitate, Ina? Muzeograf sau exponat? Ia spune drept, draga mea! Nu mă crezi cumva… o extraterestră?!

— N-am probe, dar sunt convinsă, zise măsurat Ina, că… vii din viitor. Abia acolo acest… straniu „limbaj Fita” – care provoacă după mine mai multe încurcături – pare să fi devenit destul de frecvent.

— Ahaha! Păru dumirită Ela. Acel „straniu limbaj Fita” ai spus?

— Părinţii tăi s-au rătăcit, probabil, în trecut, continuă Ina. Deasta Glad nu a identificat nava pe care te-a descoperit când erai copil. Ar fi o dovadă că eu nu m-am înşelat, că nu aparţii totuşi lumii noastre.

— Şi trebuie trimisă naibii în viitor! îi întregi Glad ideea, râzând bine dispus. Eu mărturisesc, Ina, sunt fiul nelegitim al unui agent temporal. Sigur, vin din viitor. Aveam pe undeva un medalion… Nat, mi-l poţi găsi?

— Chiar două pot găsi, Glad! se auzi vocea ciborgului. Unul n-ar strica să-ţi rămână în copie.

— Dispari imediat de-aici! Se întoarse Ina spre Nat. Iar voi încetaţi cu gluma, trebuie să vă hotărâți. Veniţi cu mine sau nu?

— Ar fi total nepoliticos să refuzăm o invitație atât de amabilă, zise Ela îndreptându-se spre uşă.

— Mai ales, adăugă Glad, că, prin Fita, aflu că două nave R-9 conduse de roboţi sunt gata să ne arcantizeze dacă refuzăm.

— Prin „Fita”?! Stăpâneşti şi tu „Fita”?! tresări Ina.

Glad o privea lung, surâse trist. Întrebă apoi:

— *Când te-a ucis Bilten,* Ina Sind?

— De unde ştii de cele două R-9?! N-au ciborgi la bord, îşi aminti Ina.

— Când a izbutit să te despartă de Harald, nu-i aşa?

— Cu ce scop reveniţi de fapt în prezentul nostru?

— „Bilten va reveni!” Au fost ultimele cuvinte ale lui Lewis Gorr, îşi aminti şi Glad. N-am înţeles atunci cât de departe a văzut bătrânul Gorr.

— De ce nu-mi răspunzi?!

— Tu nu poţi să-mi răspunzi, Ina! Te-a ucis într-adevăr; *încă!*

— Hellen te-aşteaptă să-ţi iei la revedere de la ea, anunţă Ela, reintrase în cameră. Adăugă: Spune că trebuie să plece *imediat* într-o misiune. Are o şefă intransigentă ca Legea compensaţiei însăși! Nu greşeşte şi nu iartă! *Niciodată!*

*

— Pe „Orion II” ştiţi că se află Hellen, unul din cei mai buni piloţi. Tocmai de-asta nu înţeleg. Ai primit chiar dispoziţie să aneantizezi *acea navă*? întrebă Hanna Gay.

— Numai dacă Ina ar fi considerat necesar, zise auzit Eva. Trebuia să fie „un accident nedorit”. Are o dublură, tot de 18 ani; care „va învia” în cazul în care Ina moare. Văd însă că părăseşte astronava „Orion II”, fără să-mi fi transmis „dispoziţia executiva”, adăugă fosta secretară cibernetică a lui Bilten, conchise: Te-am chemat măcar acum, Hanna. În privinţa Inei Sind, eu, Rely Roy şi Harald Pin am greşit, probabil, cel mai mult. Eu în primul rând. Nu mi-am dat seama când *a început* să devieze. Este însă inteligentă. Şi-a justificat toate acţiunile, mult timp, perfect. Iar cu şi Rely Roy am admirat-o, cândva am avut şi de ce!

— Am vorbit cu Rely Roy, cu Harald Pin şi cu Oll Ner, spuse rar Hanna îndreptându-se, în ultima vreme începuse să se cam aducă de spate şi asta o deranja nespus. O vor aştepta pe Marele Cosmodrom de pe Terra. Şi o vor conduce pe Ina la acel modern centru de recuperare, coordonat de un anume Ian Iason, care se zice că face „adevărate minuni!” Felicitări, Adi, pentru taică-tu! Se întoarse Hanna spre cealaltă femeie care asistase tăcută la discuţia lor. Aud că Ians Iason a avut o ascensiune remarcabilă, de la „organizator de ligi”, pe vremea când era manevrat de Bilten şi Roza Link, până la actualul rol de bun coordonator al activităţii reintegrative. Nu te pot felicita însă pentru frate-tu, Nell Iason, care pare să fi exercitat o

influenţă negativă clară asupra „tinerei” Ina Sind.

— Sunt informată, spuse rar Adi Iason. Voi lua măsuri. Definitive. Ca şi în cazul Inei Sind, care trebuie pedepsită, foarte sever, pentru tot ce a făcut, nu doar condusă la centrul de recuperare. Răul se taie din rădăcină, hotărî ea ferm.

Hanna schimbă o privire cu Eva, începu pe un ton măsurat:

— Ascultă-mă, te rog, cu atenţie, Adi! Ai avut un rol important în acţiunile studenţeşti, care au dus la spulberarea „sistemului Bilten”. Ocupi în prezent o poziţie foarte înaltă… care te-a schimbat. Începi să fii foarte dură! Începi să crezi, ca şi Ina Sind, că şti totul mai bine decât ceilalţi. La fel a început şi Ina. Şi, înaintea ei, Bilten. Şi, înaintea lui Bilten, mulți alţii.

— Rămân la părerea mea în privinţa lui Nell şi a Inei, preciză mai scăzut Adi Iason. Dar schimbarea despre care vorbeşti este o tristă realitate pe care o simt. Se vede că puterea schimbă oamenii în mod neaşteptat… incredibil. Voi demisiona tocmai de aceea din înalta funcţie, mă întorc la cercetările mele oceanografice. Şi am să propun în locul meu, ori chiar pentru postul suprem de coordonare… pe cineva cu care ne vom întâlni pe Marele Cosmodrom de pe Terra. Acel cineva mi-a promis că va fi acolo; că o va aştepta, împreună cu Glad Selv şi Ela Nant, pe Ina Sind.

— Cu Glad şi Ela? Când vor avea timp să ajungă pe Marele Cosmodrom înaintea Inei?

— Oh, pentru acel cineva, pentru Glad şi Ela, aceasta nu pare să constituie o problemă.

— Cine e acel misterios „cineva”? se interesă Hanna.

— Un robot. Sau, mă rog, un robot cu membrane biologice, un ciborg, cum o numeşte Ela Nant pe… Hellen. Ideea propunerii pentru cel mai înalt post de coordonare e mai veche, i-a aparţinut lui Mons Kar.

— Vrei ca Sistemul nostru global să fie *condus de un robot?!* Fie acela şi Hellen?! întrebă Hanna.

— Ştiu ce imense reacţii de protest voi întâmpina cu propunerea aceasta, zâmbi Adi Iason. „Omenirea Sistemului Solar condusă de un robot”! Şi eu aş fi fost, până nu demult, „oripilată” de această idee, recunoscu Adi. Dar este o prejudecată, Hanna! Suntem şi aşa conduşi, practic, de marile ordinatoare, singurele capabile să cuprindă complexitatea vieţii noastre social-economice, să ia decizii prompte, obiective.

— Numai că marile ordinatoare sunt controlate de oameni! obiectă Hanna.

— Sau programate de către oameni să deformeze informaţiile! Aminti Adi. Aşa au acţionat Bilten şi oamenii lui, sau roboţii lui, făcuţi „după chipul şi asemănarea” lui Bilten; perturbând astfel deciziile marilor ordinatoare biologice. Care nu s-au putut apăra până în prezent decât autodistrugându-se. Ei bine, Hellen este ceva. Mai mult decât… un mare ordinator.

— De unde ştii? Tatonă Hanna.

— Am avut o întrevedere cu ea, zise Adi. A deţinut, cred, foarte discret, un rol mai important decât bănuim în destrămarea „mecanismului Bilten”. Hellen este, de fapt, „un robot cu personalitate”; şi o personalitate înţeleaptă, *imună la orgolii! Ceea* ce înseamnă enorm.

— Îi va lipsi creativitatea, imaginaţia! Nu se lăsă Hanna.

— Mă îndoiesc, râse Adi. Ai s-o cunoşti! Hellen este o prelungire amplificată a inteligenţei umane… a Elei Nant şi a lui Glad Selv. Niciunul dintre ei, sunt sigură, nu şi-ar asuma această uriaşă răspundere. Hellen însă… Hellen… *sper,* din adâncul sufletului, că va accepta. Mi se pare… unica soluţie.

*

— Sper că noile noastre dubluri vor avea o viaţă mai lungă decât primele, făcu amuzat Glad Selv. Privea ecranul frontal, pe care se vedea capsula de transbordare ce se îndepărta cu iuţeală de „Orion II”, constată: Este totuşi… bizar şi trist… ce s-a petrecut cu această Ina Sind. Iar…

— E mai întâi periculos! Tăie Ela.

— Trebuie să verificăm această *ipoteză,* oricât de evidentă ni s-ar părea, stabili Glad. „Fenomenul Bilten” merită studiat cu toată grija şi sub aspectul ecourilor sale, adăugă el întinzându-se pe un fotoliu relaxant. În ce o priveşte pe Ina…

— Fii liniştit! „Va renaşte din propria-i cenuşă”. Mormăi pe un ton acrişor Ela. Sunt convinsă că eşti hotărât „s-o recuperezi”. Are un trup de 18 ani şi…

— Şi o mentalitate de 50, Ela! Experienţa, eşecurile îi vor plumbui spiritul creator. Deocamdată, s-o ştergem de-aici, Hellen, cele două nave R-9…

— Am plecat, Glad. Penetrăm deja nucleul temporal, anunţă Hellen. Vom ajunge în anul ulterior celui în care aţi început „Expediţia Orion”.

— Perfect! Aprecie Glad. Zici că două biografii convenabile se găsesc în banca de date a navei?

— Desigur. Vârsta voastră, excursie, concediu, singuri, pădure, ciuperci, rezumă Hellen. Cei adevăraţi au fost descoperiţi abia după două luni, deci… Fizionomiile am să vi le modific puţin.

— Ce face?! sări ca arsă Ela.

— Neesenţial, reversibil. E totuşi necesar, zise Hellen.

— Te pricepi? Se îndoi ciberneticiana!

— Am mai făcut-o, Ela. Şi… Nu-ţi place cum arăt? M-ai programat *să învăţ mereu.* Îi voi modifica şi fizionomia lui Nat.

— Nat?! Merge cu noi?! Se întoarse Ela spre Glad.

— „Pădure, ciuperci" – nu alge! Şi Legea compensaţiei, Ela! Aminti Glad. E mult mai bine să fim foarte atenţi cu această lege care nu iartă „niciodată". Aş vrea să facem cel puţin şase asemenea „popasuri" prin cei 22 de ani pe care „i-am sărit". E posibil?

— Pe deplin, asigură Hellen. Am lansat mulţi agenţi temporali. Şi vreau să vă spun… Îmi pare foarte bine că *voi* aţi găsit soluţia… pentru a o păcăli pe Ina, că aţi fost… cu un pas înaintea mea. Nu mă gândisem la nişte noi dubluri ale voastre.

— Cinstit vorbind, le pregătisem pentru „Operaţiunea Heracles", recunoscu Glad. Iar tu eşti cu doi paşi *încă* înaintea noastră, Hellen! râse Glad. Te admir – şi Ela, fii convinsă – pentru cum ai evoluat singură!

— Ajutată şi de Lev Gorr, menţiona Hellen.

— Ceee?! *Când* l-ai cunoscut pe Lev? Se zbârli Ela.

— El m-a reconstituit, de fapt. După ce pierisem într-adevăr distrugând Nava de cristal, explică Hellen, îmi copiase, nu ştiu când şi cum, memoria.

— Limpede! Pricepu Glad. Informaţiile privind ora şi locul invaziei! Sunt acum sigur că vom avea două biografii solide, că vom realiza tot ce am vorbit, Hellen, ai avut un profesor bun.

— „Ce-aţi vorbit"!? tresări Ela. Ce-aţi mai vorbit?! Scorpie mică! Mata Hari temporală, aţi început să complotaţi?!

— Potoleşte-te, Ela, e vorba de planul „concediilor" pe Terra, o linişti Glad. Vreau nu numai să acumulăm cât mai mult din cunoştinţele pe care le-am pierdut în aceşti ani, dar să fim şi bine documentaţi când le vom întâmpina pe Ina şi dublurile noastre, pe Marele Cosmodrom de pe Terra.

— Vom ajunge înaintea lor, rosti cu seninătatea ei perfectă

Hellen. Adăugă: Între două „concedii”, putem continua şi lecţiile de pilotaj, Glad.

— A, nu, mulţumesc, renunţ! Şcoleşte-o pe Ela! Se strâmbă Glad. E totuşi chinuitor să silabisesc acum năzdrăvănia voastră de Fita.

— Ha! Sclipiră revanşard ochii Elei. Ha! Ia seama, dragul meu! Preveni ea râzând. Aşa a *început Bilten!* Şi, în mod sigur, Ina Sind! Eu una – dacă m-a pus dracu să concep un ciborg capabil să înveţe mereu – voi ataca prima dată ce este mai… infernal de plicticos: arta culinară! anunţă hotărâtă Ela şi privi spre Glad pentru a vedea ce efect produsese. Bărbatul nu părea să fi auzit măcar, se interesă preocupat:

— Eşti convinsă, Hellen, că nu se poate pilota o hardughie de-asta decât prin Fita?

— Ba se poate. Nimic imposibil, nu? Zâmbi Hellen. Dar e mai greu şi mult mai riscant. Ţi-am spus, Glad, ţi-ar trebui vreo şase ochi şi măcar patru mâini, păru să se amuze Hellen. Completă pe tonul ei uşor cântat, foarte asemănător cu al Elei: Bine stăpânit, limbajul Fita asigură asimilarea – sau transmiterea – unui mare volum de informaţii complexe – ori de comenzi – într-o fracţiune de secundă! Iar tu *poţi* învăţa Fita, ţi-am demonstrat, Glad, totul este să vrei cu adevărat.

Glad oftă. Se ridică din fotoliul relaxant, se apropie de masa de comandă, atinse unicul buton. Trei plăci protectoare săriră fulgerător, dezvăluind o puzderie de cadrane ce dădeau impresia că chicotesc neastâmpărate; şi opt rânduri de clape multicolore dispuse într-o muţenie parcă ameninţătoare, jur-împrejurul scaunului alveolar de pilotaj.

Glad oftă din nou; din adânc. Se întoarse spre Ela, întrebă pe tonul lui flegmatic:

— Ei bine… ce-ţi transmit eu acum… prin blestemăţia aia de „limbaj-bliţ”, Ela?

Ciberneticiana îl privea atentă. Ochii viorii se închiseră o clipă. Ela ezita evident, rosti apoi, foarte rar, surâzând ciudat:

— Că „oamenii… învaţă puţin… din greşelile trecutului”!

— „încă”, suflă şcolăreşte Hellen.

— Recepţionează mai bine decât autoarea ei, observă Glad.

— *Încă*! mârâi Ela, privindu-şi printre gene opera, adăugă sfidător: Vom mai vedea!

-= SFÂRȘIT=-